

پیشگفتار

کتاب زبور پگ شی سرود های آسته که د زمان های مختلف مطابق وضعیت زندگی نویسنده ها و بنی اسرائیل نوشته شده. تعداد کلون سرود های امزی کتاب مربوط داوود موشه و یگ تعداد شی از دیگه نویسنده ها آسته. امی سرود ها بعضی های شی حمد و ثنا آسته، بعضی های شی درخواست کومک و دعا بلده شکست دشمو، بعضی های شی شکرگزاری و خوشحالی د حضور خداوند، بعضی های شی یادآوری کارای خدا بلده بنی اسرائیل و سرکشی بنی اسرائیل.

بنی اسرائیل امی سرود ها ره بلده عبادت و ستایش خدا میخاند و بعضی امزی سرود ها بطور خاص د روزای عید و دیگه مراسم عبادتی د خانه خدا خنده موشد. فعلاً امی سرود ها ره یهودیا و پیروای عیسی مسیح بلده عبادت و ستایش خدا میخانه. امی کتاب پنج بخش دره و هر بخش شی قد گفتون "حمد و ثنا د خداوند" ختم موشه. نویسنده ها د زوره سرود های امزی کتاب از تشبیه استفاده موکنه، بطور نمونه: بلده قوم اسرائیل از کلمه «گوسپندوی علفچر» کار میگیره، بلده سرزمین اسرائیل از کلمه «علفچر» و بلده خدا از کلمه «چوپو».

فهرست بخش ها

بخش اول: زبور ۱ تا ۴۱

بخش دوم: زبور ۴۲ تا ۷۲

بخش سوم: زبور ۷۳ تا ۸۹

بخش چارم: زبور ۹۰ تا ۱۰۶

بخش پنجم: زبور ۱۰۷ تا ۱۵۰

بخش اول

نیک د بخت کسای که از خدا میترسه

۱ نیک د بخت کسی که د مطابق مشوره شریرو قدم
نمیزنه

و د راه گناهکارا پای خو ره نیمله

و د مجلس آدامای ریشخندگر نمیشینه،

۲ بلکه خوشی ازو د شریعت خداوند آسته

و د باره شریعت ازو شاو و روز فکر مونه.

۳ او رقم برختی آسته که د بغل جوی های او شنده شده

و میوه خو ره د فصل شی میدیه

و بلگای شی پژمرده نموشه؛

او هر کار ره که انجام میدیه، کامیاب موشه.

۴ لیکن شریرو ای رقم نییه،

بلکه رقم کاه آلی آسته که باد د دم خو موبره.

۵ امزی خاطر نه شریرو د روز قضاوت ایسته شده میتنه

و نه ام گناهکارا د جماعت مردمای عادل،

۶ چراکه نظر لطف خداوند د بله راه آدمای عادل آسته،

ولیه راه شریرو سون نابودی موره.

پادشاه انتخاب شده خدا

۲ چرا ملت ها د شورش آمده

و قوم ها عبت نقشه میکشه؟

۲ پادشایون زمی باله شده و حکمرانا یگدست شده د ضد
خداوند و د ضد مسح شده ازو مشوره کده موهیه:

۳ ”بیید که زنجیرای ازوا ره منٹی کنی

و بند ازوا ره پورته کنی!“

۴ ولیه امو که د آسمونا شیشه، میخنده،

خداوند د بله ازوا ریشخندی مونه.

۵ اوخته او قد قار خو قد ازوا توره موهیه

و قد غَضَبَ خُو اُونَا رِه دَ وَحَشَتِ مِينْدَزِه و مُوگِيه:

”ما پادشاهِ خُو رِه دَ صَهِيون،

دَ كوهِ مُقَدَّسِ خُو مُقَرَّرِ كَدِيم.“

پادشاهِ مُوگِيه: ^۷

”ما حُكْمِ خُداوندِ رِه اِعلانِ مُونم.

اُو دَزِ مِه كُفْت: ’تُو باچِه مِه اُسْتِي،

ما اِمروزِ اَتِه تُو شُدْم.

از مِه درخاستِ كُو و ما مِلَّتِ ها رِه بِحَيْثِ مِيرَاثِ دَزِ تُو
مِيدْم ^۸

و تمامِ زَمِي رِه مُلْكِيَّتِ تُو جُورِ مُونم.

تُو اُونَا رِه قَدِ سَوِيئِه اَيْنِي مِيدِه مُونِي ^۹

و رِقْمِ كُوزِه كُوزِه گَرِ اَلِي تِكِه-و-پَرچِه مُونِي.“

پَس، اِي پادشايو، دانا بَشِيد،

و اِي رِهبرايِ زَمِي، باخبرِ بَشِيد!

خُداوندِ رِه قَدِ تَرَسِ عِبَادَتِ كُنِيد ^{۱۱}

و اَزِي تَرَس-و-لَرَزِ خُوشحالِ بَشِيد.

۱۲ او ره قد نیت پاک احترام کُنید، نشنه که قار ازو باله بییه،

و شمو د راه نابود شنید،

چراکه قار ازو دستی باله مییه.

نیک د بخت پگ کسای که دزو پناه موبره.

توکل د خداوند د وخت مشکلات

زبور داؤود، وختیکه او از پیش باچه خو آبشالوم
دوتا کد.

۳ آی خداوند دشمنای مه چیقس کلو یه،

غدر کسا د ضد مه باله موشه!

۲ غدر کسا د باره مه موگیه:

”از طرف خدا بلده ازو کدم خلاصی نییه.“ سلاه.

۳ لیکن تو آی خداوند، مثل سپر د چاردور مه آستی،

تو شکوه-و-جلال مه آستی، امو که مره سریلند مونی.

۴ ما د پیش خداوند د آواز بلند ناله-و-فریاد مونم

و او از کوه مقدس خو د داد مه میرسه. سلاه.

۵ ما دِرَاز كُشِيدِه خَاو رِفْتُم و بیدار شُدُم،

چُون خُداوند از مه نِگاهوانی مُونه.

۶ از هزاران هزار نفر ترس نَمُوخورُم

كه گِرِد مَرِه گِرِفْتِه.

۷ باله شو آي خُداوند!

آي خُداي مه، مَرِه نِجات بَدِي!

چُون تُو دَ رُوي دُشْمَناي مه مِيزَنِي

و دَندوناي شَرِيرِو ره مِيدِه مُوني.

۸ نِجات دَ خُداوند تَعَلُق دَرِه؛

بَرَكْت تُو دَ بَلِه قَوْم تُو قَرار بَگِيرِه. سِلاه.

خُداوند دُعاي آدَمِ باوفا ره مِيشَنوِه

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَايندِه ها، قَد آله هاي مُوسِيقِي

تاردار خاندِه شُنِه؛ زِيورِ داوُود.

۹ آي خُداي دادرَس مه،

وختِيكه تُو ره كُوي مُونَم جَوابِ دُعاي مَرِه بَدِي.

غَيْتِيكِه دَ تَنگِي - و - سَخْتِي بُوَدُم، تُو مَرِه دَ پِراخِي
اُوردي.

دَ بِلِه مِه رَحْم كُو و دُعَاي مَرِه بِشَنَو.

۲ آي بَنِي آدَم، تَا چِي وخت اَبَرُو - و - عِزَت مَرِه دَ رَسَوَايِي
تَبْدِيل مُوْنِيد؟

و تَا چِي غَيْت چِيَزَاي باطِل رِه دُوست مِيدَنِيد و از
دروغ پيروِي مُوْنِيد؟ سِلاه.

۳ وَلِي بَدَنِيد كِه خُداوند آدَم باوفا رِه بَلَدِه خُو جَدَا كَدِه،
غَيْتِيكِه خُداوند رِه كُوي مُوْنِم، اُو آواز مَرِه مِيشَنَوِه.

۴ وَخْتِيكِه قار مُوشِيد، گُناه نَكُنِيد؛

بَلَكِه دَ بارِه شِي دَ دِل هَاي خُو دَ جَاگِه خُو فِكْر كُنِيد و
چُپ بَشِيد. سِلاه.

۵ قُرْبَانِي هَاي بَرَحَق تَقْدِيم كُنِيد

و دَ خُداوند تَوَكَّل كُنِيد.

۶ غَدَر كَسَا مُوگِيَه: ”كِي اُسْتِه كِه دَ حَق اَزْمُو خُوبِي كُنِه؟“

آي خُداوند، بِيَل كِه نُورِ رُوي تُو دَ بِلِه اَزْمُو رُوشَنِي كُنِه.

۷ تُو خُوشِي رِه دَ دِل مِه قَرَار دَدِي،

کَلَوْتَر از خوشی که اُونَا از پَرِیمو شُدونِ غَلّه و شیرِه
انگُورِ دَ دِست میره.

۸ ما دَ آرامی بِراز کشیده خاو مورم،

چراکه تنها تُو آی خُداوند، باعثِ موشی که ما دَ اَمْنِیت
بُود-و-باش کنم.

نالِه و فریادِ دَ حُضُورِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِستِه خَانِنْدِه ها؛ قَد تُوَلّه خَانْدِه شُنِه؛ زُبُورِ
داؤود.

۵ آی خُداوند، دَ توره های مه گوشِ بدی

و دَ آه-و-نالِه مه تَوَجُّه کُو!

۲ آی پادشاه و خُدای مه، دَ نالِه-و-فریادِ مه گوشِ بدی،

چون ما دَ پیشِ از تُو دُعا مُونم.

۳ آی خُداوند، دَ وختِ صُبْحِ آوازِ مَرِه مِشِنوی

هر صُبْحِ دُعايِ خُورِه دَ حُضُورِ تُو پیشِ مُونم و اِنْتِظارِ
مِکِشَم.

۴ چون تُو خُدای نِیستی که از شَرارَتِ خوشِ تُو بییه،

و نه امِ بدی دَ حُضُورِ تُو جای دَرِه.

آدمای مغرور دَ پیشِ نظرِ تُو ایسته شُدِه نَمیتنه؛

تُو از پگِ آدمای شریر-و-بدکار بد موبری.

تُو دروغگویا ره نابود مونی؛

از آدمای خونریز و حيله‌گر نفرت دری.

لیکن ما دَ وسیله پریمونی رحمت تُو دَ خانه تُو مییم،

ما قد ترس-و-احترام سون خانه مقدس تُو سجده

مونم.

آی خداوند، بخاطر دشمنای مه مره دَ عدالت خو هدایت

کو؛

راه خو ره دَ پیشِ روی مه سیده کو.

چون دَ دانِ ازوا راستی وجود ندره

و دَ باطنِ ازوا تباهی آسته؛

کتوکِ ازوا مثلِ قبرِ واز آسته

و اونا قد زبونای خو چاپلوسی مونه.

آی خدا، اونا ره مجرم حساب کو؛

بیل که اونا دَ نقشه های خودون خو گرفتار شنه؛

اُونَا رِه بِخاطِرِ خطاهاى كَلونِ ازوا از حُضُورِ خُو هَى كُو،

چراكه اُونَا دَ ضِدِ تُو شُورِش كده.

۱۱ ليكن كَساى كه دَز تُو پَناه ميره، بيل كه خوشى كُنه؛

و هميشه سُرُودِ خوشى بَخانه.

تُو حَافِظِ -و- پُشتِيوانِ ازوا بَش

تا كَساى كه نامِ تُو رِه دوستِ دَرِه، دَ حُضُورِ تُو
خوشحالى كُنه.

۱۲ چُون تُو اَى خُداوند، اَدماى عادِلِ رِه بَرَكْتِ مِيدى

و دَ وَسِيَلِه لُطْفِ -و- رَحْمَتِ خُو چارَدُورِ ازوا رِه سِپَرِ
اَلَى مِيگيرى.

دُعا بَلَدِه خِلاصِى از پَرِيشانى

بَلَدِه سَرِدِستِه خَانِنْدِه ها، قَدِ آلِه مَوْسِيقِى هِشْت تار
خَانْدِه شُنِه؛ زُبُورِ داؤود.

۶ اَى خُداوند، دَ غَيْتِ قارِ خُو مَرِه سَرزَنِش نَكُو

و دَ وِخْتِ غَضَبِ خُو مَرِه اِصْلَاحِ نَكُو.

۲ اَى خُداوند، دَ بَلِه مِه رَحْمِ كُو، چُون ما بِيه حالِ -و-
پژْمُرْدِه اَسْتُم؛

آی خُداوند، مَره شفا بَدی، چراکه استُغونای مه آزرده

یَه

۳ و جان مه سخت پَریشان اَسته؛

ولے تُو، آی خُداوند، تا چی غَیت نَمیی؟

۴ آی خُداوند، پس بیه و جان مَره ازی حالت خلاص کُو،

بخاطرِ رَحمت خُو مَره نِجات بَدی؛

۵ چُون دَ دُنیاى مَرگ یادِ از تُو نَمُوشه،

دَ عالمِ مُرده ها کی مِیتنه تُو ره شُکر-و-سِپاس بُگیه؟

۶ ما از نالیدو مَنده شُدیم؛

تمامِ شاو آویدیه مه جاگه مَره غَرَق مُونه

و تَخْتِ خاو مَره تر مُونه.

۷ چِیمای مه از غَم-و-غُصّه خیره شُده

و بخاطرِ دُشمنای مه ضعیف شُده.

۸ آی تمامِ بَدکارا، ازمه دُور شُنید،

چراکه خُداوند آوازِ چخرای مَره شَنِیده.

۹ خُداوند ناله-و-زاری مَره شَنِیده؛

خداوند دُعای مَره قَبُول کده.

۱۰ پگِ دُشمنای مه شرمِنده و سخت پَریشان مُوشه،

اونا پس تاو مُوخوره و بے بلغه خِجالت زده مُوشه.

دُعا بَلده اِجرائِ عدالت

ای سرود ره داؤود بخاطرِ کوشِ بنیامینی بَلده
خداوند خاند.

۷ آی خداوند، خُدای مه، دَز تُو پناه میرُم؛

مَره از دِسْتِ تمامِ کسای که دَ دُمبال مه اَسْتَه خلاص
کُو و مَره نِجاتِ بدی.

۲ نَشْنَه که رَقْمِ شیر مَره پاره کده تِکه-و-پرچه کُنه

و هیچ کس ام نَبَشَه که نِجاتِ بدیه.

۳ آی خداوند، خُدای مه، اگه ما اینی کارا ره کدیم:

اگه از دِسْتِ مه بے اِنصافی سر زده،

۴ اگه دَ حَقِ کسی که قد مه دَ صُلح-و-صفا بُوْدَه بدی

کدیم،

یا دُشمون خُو ره بَدُونِ دَلیلِ غارتِ کدیم،

٥ بیل که دُشمو مَره دُمبال کده گِرِفَتار کُنه

و زِندگی مَره دَ بِلَه زمی پایمال کُنه

و شان-و-شَوکت مَره دَ خاک بِزَنه. سِلاه.

٦ آی خُداوند، قد قار خُو باله شُو

و خود ره دَ مُقَابِلِ خَشَمِ دُشَمَنای مه بلند کُو.

بلدِه مه وَرَخی، تُو که قضاوَت ره حُکم کدی.

٧ بیل که جمعیتِ قَوْمِ ها دَ گِرِدِ تُو جَمِ شُنه

و تُو دَ بِلَه ازوا دَ جای بلند قرار بگیری.

٨ خُداوند قَوْمِ ها ره قضاوَت مُونه.

آی خُداوند، مُطابِقِ عدالت مه

و مُطابِقِ بے عیبی مه دَ داد مه برَس.

٩ آی خُدای عادلِ که فکرِ ها و دِلِ های مردُمِ ره آزمایش

مُونی،

بیل که شرارتِ شَرِیرو از بِنِ بوره

و آدمِ عادلِ اُسْتوار شُنه.

١٠ خُدا مِثْلِ سِپَرِ مُحَافِظِ مه اُسْتَه،

اُمُو که آدَمِ دِلِ-راست ره نِجاتِ مِیدیه.

۱۱ خُدا قاضی عاَدِلِ اَسْتَه،

خُدای که قار شی هر روز دَ ضِدِ بَدکارا باله موشه.

۱۲ اگه آدَمِ شَرِیرِ تویه نَکنه،

خُدا دَ ضِدِ اَزُو شَمشیرِ خُو ره تیز مونه

و گَمونِ خُو ره خَمِ دَدَه آماده مَوکُنَه.

۱۳ اُو سَلاحِ های کُشِنِدِه خُو ره آماده کده

تیر های آتشی خُو ره تیار میله.

۱۴ اونه، آدَمِ شَرِیرِ دَ کُورِه شی شَرارَتِ جای گِرِفْتَه

قد ظُلمِ شِکامتُو شُدَه

و حِیلَه-و-مَکرِ مِیزِیَه.

۱۵ اُو چاه کنده اُو ره غُوجِ مونه،

و دَ چاهی که کنده، خود شی موفته.

۱۶ ظُلمِ اَزُو دَ سِرِ خود شی مییه

و بے رَحْمی شی دَ بِلَه تولغِه اَزُو نازلِ موشه.

۱۷ ما خُداوند ره بخاطرِ عدالتِ شی شُکر-و-سِپاسِ مَوگُم

و بَلَدِه سِتایشِ نَامِ خُداوندِ مُتعالِ سُرُودِ مِیخائِم.

شِکوهِ خُداوندِ و مَنزَلتِ اِنسان

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا؛ قَد آلهِ مُوسِیقِی تارْدارِ
خَانْدِه شُنِه؛ زُبُورِ دَاوُود.

۸ آی خُداوند، مَولایِ مو،

چِیقِس پُرشِکوهِ اَسْتِه نَامِ تُو دَ تَمَامِ زَمِی!

تُو بُزُرگی-و- جَلالِ خُو رِه دَ بَلِه اَسْمونَا قَرارِ دَدِی.

۲ از دَانِ بچِکِیچَا و نِلغِهگو توره کُفْتِه

بِخاطِرِ مُخالفِینِ خُو تادَوِ قُوتِ خُو رِه اِیشتِی

تا دُشْمو و اِنْتِقامِ گِیرِنْدِه رِه چُپِ کِنِی.

۳ وختِی سُونِ اَسْمونایِ تُو توخِ مُونِم، سُونِ کَارِ دِستایِ تُو،

سُونِ ماهِتو و سِتارِه هَایِ کِه قَرارِ دَدِی،

۴ مَوگِیم: اِنسانِ چِی اَسْتِه کِه تُو دَ فِکْرِ اَزو اَسْتِی،

و بَنیِ آدَمِ چِی یِه کِه تُو دَزو تَوَجُّهِ مُونِی؟

۵ تُو اُو رِه از مَلایکِه هَا کَدِه کَمِ وَری تاهَتَرِ خَلقِ کَدِی،

و تاجِ جلال و عزّت ره دَ سر شی ایشتی.

۶ او ره دَ بله کارای دِست خُو حاکِم جور کدے،

و تمام چیزا ره تی پای ازو قرار ددی:

۷ تمام گوسپندو و گاوو

و جانورای بیابو ره،

۸ مرغکوی هوا و ماهیای دریا ره

و تمام چیزای ره که دَ دریا ها دَ حرکت آسته.

۹ آی خداوند، مولای مو،

چیقِس پُرشکوه آسته نام تُو دَ تمام زمی!

قُدْرَت و عِدَالَتِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها؛ دَ صَوْتِ مُوتِ لَبینِ خَانْدِه

شُنِه؛ زَبُورِ دَاؤُود.

۹ آی خداوند، ما تُو ره قد تمام دِل-و-جان خُو شُکر-

و-سپاس مُوگیم؛

ما از پگِ کارای عجیب تُو نقل مُونم.

۲ ما دَ حُضُورِ تُو خوشی و خوشحالی مُونم؛

ما بَلَدِه سِتایشِ نام تُو سُرود میخانم، آی قادرِ مُتعال.

۳ وختی دُشمنای مه عَقَب نِشینی مونه

اونا اُفتده دَ حُضور تُو نابود موشه،

۴ چُون تُو دَ حق مه قضاوت و دادرسی کدی؛

تُو دَ تَخْت خُو شِشته قضاوتِ عادلانه کدی.

۵ تُو مِلت ها ره سرزَنش کدی، شریرو ره نابود کدی؛

تُو نام ازوا ره تا اَبداً اَباد گم-و-گُل کدی.

۶ دُشمنای نیست شُده دَ خرابه های اَبدی تَبَدیل شُده؛

تُو شارای ازوا ره از بیخ-و-ریشه کندی،

حتی یادِ ازوا ام از بَین رفته.

۷ لیکن خُداوند تا اَبَد دَ تَخْت خُو مِشینه،

اُو تَخْت خُو ره بَلَدِه قضاوت کدو برقرار کده.

۸ اُو دُنیا ره عادلانه قضاوت مونه

و قد اِنصاف دَ دادِ قوم ها میرسه.

۹ خُداوند بَلَدِه مظلوما یگ پناهگاه اَسته،

یگ پناهگاه دَ غَیبتِ مُشکلات-و-سختی.

۱۰ کسای که نام تو ره مینخسه، توکل خو ره دز تو موکنه،

چون تو آی خداوند، کسای ره که د طلب از تو یه، ایله نکدی.

۱۱ بلده ستایش خداوند که د کوه صهیون بود-و- باش دره سرود بخانید؛

کارای ازو ره د مینکل قوم ها اعلان کنید،

۱۲ چون او که انتقام خون ره میگیره، آدمای بیچاره د یاد ازو آسته،

او ناله-و- فریاد ازوا ره پرمشت نمونه.

۱۳ آی خداوند، د بله مه رحم کو.

توخ کو، از دست کسای که از مه بد مویره رنج-و- عذاب میکشم،

مره از درگه های مرگ باله کو

۱۴ تا تمام حمد-و- ثنای تو ره د درگه های دختر صهیون بیان کنم،

و بخاطر نجات تو خوشی کنم.

۱۵ ملت ها د چاهی افتد که خودون شی کندد؛

پای های ازوا د دامی گرفتار شد که خودون ازوا

۱۶ خُداوند خود ره شِنَخْتَنده و قضاوت ره اجرا کده؛

شِرِیرو دَ وَسِیله کار دِسْتِ خودون خُو دَ دام گِرِفْتار
شُدِه. هِگایون سِلاه.

۱۷ شِرِیرو دَ عالم مُرده ها بازگشت مُونه،

پِگِ مِلَّتِ های که خُدا ره پُرْمُشت مُونه.

۱۸ چُون آدمای مُحتاج بَلدِه همیشه پُرْمُشت نَمُوشه

و نه ام اُمیدِ آدمای غریب-و-بیچاره تا اَبَد از بَین

موره.

۱۹ آی خُداوند، باله شو! نَیل که اِنسان پیروز شُنِه؛

بیل که مِلَّتِ ها دَ حُضُورِ ازتو قضاوت شُنِه.

۲۰ آی خُداوند، اونا ره دَ وَحْشَتِ بِنْدَز؛

بیل که مِلَّتِ ها بَدَنه که اونا اِنسانِ فانی اَسْتِه و بَس.

سِلاه.

۱۰ آی خُداوند، چرا دُور ایسته شدی؟

چرا دَ غَیْتِ مُشکِلات-و-سختی مه خود ره تاشه مُونی؟

دَ كِبْرٍ - و - غُرُورِ آدَمِ شَرِيرِ آدَمِ غَرِيبٍ - و - بِيچاره دَر
ميگيره؛

بيل كه او د نقشه هاي گِرِفْتار شُنه كه خود شي كشيده؛

چُون شَرِيرو د بِلِه خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو اِفْتخار مُونه

و طمعكارا خُداوند ره لعنت و تَوَهِين مُونه.

آدَمِ شَرِيرِ قَدِ كِبْرٍ - و - غُرُورِ مُوگِيه:

”خُدا بازخاست نَمُوگُنه.“

تمام فِكْرِ هاي شي امي آسته كه خُدا وجود نَدَره.

راه - و - رَوشِ اَزُو هميشه كامياب آسته،

مگم قضاوت هاي از تُو بِلِنْدَتَر از فِكْرِ اَزُو يه؛

او د بِلِه تمام دُشْمَناي خُو رِيشخَنْدي مُونه.

او د دِلِ خُو مُوگِيه: ”ما هرگز تكان نَمُوخورم،

نسل اَنْدَر نسل دُچارِ بَلا - و - بَدِي نَمُوشم.“

دانِ اَزُو پُر از لعنت و فَرِيب و خُشُونَتِ آسته،

دَ زِيرِ زَبُونِ شي ظُلم و شَرارَتِ جاي دَره.

او د آغِيلا دَ كَمِينِ مِيشِينِه

و دَ جَای هَای تاشه آدماي بے گُناه ره مُوکُشه،

چِمای شَي دَ گیتِه آدماي بیچاره آسته.

۹ اُو دَ یگ جَای تاشه دَ کَمین مِشینه،

رقمی که شیر دَ یگ گوشه دَ کَمین مِشینه؟

اُو دَ کَمین مِشینه تا آدمِ غریب-و-بیچاره ره دَ چنگ
بیره؛

اُو آدمِ غریب-و-بیچاره ره دَ چنگ میره و دَ دام خُو
مِندزه.

۱۰ آدمِ غریب-و-بیچاره سرکوب و پایمال مُوشه،

و دَ زیرِ قُدرتِ اَزو موفته.

۱۱ آدمِ شَریر دَ دِل خُو مُوگیه: ”خُدا پُرمُشت کده،

اُو رُوی خُو ره پوشنده و کارای مَره هرگِز نَمینگره.“

۱۲ اَی خُداوند، باله شو! اَی خُدا، دِست خُو ره باله کُو!

آدماي غریب-و-بیچاره ره پُرمُشت نَکُو!

۱۳ چرا آدمِ شَریر خُدا ره توهین کُنه

و دَ دِل خُو بُگیه: ”اُو از مه بازخاست نَمونه؟“

۱۴ مگم تُو مینگری! دَ حَقِیْقَتِ مُصِیْبَتِ وِ غَمِ دَ زِیْرِ نَظَرِ تُو
آسْتِه

تا دَز شِی رَسِیْدِگِی کُنِی.

آدمِ غَرِیْب-و-بِیچاره خود ره دَز تُو مِیْسپاره،

مَدَدگَارِ یَتِیْمَا، تُو آسْتِی.

۱۵ بازوی آدمِ شَرِیْر وِ بَدکار ره مِیْدِه کُو،

شَرارَتِ شِی ره ازُو بازخاست کُو

تا وختیکه دیگه هیچ شَرارَتِ پَیْدَا نَشْنِه.

۱۶ خُداوند تا اَبْدُالْاَبادِ پادشاه آسْتِه؛

مِلَّتِ هَای بَیْ خُدا از سرزمینِ شِی نَا بُود مُوشِه.

۱۷ اَی خُداوند، تُو آرزوی آدمايِ عَاجِز-و-بِیچاره ره پُوره
مُونِی،

تُو دِلِ هَای ازوا ره قَوِی مُونِی

تُو گوشِ خُو ره طَرَفِ ازوا مُتَوَجِه مُونِی

۱۸ تا دَ حَقِ یَتِیْمَا وِ مَظْلُوما اِنصاف کُنِی

تا که اِنسانِ خاکی دیگه باعِثِ ترس-و-وَحْشَتِ نَشْنِه.

تَوَكَّلْ دَ خُداوند

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها؛ زُبُورِ دَاوُود.

۱ ۱ ما دَ خُداوند پناه مِیگیرُم.

چرا دَز مه مُوگید:

”رَقْمِ مُرْعَكِ اَلّی سُونِ کوه دُوتا کُو،

۲ چُونِ اوْنِه، شَرِیرو کَمون خُو ره خَم دَدِه

و تیر ره دَ تیرکَش ایشته

تا دَ تریکی سُونِ آدَمایِ دِلِ راست ایلِه بَدیه.

۳ اگِه بُنیادِ ها بیرو شُدِه،

آدمِ عَادِلِ چِیزخِیلِ کَدِه مِیْتَنِه؟“

۴ خُداوند دَ خَانِه مُقَدَّسِ خُو اَسْتِه؛

تَخْتِ خُداوند دَ عَالَمِ بِالِه یَه.

چِیمایِ اَزُو توخِ مُونِه،

کِرِبْکایِ اَزُو بَنیِ آدمِ ره آزمایشِ مُونِه.

۵ خُداوند آدمِ عَادِلِ ره آزمایشِ مُونِه،

مگم از آدمِ شَرِیرِ و دوستدارِ ظُلْمِ بَدِ مُویره.

۶ اُو د بَلِه شَرِيرو قوغ های آتَش و گوگرد مُوبارَنه

و بادهای سوزان نصیبِ پيله ازوا مُوشه،

۷ چُون خُداوند عادِل اَسْتِه

و اعمالِ عادلانه ره دوست دَره؛

آدمای دُرستکار رُوی ازو ره مینگره.

دُعا بَلدِه نِجات

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها، قَد هِشت تار خاِنْدِه شُنِه؛
زُبُور داؤود.

۱۲ آی خُداوند، نِجات بَدی، چُون کُدم آدمِ خُدا ترس
باقی نَمَندِه

و اِنسانای صاِدِق-و-نِیک از مینکلِ بَنی آدم گُم شُدِه.

۲ پَگ دَ یَگدِیگِه خُو دروغ مُوگیه

اُونا قَد لَبای چاپلُوس و دِلِ مَنافِقِ توره مُوگیه.

۳ کَشِکِه خُداوند پَگِ لَب های ره که چاپلُوسی مُونه مُنْثی
کُنِه،

و هر زِبونی ره که توره های کُتِه کُتِه مُوگیه،

۴ آموزا ره که مَوگِيه: ”قد زبون خو مو پيروز موشي؛

لبای مو از خودون مویه؛ کی آسته که د بَله مو بادار
بشه؟“

۵ خُداوند مَوگِيه: ”بخاطرِ غارتِ شُدونِ مردُمِ غریب-و-
بیچاره

و بخاطرِ آه-و-نالِه آدمای مُحْتَاج، اینه، ما باله موشُم
و نجاتی ره نصیبِ ازوا مُونم که د آرزوی شی آسته.“

۶ توره های خُداوند توره های خالص آسته،

خالِصَتَر از نُقره خالص که هفت دفعه د کوره گلی
پاک شده بشه.

۷ آی خُداوند، تُو از مردُمِ غریب-و-بیچاره حِفَاظَت مونی؛

تُو اونا ره از شرِ امزی نسل تا اَبَد نِگاه مونی.

۸ وختیکه فسق-و-فساد د مینکلِ بنی آدم اوج میگیره

آدمای شریر هر سو میگرده.

دُعا بَلدِه خِلاصی از دِسْتِ دُشْمَنَا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ دَاوُود.

۱۳ تا چي وخت، آي خُداوند؟ آيا تا اَبَد مَرِه پُرْمُشت موني؟

تا چي غَيْت رُوي خُوره از مه تاشه موني؟

۲ تا چي وخت قد خود خُو چورت بزَنم

و هر روز دَ دِلِ خُو غَم دَشْتِه بَشُم؟

تا چي غَيْت دُشْمون مه دَ ضِد مه سَرِبَلِنْد شُنِه؟

۳ آي خُداوند، خُداي مه! سُون مه نظر كُو و دُعَاي مَرِه قَبُول كُو!

چِيمَاي مَرِه رُوشو كُو، اگه نَه ما دَ خَاوِ مَرگ مورُم

۴ و دُشْمون مه مُوگِيه، ”دَ بَلِه اَزو پِيروز شُدُم،“

و مُخَالِفَاي مه از خَاطِرِ شِكْسِت مه خوشحَالِي مُونِه.

۵ مگم ما دَ رَحْمَت تُو اِعْتِمَاد دَرُم؛

دِل مه بَخَاطِرِ نِجَات تُو خوشِي مُونِه.

۶ ما بَلَدِه خُداوند سَرُود ميخَانُم،

چِرَاكِه اُو دَ حَق مه اِحْسَان كَدِه.

خیالاتِ مردُمایِ لَوځه

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود.

۱۴ آدمای لَوځه-و- بے شعور د دل خو مَوگیه:

”خدا وجود ندره.“

اونا فاسد آسته و کارای زشت انجام میدیه،

د مینکل ازوا هیچ کس کار نیک انجام نمیدیه.

۲ خداوند از عالم باله سون بنی آدم توخ مونه

تا بنگره که آیا کدم آدم دانا وجود دره که د طلب خدا

بشه؟

۳ اونا پگ شی گمراه شده و قتی فاسد گشته،

د مینکل ازوا هیچ کس کار نیک انجام نمیدیه، حتی یگ

نفر ام نه.

۴ آیا تمام آدمای شریر-و- بدکار هیچ دانایی ندره

که قوم مره رقم نان آلی موخوره

و خداوند ره یاد نموکنه؟

۵ پس اونا سخت وحشت زده موشه،

چراکه خُدا قد مردُمای عادلِ اَسته.

۶ آی شریرو، شُمُو قَصْدِ آدَمِ غَرِيبِ-و-بیچاره ره باطلِ
مُونِید،

مگم خُدا پناهگاهِ ازوا اَسته.

۷ کَشِکِه نِجَاتِ بَلَدِه اِسْرَائِیلِ از صَهیون بیه!

وختی خُداوند خوشبختی قوم خُو ره دُوباره بیره،

یعقُوب خوشی مونه، اِسْرَائِیلِ خوشحال موشه.

رضای خُدا بَلَدِه ایماندارا

زبُورِ داوُود

۱۵ آی خُداوند، کی مِیْتَنه که دَ خَیمِه تُو وخت تیر
کُنه؟

کی مِیْتَنه که دَ کوهِ مُقَدَّسِ تُو جای-د-جای شُنه؟

۲ اُمُو کسی که رفتار شی بے عیب بَشه

و عدالت ره دَ جای بیره

و از تَی دِلِ خُو راست بُگیه؛

۳ اُمُو کسی که قد زبون خُو غَیْبَتِ نَکُنه

و دَ هَمْسَايِه خُو بَدِي نَرَسَنه

و دَ بِلَه نَزْدِيكَانَه هَاي خُو تُهَمَت نَكْنَه؛

۴ اُمُو كَسِي كِه شَرِيرو دَ نَظَر شِي خَار-و- حَقِير بَشَه

ولِي كَسَاي رِه اِحْتِرَام كُنَه كِه اَز خُدا مِيَتَرَسَه

و دَ قَوْل-و- قَسَم خُو اِيَسْتَه شُنَه،

حَتِي اَكِه دَ ضَرَر شِي اَم بَشَه؛

۵ اُمُو كَسِي كِه پَيْسَه خُو رِه سِر سُوْد نَدِيَه

و رِشَوَت دَ ضِدِ اَدَمِ بِي گُناهِ نَكِيَرِه.

كَسَاي كِه اَمِي چِيْزَا رِه دَ جَاي بِيَرِه تا اَبَد اَز جَاي خُو
تَكَان نَمُوخوره.

سَرُوْدِ اِطْمِيْنَانِ دَ خُداوند

سَرُوْدِ داؤود

۱۶ اَي خُدا، اَز مِه حِفَاظَت كُو،

چُون ما دَز تُو پِناهِ اُورْدِيْم.

۲ ما دَ خُداوند كُفْتُمْ: ”تُو مَوْلَاي مِه اَسْتِي،

هِيچ خُوِي دَز مِه وِجُوْد نَدَرِه جِدا اَز تُو.“

۳ دَ بَارِهٖ مُقَدَّسِينَ كِه دَ رُوی زَمی اَسْتِه:

اُونَا قَابِلِ اِحْتِرَامِ اَسْتِه،

تَمَامِ خُوشی مِه بَخَاطِرِ اَزوَا اَسْتِه.

۴ غَمِ هَای کَسَای کِه پُشْتِ خُدایونِ دِیگِه مِیگَرْدِه، کَلو
مُوشِه،

مَا هَدِیَه هَای وُجی کَدَنی خُونِ رِه بَلَدِه اَمزُو خُدایو شِیو
نَمُونُم

و نَامِ اَزوَا رِه اَم دَ زِبُونِ خُو نَمِیرُم.

۵ اَی خُدَاوند، حِصَّهٔ مِیرَاثِ مِه و اِنْتِخَابِ مِه تُو اَسْتی،
پِشکِ مَرِه تُو نِگَاهِ مُونِی.

۶ زَمِینَای کِه دَ پِشکِ دَز مِه اُفْتَدِه، دَ جَای هَای خُوشَاينْد
اَسْتِه،

وَاقِعاً مِیرَاثِ خُوبِ دَز مِه رَسِیدِه.

۷ مَا خُدَاوند رِه کِه دَز مِه مَشُورِه مِیدِیَه، سِتَايشِ مُوگِیْم؛
حَتّی دَ وَخْتِ شَاوِ اَم دِلِ مِه مَرِه اِصْلَاحِ مُونِه.

۸ مَا خُدَاوند رِه هَمِيشِه دَ پِيشِ رُوی خُو حَاضِرِ مِیَنگَرُم؛
وَ اَزی کِه اُو دَ دِسْتِ رَاسْتِ مِه اَسْتِه،

ما از جای خُو تکان نَمُوخوَرُم.

۹ امزی خاطر دِلِ مه خوش اَسْتَه و جان مه خوشحالی
مُونَه،

و جَسَدِ مه دَ آرامی جای-دَ-جای موشه،

۱۰ چُون تُو جان مَره دَ عالمِ مُرده ها ايله نَمُونی

و نَمیلی که مَرِدِ وفادار تُو دَ قبر ايله شُنَه.

۱۱ تُو راهِ زندگی ره دَزِ مه یاد میدی،

دَ حُضُورِ تُو خوشی کاملِ اَسْتَه

و دَ دِسْتِ راستِ تُو خوشحالی تا اَبَدُالاباد.

دُعَا بَلَدِه عَدَالَت

دُعَایِ دَاوُود

۱۷ آی خُداوند، آوازِ عَدَالَتِ خَاهانَه ره بِشَنو، دَ فریاد
مه تَوَجُّه کُو،

دَ دُعَایِ مه که از لَبایِ مه بَدُونِ حِیلَه-و-مَکَرِ بُر

موشه، گوشِ بَدی!

۲ بیل که حُکْمِ بِيگَنَاهی مه از حُضُورِ اَز تُو صَادِرِ شُنَه

و چیمای تُو حقیقت ره بنگره.

تُو دِل مَره آزمایش کدے و دَغِیتِ شَاو ام بَلدِه تحقِیق
أمدے،

مَره اِمْتِحان کدے و هیچ چیز دَز مه پیدا نکدے،

چُون ما قَصْد کدیم که هیچ خطایی از دان مه سر نَزَنه.

دَ باره کارای بَدِ دیگرو:

ما دَ وَسِیلَه کلامِ لبای تُو

خود ره از راه های امزُو ظالِمًا دُور نِگاه کدیم.

قَدَم های مه دَ راه های از تُو اُسْتوار اَسْتَه

و پایای مه نَلْخَشِیدَه.

أی خُدا، ما تُو ره کُوی مُونُم، چراکه تُو دُعای مَره قَبُول
مُونی،

دَز مه گوشِ بَدی و توره های مَره بَشَنو.

رَحْمَتِ فَوْقِ—اَلْعَادِه خُو ره نِشو بَدی،

أی نِجاتِ دِهِنْدَه کَسای که دَز تُو تَوَكَّل مُونَه

و تُو اُونَا ره دَ وَسِیلَه دِسْتِ رَاسْتِ خُو

از شرِّ مُخَالِفِينَ شَى خِلاصِ مُونَى.

^۸ از مه رَقْمِ تُخْمِ چِيمِ خُو نِگَاهوانی کُو،

دَ تَى سَايَه پَر-و-بَالِ خُو مَرَه تَاشَه کُو،

^۹ از آدَمایِ شَرِیرِ کِه مِخَايَه مَرَه نَابُودِ کُنَه،

از دُشْمَنایِ جَانِ مِه کِه مَرَه مَحَاصِرَه کَدَه.

^{۱۰} دِلِ سَنَگِ خُو رَه اُونَا سَخْتِ کَدَه،

قَدِ زَبُونِ خُو تَوْرَه هَايِ پُرِ کِبَر-و-غُرُورِ مُوگِيَه.

^{۱۱} اُونَا رَدِ پَایِ مَرَه دُمْبَالِ کَدَه و آلی چَارْدُورِ مَرَه گِرِفْتَه

و چِيمَايِ خُو رَه دَزِ مِه دُوخْتَه تَا مَرَه دَ زَمِي بَزَنَه.

^{۱۲} اُونَا مِثْلِ شِیرِي اَسْتَه کِه بَلَدَه پَارَه کَدُو بَیَ قَرَارَه،

مِثْلِ شِیرِ غُرَانِي کِه دَ یِگِ گُوشَه دَ کَمِينِ شِشْتَه.

^{۱۳} آيِ خُدَاوَنَد، بَالَه شُو و دَمِ رُویِ اَزوَا رَه گِرِفْتَه اُونَا رَه

سَرِنِگُونِ کُو.

جَانِ مَرَه قَدِ شَمَشِیرِ خُو اَزِ چَنَگِ آدَمِ شَرِیرِ خِلاصِ کُو.

^{۱۴} آيِ خُدَاوَنَد، قَدِ دِستِ خُو مَرَه اَزِ چَنَگِ اِنْسَانِ هَا

خِلاصِ کُو،

از چنگِ انسان های که حصّه ازوا تنها دَ امزی زندگی
و دَمزی دُنیا آسته.

بیل که کوره ازوا قد چیزی پُر شنه که بلده ازوا ذخیره
کدے،

بچکچای ازوا ام ازو سیر شنه

و بلده نلغه گونِ بچکچای ازوا ام پریمو باقی بُمنه.

^{۱۵} ولے ما دَ وسیله عدالت خُو رُوی تُو ره مینگرم

و غیتیکه بیدار موشم احساسِ حضور تُو بلده مه تمام
چیز آسته.

سرودِ پیروزی داؤود

بلده سردسته خاننده ها. زبورِ داؤود خدمتگار
خداوند؛ داؤود توره های امزی سرود ره دَ غیتی
بلده خداوند خاند که خداوند او ره از دستِ تمام
دُشمنای شی و از دستِ شائول خلاص کد. داؤود
اینی رقم خاند:

۱۸ آی خداوند، آی قوت مه، ما تُو ره دوست درم.

۲ خداوند قاده-و-پناهگاه مه آسته، قلعه و نجات دهنده

مه،

أُو خُدای مه آسته، قاده مه که دز شی پناه میگیرم،

سپر مه و قدرتِ نجات مه و قلعه بلند مه.

۳ ما خداوند ره که لایقِ حمد-و- ثنا آسته کوی موم،

و ما از چنگِ دشمنای خو نجات پیدا موم.

۴ ریسپونای مرگ د گرد مه پیچ خورده بود

و سیل های نابود کننده مره ترسند.

۵ ریسپونای عالم مرده ها د دور مه خود ره پیچند

و دام های مرگ د پیش روی مه آوار شد.

۶ د غیتِ سختی-و- مشکلاتِ خو خداوند ره کوی کدم

و د پیشِ خُدای خو ناله-و- فریاد کدم.

أُو از خانه خو آواز مره شنید

و ناله-و- فریاد مه د حضور شی د گوشِ ازو رسید.

۷ اوخته زمی زلزله کده تکان خورد،

بُنیادِ کوه ها د لرزه آمد و شور خورد،

چراکه خداوند قار شد.

۸ از بینی شی دود بر شد

و از دان شی آتشی سوزنده

که از شی قوغ ها باد موشد.

^۹ او آسمو ره خم کد و تاه آمد

و د تی پای شی تریکی تیره بود.

^{۱۰} او د بله کروی سوار شده پرواز کد

و د بله بال های باد د حرکت شد.

^{۱۱} او تریکی ره پوشاک خو جور کد

و اور سیاه پر از او ره سایه بان د گرداگرد خو.

^{۱۲} از روشنی حضور ازو

از مینکل اور های شی

زاله و قوغ های آتش برو آمد.

^{۱۳} خداوند از آسمو گرگردراغ کد

و خدای متعال آواز خو ره از مینکل زاله و قوغ های

آتش بلند کد.

^{۱۴} او تیر های خو ره ایله کده دشمنان ره تیت پرک کد،

او آتشک ری کد و اونا ره د گلگلمیری اندخت.

۱۵ غَوُجِي هَايِ دَرِيَا دِيدِه شُد و بُنْيَادِ زَمِي نُمَيَانِ شُد،

از هَيِّبَتِ تُو، آيِ خُداوند، و از بادِ بِيِنِي تُو.

۱۶ خُداوند از باله كُومَكِ رِيِي كَدِه مَرِه گِرِفَت

و از آو هَايِ كَلُو بُرُو بُر كَد.

۱۷ اُو مَرِه از چَنگِ دُشْمُونِ زُورْتُوِي مِه خُلاص كَد

از كَسَايِ كِه از مِه بَد مُوْبُرَد،

چُون اُونَا از مِه كَدِه كَلُو زُورْتُو بُوَد.

۱۸ دَ رُوزِي كِه دُچارِ بَلَا-و-مُصِيبَتِ بُوَدُم، اُونَا دَ مُقَابِلِ مِه

اَمَد،

لِيَكِنِ خُداوند پُشْتِيُوَانِ مِه بُوَد.

۱۹ اُو مَرِه بُر كَدِه دَ جَايِ پَرَاخِ بُرَد،

اُو مَرِه از مُشْكِلَاتِ خُلاص كَد، چِرَاكِه اُو از مِه رَاضِي

بُوَد.

۲۰ خُداوند دَ مُطَابِقِ عَدَالَتِ مِه، دَز مِه اَجْر دَد،

دَ مُطَابِقِ پَاكِي دِستَايِ مِه، مَرِه بَرَكْتِ دَد،

۲۱ چِرَاكِه مَا رَاهِ هَايِ خُداوند رِه نِگَاهِ كَدِيمِ

و شریرانه از خدای خو رُوی گردو نشُدیم؛

۲۲ پگ احکام ازو د پیش رُوی مه بُوده

و دستورای شی ره از خو دُور نکدیم.

۲۳ ما د حُضور ازو بے عیب بُودیم

و خود ره از گناه دُور نگاه کدیم.

۲۴ پس خدایوند دز مه اجر دد، د مُطابق عدالت مه

و د مُطابق پاکی دستای مه که د نظر ازو یه.

۲۵ خدایوندا، د آدم وفادار تُو وفاداری خو ره نشو میدی؛

د نفر بے عیب، بے عیبی خو ره نشو میدی.

۲۶ د آدم پاک، پاکی خو ره نشو میدی

و د آدم چلباز، هوشیاری خو ره نشو میدی.

۲۷ چون تُو قوم مظلوم ره نجات میدی

ولے چیمای پُر کبر-و-غرور ره خجل مونی.

۲۸ تُو چراغ مره روشو مونی،

خدایوند، خدای مه، تریکی مره روشنی مونی.

۲۹ د کومک از تُو ما د بله لشکر حمله مونم

و قد تَوَكَّلْ دَ خُدایِ خُو دَ بِلَه دِیوَالِ شَارِ هَا بُرِ مُوشُم.

۳۰ خُدا رَاه-و-طَرِيقِ شِی کَامِلِ اَسْتَه؛

کَلَامِ خُداوندِ خَالِصِ اَسْتَه.

اَوْ بَلَدِه تَمَامِ کَسایِ کِه دَزُو پِنَاهِ مُوبِرَه سِپَرِ اَسْتَه.

۳۱ غَیْرِ اَزِ خُداوندِ، کِی خُدا اَسْتَه؟

و غَیْرِ اَزِ خُدایِ مَوْ، کِی قَادَه-و-پِنَاهِگَاهِ مَوْ اَسْتَه؟

۳۲ خُدایِ کِه کَمَرِ مَرَه قَدِ قُوْتِ بَسْتَه کَدَه

و رَاهِ هَایِ مَرَه بَیِ خَطَرِ جُورِ کَدَه،

۳۳ اَوْ پَایایِ مَرَه رَقْمِ پَایایِ آهُو جُورِ مُونَه

و مَرَه دَ جَایِ هَایِ بِلَنَدِ اِیَسْتَلْجِیِ مُو کُنَه.

۳۴ اَوْ دِستایِ مَرَه بَلَدِه جَنگِ تَمَرِینِ مِیدِیَه

تَاکِه بَازُو هَایِ مَه بَتَنَه کَمُونِ بَرُونزِیِ رَه خَمِ بَدِیَه.

۳۵ اَیِ خُداوندِ، تُو سِپَرِ نِجَاتِ خُو رَه دَزِ مَه دَدِی

و دِستِ رَاسْتِ تُو اَزِ مَه پُشْتِیَوَانِیِ کَدَه؛

تُو خُودِ رَه خَمِ کَدَه مَرَه بُزُرْگِ جُورِ کَدِی.

۳۶ زِیْرِ پَایِ مَرَه بَلَدِه قَدَمِ هَایِ مَه پَرَاخِ جُورِ کَدِی

تاکه پایای مه نلخشه.

۳۷ ما دُشمنای خو ره دُمبال کده دزوا رسیدم

و تاکه اونا نابود نشد، پس دور نخوردم.

۳۸ ما اونا ره ایطور زدَم که دیگه باله شده نتنست؛

و د تی پای مه اُفتد.

۳۹ چون تو کمر مره قد قوت بلده جنگ بسته کدی

و مخالِقای مره د تی پای مه اندختی.

۴۰ تو گردون دُشمنای مره د دست مه ددی

و ما کسای ره که از مه بد موبرد، نابود کدم.

۴۱ اونا بلده کومک ناله-و- فریاد کد، مگم هیچ کس نبود

که اونا ره نجات بدیه،

اونا پیش خدِاوند ناله-و- فریاد کد، ولی اُو دزوا

جواب ندد.

۴۲ ما اونا ره د اندازه کوفتم که رقمِ خاکِ دمِ باد جور شد،

و اونا ره رقمِ گلِ کوچه دور پورته کدم.

۴۳ تو مره از جنجالِ مردمِ خلاص کدی

و مَرِه كُتِه مَلَّتْ هَا جُور كَدِي؛

مَرْدُمِي رِه كِه نَمِيشَنَخْتُم، مَرِه خِدْمَت مُونِه.

۴۴ امی که اونا توره مَرِه مِيشَنَوِه، از ايد مه موشه؛

بيگنه گو خَم شُدِه دَ پيش مه ميهه.

۴۵ بيگنه گو بے روحيه شُدِه

و قد ترس-و- لرز از سَنگر هاي خو بُرو ميهه.

۴۶ خُداوند زنده يه! حمد-و- ثنا دَ قاده-و- پناهگاهِ مه!

مُتعال باد خُداي نجات مه!

۴۷ خُداي كه انتقام مَرِه گِرِفت

و قَوْم هَا رِه تَابِع مه كد،

۴۸ اُو مَرِه از چَنگِ دُشْمَناي مه خِلاص كد.

خُداوندا، تُو مَرِه دَ برابرِ مُخَالِفاي مه سَرِيلند كَدِي،

و از آدمِ ظالِم مَرِه نِجات دَدِي.

۴۹ امزي خاطر، اَي خُداوند، تُو رِه دَ مِينكَلِ مَلَّتْ هَا حمد-

و- سِپاس مُوگِيم

و بَلَدِه سِتايِشِ نَام تُو سَرُود مِيخَانُم.

۵۰. او پیروزی های بزرگ ره نصیب پادشاه خو مونه،

و رحمت خو ره د مسح شده خو نشو میدیه،

د داوود و اولاده شی تا ابدالاباد.

بزرگی-و-جلال خدا د خلقت و د شریعت

بلده سردسته خائنده ها. زبور داوود.

۱۹ ^۱ آسمو بزرگی-و-جلال خدا ره بیان مونه

و فلک از کارای دست ازو توره موهیه.

^۲ روز از پشت روز آمده توره گفته موره

و شاو از پشت شاو آمده شناس خدا ره اعلان کده

موره.

^۳ نه توره آسته و نه کلام؛

آواز ازوا ام شنیده نموشه،

^۴ ولی آواز ازوا د تمام زمی میرسه

و کلمه های ازوا تا آخرای دنیا.

خدا د آسمو بلده آفتو یگ خیمه ایستلجی کده

^۵ و آفتو رقم داماد آلی از خیمه خو برو مییه

و مِثْلِ يَگِ مَرْدِ قَوِي قَدْ خَوْشِي دَ مِيدُو مُودُوهُ.

۶ بُرْ شُدُونِ اَزُو اَزِ يَگِ گَوْشِهٖ اَسْمُو اَسْتِه

و دُورِ خُورْدُونِ شِي تَا گَوْشِهٖ دِيگِه؛

هِيچِ چِيْزِ اَزِ گَرْمِي اَزُو تَاشِهٖ شُدِهٖ نَمِيْتَنِه.

۷ شَرِيْعَتِ خُداوَنْدِ كَامِلِ اَسْتِه و جَانِ رِهٖ تَازِهٖ مُونِه،

فَرْمَانِ هَايِ خُداوَنْدِ قَابِلِ اِعْتِمَادِ اَسْتِه و دَ اَدَمِ نَادُو
حِكْمَتِ مِيْدِيِه.

۸ دَسْتُورَايِ خُداوَنْدِ رَاسْتِ اَسْتِه و دِلِ رِهٖ خَوْشِ مُونِه،

اِحْكَامِ خُداوَنْدِ پَاكِ اَسْتِه و چِيْمِ اِنْسَانِ رِهٖ رَوْشُو مُونِه.

۹ تَرَسِ خُداوَنْدِ پَاكِ اَسْتِه و تَا اَبَدِ پَايْدَارِ مُومَنِه،

قَضَاوَتِ هَايِ خُداوَنْدِ حَقِّ و كَامِلًا عَادِلَانِه اَسْتِه.

۱۰ اَزِ طِيْلَا كَدِهٖ دِلْكَشِ اَسْتِه حَتِيْ اَزِ طِيْلَايِ خَالِصِ كَدِه؛

اَزِ عَسَلِ كَدِهٖ شِيْرِيْنِ تَرِ اَسْتِه، حَتِيْ اَزِ قَطْرِهٖ هَايِ كَنْدُوِي
عَسَلِ كَدِه.

۱۱ خِدْمَتْگَارِ تُو اَمِ دَ و سِيْلِهٖ اَزُو اَخْبَرْدَارِ مُوشِه،

و دَ نِيْگَاھِ كَدُونِ اَزُو اَجْرِ بُزْرُگِ و جُوْدِ دَرِه.

۱۲ کی میتنه که خطاهای خوره پی بیره؟

مره از خطاهای مه که از مه تاشه یه پاک کو!

۱۳ امچنان خدمتگار خوره از گناه های قصدی دور نگاه کو،

نیل که د بله مه حاکم شنه؛

اوخته ما میتنم که بے عیب و از گناه بزرگ پاک بشم.

۱۴ آی خداوند، آی قاده-و-پناهگاه و نجات دهنده مه،

بیل که توره های دان مه و راز-و-نیاز دل مه قابل قبول تو بشه.

دُعای داؤود بَلَدِه پیروزی شی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زُبُورِ داؤود.

۲۰ خداوند د روزِ سختی-و-مُشکِلَاتِ دُعایِ توره قبول کنه!

نامِ خُدایِ یَعْقُوبِ از تُو حِفَاظَتِ کُنِه.

۲ از جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو بَلَدِه تُو کومکِ رِیِ کُنِه،

و از کوهِ صَهِیونِ از تُو پُشْتِیوانیِ کُنِه.

۳ پگ هدیه های تو ره د یاد خو بیره

و قربانی های سوختنی تو ره قبول کنه. سِلاه.

۴ تو ره د آرزوی دل تو برسنه،

و تمام نقشه های تو ره کامیاب کنه.

۵ اوخته مو بخاطر پیروزی تو چیغ زده خوشی مونی

و د نام خدای خو بیرق خو ره بلند مونی.

خداوند تمام درخاست های تو ره پوره کنه.

۶ آلی ما فامیدم که خداوند مسح شده خو ره نجات میدیه؛

او قد زور نجات بخش دست راس خو

از آسمون مقدس خو دعای ازو ره قبول مونه.

۷ بعضی کسا د گاډی های جنگی و بعضی کسا د اسپای

خو توکل مونه،

لیکن مو د نام خداوند- خدای خو افتخار مونی.

۸ اونا خم شده موخته،

ولے مو باله شده ایسته موشی.

۹ آی خداوند، پادشاه ره پیروز کو.

و دَ روزی که تُو ره بَلدِه کومک کُوی مُونی، دُعای مو
ره قَبُول کُو.

شکرگزاری و خوشی بَلدِه کومک خُداوند

بَلدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها. زَبُور داؤود.

۲۱ آی خُداوند، پادشاه بخاطر قُوتِ ازتو خوشی مُونه،

و بخاطر نِجاتِ ازتو بے اندازه خوشحالی مُونه.

۲ تُو آرزوی دِلِ ازو ره پُوره کدی

و درخاستِ دانِ ازو ره از شی دِریغ نکدی. سِلاه.

۳ تُو قد بَرکتای پَریمو دَ دَمِ راهِ شی رفتی

و یگ تاجِ طِلائی خالصِ ره دَ سرِ ازو ایشتی.

۴ اُو از تُو زندگی طلب کد، تُو دَزشی ددی،

و عُمَرِ دِراز ام، تا اَبداً اَباد.

۵ جاه-و-جلالِ ازو بخاطر نِجاتِ تُو بزرگ شده،

و شان و شوکتِ ره تُو نصیبِ ازو کدی.

۶ بَرکتِ ها ره تا اَبَدِ تُو دَزُو بخشیدی

و قد خوشی حُضُورِ خُو اُو ره خوشحال کدی؛

۷ ازی که پادشاه د خُداوند تَوَكَّل دَره،

أُو بِخَاطِرِ رَحْمَتِ حَضْرَتِ اَعْلَى اَز جَاي خُو تَكَان
نَمُوخوره.

۸ دِسْت تُو پَگِ دُشْمَنَاي تُو ره پيدا مُونه،

دِسْتِ رَاسْتِ تُو تَمَامِ كَسَاي ره كه از تُو بَد مُوبره د
چنگ ميره.

۹ دَ غَيْتِ ظُهُورِ خُو اُونَا ره رَقْمِ تَنْوَرِ پُرِ آتِشِ جُورِ مُونِي.

خُداوند د وَخْتِ قَارِ-و- غَضَبِ خُو اُونَا ره از بَيْنِ
مُوبره و آتِشِ اُونَا ره قُورْتِ مُونه.

۱۰ تُو نَسْلِ اَزْوَا ره از رُويِ زَمِي نَابُودِ مُونِي

و اَوْلَادِه اَزْوَا ره از مِينَكْلِ بَنِي اَدَمِ.

۱۱ اِگَرچِه اُونَا دَ ضِدِ تُو قَصْدِ هَايِ بَدِ مُونه

و نَقْشِه هَايِ شَرِيْرانِه مِيكشِه، اُونَا كَامِيَابِ نَمُوشِه؛

۱۲ چُونِ تُو اُونَا ره دُوتَلْجِي مُونِي؛

تُو قَدْ كَمُونِ خُو رُويِ هَايِ اَزْوَا ره نِشَانِ مِيگيري.

۱۳ اَيِ خُداوند، دَ وَسِيْلِه قُوتِ خُو مُتَعَالِ شُو؛

مُو سَرُودِ مِيخَانِي و قُدْرَتِ تُو ره سِتَايشِ مُونِي.

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «آهُو بَرِه صُبْح»
خَانْدِه شَنُه. زَبُورِ دَاوُود.

۲۲ آي خُدای مه، آي خُدای مه، چرا مَرِه ايله كدے؟

چرا از نجات دَدون مه

و از توره های پُرنااله-و-فغان مه خود ره دُور گِرِفْتے؟

۲ آي خُدای مه، ما دَ غَيْتِ روز ناله-و-فرياد مُونم، ولے
تُو جواب نَمِيدی؛

دَ غَيْتِ شاو ام مِينَالْم و آرامی نَدْرُم.

۲ ولے تُو مُقَدَّس اَسْتی،

آي خُدای كه دَ تَخْتِ شِشْتے

و بَنی إِسْرَائِيل تُو ره حمد-و-ثنا مُوگيه.

۴ بابه كَلونای مو دَزْتُو تَوَكَّل كد؛

اُونَا تَوَكَّل كد و تُو اُونَا ره خلاصی ددی.

۵ اُونَا پيش از تُو ناله-و-فرياد كد و نجات پيدا كد.

اُونَا دَزْتُو تَوَكَّل كد و شرمنده نَشْد.

۶ ولے ما یگ کرم اُسْتُمْ، نَه اِنسان.

ما ریشخندِ آدما اُسْتُمْ و دَ وسیله مردُم تحقیر۔ و۔ توهین
موشُم.

۷ هرکسی که مره مینگره، د بَله مه ریشخندی مونه.

اونا لب خور ره تُرد مونه و سر خور ره شور دده مویه:

۸ ”د خداوند توکل کو!

بیل که خداوند او ره خلاصی بدیه.

بیل که او ره نجات بدیه، اگه از شی خوش۔ و۔ راضی

آسته.“

۹ آی خداوند، تو بودی که مره از کوره آبه مه بُرو اوردی

و غیتیکه د شیر آبه خو بودم، دزمه اطمینان ددی.

۱۰ ما از رحم آبه خو دزتو تعلق دشتم

و از کوره آبه مه، تو خدای مه آستی.

۱۱ از مه دور نبش،

چراکه مشکلات۔ و۔ سختی نزدیک آسته

و هیچ یار۔ و۔ مددگار نییه.

۱۲ نرگا و های کلو دور مره گرفته،

نرگا و های زورتوی باشان مره محاصره کده.

۱۳ اونا دان های خوره د بله مه کته واز کده

مثل شیرای درنده و غران.

۱۴ ما مثل آو آلی لؤو شدیم

و پگ استغونای مه بند بند جدا شده.

دل مه رقم موم د منه جسم مه آو شده.

۱۵ قوت مه از دست رفته و رقم کوزه گلی خشک شده

و زبون مه د کام مه چسپیده.

تو مره د خاک مرگ شنده،

۱۶ چون سگا دور مره گرفته؛

یگ دل شیریر-و-بدکار مره محاصره کده؛

دستا و پایای مره سلاخ کده.

۱۷ ما میتنم که پگ استغونای خوره حساب کنم.

اونا توخ مونه و چیم خوره دزمه دوخته.

۱۸ اونا کالای مره منه خو تقسیم کده

و دَ بِلِه لِبَاس مِه پُشک اَندختِه.

۱۹ مگم تُو، اَی خُداوند، از مِه دُور نَبَش!

اَی قُوت مِه، بَلدِه کومک مِه عَجَلِه کُو!

۲۰ جان مَرِه از دَم شمشیر خلاص کُو

و زِندگی مَرِه از چَنگِ سَگا.

۲۱ مَرِه از دَانِ شِیرا نِجات بَدی

و از شاخای گاواي وَحشی؛

دُعای مَرِه قَبُول کُو!

۲۲ ما نام تُو ره دَ برارون خُو اِعلان مُونم

و دَ مینکلِ جماعت تُو، تُو ره سَتایش مُونم.

۲۳ اَی کسای که از خُداوند مِیترسید، اُو ره حمد-و-ثنا

بُگید؛

اَی تمام نسلِ یَعقُوب، اُو ره بُزرگی-و-جلال بَدید؛

اَی تمام نسلِ اِسرائیل، ازو ترس دَشته بَشید.

۲۴ چُون اُو مُصِیبتِ اَدَمِ مُصِیبتِ زَدِه ره خار و حَقیر

حِساب نَکده

و رُوی خُو ره اَزو دُور نَدَدَه،

بَلَكِه وختی دَ پِیشِ اَزو ناله-و- فریاد کد اُو گوش
گِرِفَت.

^{۲۵} حمد-و- ثنای که دَ مینکلِ جماعتِ کتّه مُوگِیم، از
طرفِ اَزتو مییه.

ما نذر های خُو ره دَ حُضُورِ کسای ادا مُونم که از تُو
ترس دَره.

^{۲۶} آدمای غریب نان خورده سیر مُوشه؛

کسای که دَ طلبِ خُداوند اَسْتَه اُو ره سِتایش مُونه؛

دل های شُمو تا اَبَد زنده باد!

^{۲۷} تمام گوشه های زمی کارای خُداوند ره دَ یاد خُو میره

و سُون خُداوند تاو مُوخوره

و تمام طایفه های مِلَّت ها دَ حُضُورِ اَزو پرستش مُونه،

^{۲۸} چراکه پادشاهی دَ خُداوند تعلق دَره

و اُو دَ بِلَه مِلَّت ها حُکمرانی مُونه.

^{۲۹} یگِ دَوْلتمندای زمی که از ناز-و- نِعْمت برخوردار اَسْتَه
ام اُو ره سَجده مُونه،

تمام کسای که د تی خاک مورِه د حُضُورِ اَزُو زانو
میزنه؛

هیچ کس نَمیتنه که جان خُو ره زنده نگاه کنه.

۳۰ نسل نو د زُو خدمت مونه؛

و د نسل های آینده د باره خُداوند خبر میدیه.

۳۱ اونا مییه و بلده قومی که د آینده تولد موشه عدالت
خُداوند ره اعلان مونه

و مَوگیه که او امی کار ره کده.

خُداوند چوپون مه آسته

زبور داؤود.

۲۳ خُداوند چوپون مه آسته؛

د هیچ چیز مُحتاج نَموشم.

۲ د تاله های سرسبز مره خاو میدیه

و مره سُون آوهای آرام هدایت مونه.

۳ او جان مره تازه مونه

و بخاطرِ نام خُو، مره د راه های راست راهنمایی مونه.

۴ حتی وختیکه از درّه تریک مرگ ام تیر موشم،

از هیچ بدی ترس نموخورم،

چراکه تو قد ازمه آستی؛

تیاق و سوئه تو بلده مه دلداری میدیه.

۵ د پیش روی دشمنای مه بلده مه دسترخو آوار مونی.

مهمون نوازی کده سر مره قد روغو چرب مونی؛

پيله مه لبریز موشه.

۶ یقیناً خوبی و رحمت د تمام روزای زندگی مه قد ازمه
قتی مومنه

و ما بلده همیشه د خانه خداوند جای-د-جای موشم.

پادشاه پر جلال

زیور داؤود.

۲۴ زمی و هر چیزی که د منه شی یه از خداوند آسته،

دُنیا و باشنده های شی ام؛

۲ چون او بنیاد زمی ره د بله دریاها قرار دد

و او ره د بله آوها استوار کد.

۳ کی میتنه د بِله کوه خُداوند باله شنه؟

و کی میتنه که د جایگاهِ مُقدَّسِ ازو ایسته شنه؟

۴ کسی که دستِ پاک دشته بَشه و دلِ صاف،

کسی که جان خوره تسلیمِ چیزای باطلِ نکنه و قَسَمِ دروغ نخوره.

۵ او از طرفِ خُداوند برکت پیدا مونه؛

از طرفِ خُدایِ نجات شی د حقِ ازو عدالت موشه.

۶ امی رقم مردما د طلبِ خُدا آسته،

د طلبِ رُوی ازتو یه، آی خُدایِ یعقوب. سِلاه.

۷ آی درگه ها، سر خوره باله کُنید.

آی دروازه های قدیمی، واز شُنید

تا پادشاهِ پُر جلال داخل شنه.

۸ ای پادشاهِ پُر جلال کی آسته؟

خُداوندِ قوی و قُدرتمند،

خُداوند که د جنگ قُدرتمند آسته.

۹ آی درگه ها، سر خوره باله کُنید.

آی دَرَوَازَه های قَدِیمی، واز شُنید

تا پادشاهِ پُر جلالِ داخِل شُنه.

۱۰ ای پادشاهِ پُر جلالِ کِی آسته؟

خُداوندِ لشکرِ ها،

اُو پادشاهِ پُر جلالِ آسته. سِلاه.

دُعا بَلَدِه هِدَايَت و حِفَاظَت

زِبُورِ داؤود.

۲۵ ۱ آی خُداوند، جانِ خُو ره دَزتُو مِيسپارُم.

۲ آی خُدايِ مه، ما دَزتُو تَوَكَّل مُونُم؛

نِیلِ که شَرْمِنْدِه شُنُم؛

نِیلِ که دُشْمَنایِ مه دَ بَلِه مه خودِ ره کُتِه کُتِه کُنه.

۳ اَرَمِی، هر کسِی که اُمیدِ شِی دَزتُو یِه، نِیلِ که شَرْمِنْدِه
شُنه؛

بِیلِ که کسایِ شَرْمِنْدِه شُنه که بے دَلِیلِ خِیانتِ مُونه.

۴ آی خُداوند، راهِ هایِ خُو ره دَزْمِه بُفامَن

و طَرِیقِ هایِ خُو ره دَزْمِه تَعْلِیمِ بَدِی.

۵ مَرِه هِدَايَت كُو تا مُطَابِقِ حَقِيْقَت تُو رِفْتار كُنْم و دَزْمِه
تَعْلِيْم بَدِي،

چراکه تُو خُدای نِجات مه اَسْتِي؛

اُمِيْد مه تَمَامِ رُوز دَزتُو يَه.

۶ اَي خُداوند، رَحْمَت و مُحَبَّت خُو ره د ياد خُو بِيْر،

چراکه اونا از اَزَل بُوْدِه.

۷ گُناه هَاي جِوانِي و خِطاهَاي مَرِه د ياد خُو نِيْرُو.

مُطَابِقِ رَحْمَت خُو مَرِه د ياد خُو بِيْر،

بِخاطِرِ خُوبِي خُو، اَي خُداوند.

۸ خُداوند نِيك و عَادِل اَسْتِه؛

اَمْزِي خِاطِر اُو گُناهكارا ره د رَاهِ رِاسْت هِدَايَت مُونِه.

۹ اُو اَدْمَاي فِرِوتِن ره سُونِ عِدَالَت-و-اِنصاف رَاهنُمَايِي
مُونِه

و رَاه-و-طَرِيْقِ خُو ره دَزِوا تَعْلِيْم مِيْدِيَه.

۱۰ پِگِ رَاه هَاي خُداوند رَحْمَت و حَق اَسْتِه

بِلَدِه كَسَاي كِه عَهْد و اِحْكامِ اَزُورِه نِگاه مُونِه.

۱۱ آی خُداوند، بخاطرِ نامِ خُو گُناهِ مَرِه بُبَخش،

چراکه گُناهِ مه کُته یه!

۱۲ کی از خُداوند ترس دَرِه؟

خُداوند راهی ره دَزُو تعلیمِ میدیه که او باید اِختیار کُنه.

۱۳ جانِ امزُو آدمِ آسُوده مُوشه،

و نسلِ شی وارِثِ زمی مُوشه.

۱۴ رازِ خُداوند پیشِ کسای آسته که از شی ترس دَرِه

و او عهدِ خُو ره بَلدِه ازوا معلُومدار مُونه.

۱۵ چیمای مه همیشه سُون خُداوند آسته،

چُون او پایای مَرِه از دامِ خلاصِ مُوگُنه.

۱۶ سُون ازمه نظرِ کُو و دَ حقِ مه رَحیمِ بَش،

چُون بے کس و مُصِیبتِ زده آستم.

۱۷ پریشانی های دِلِ مه کَلو شُدِه؛

مَرِه از سختی های مه خلاصِ کُو.

۱۸ دَ مُصِیبتِ و رَنجِ مه نظرِ کُو

و تمامِ گُناهِ های مَرِه بُبَخش.

۱۹ توخ کُو که دُشمنای مه چیقَس کَلو یَه

و اونا قد نَفَرَتِ بے اندازه از مه بد مُوبره.

۲۰ جان مَره حِفْظ کُو و مَره خلاصی بَدی؛

نیل که شرمِنده شُنم،

چراکه ما دَزتُو پناه اُوردیم.

۲۱ بیل که صداقت و راستی، از مه حِفْظَت کُنه،

چراکه اُمید مه دَزتُو یَه.

۲۲ خُدایا، اِسرائیل ره از پگِ مُشکِلات شی خلاصی بَدی.

دُعای مَرِدِ عَادِل

زُبُورِ دَاوُود.

۲۶ ۱ اَی خُداوند، دَ داد مه بَرَس،

چراکه ما دَ صداقت رفتار کدیم

و بَدونِ دُو۔ دِل شُدو دَ خُداوند تَوکُل کدیم.

۲ خُداوندا، مَره اِمْتِحان کده آزمایش کُو؛

فِکَر و دِل مَره پاک کُو،

۳ چراکه رَحْمَتُ تُو دَ پِيشِ چِیمِ مه اَسْتِه

و ما دَ مُطابِقِ حَقِيقَتِ تُو رِفْتارِ کَدِیمِ.

۴ ما قَدِ آدَمایِ بے اَرزِشِ شِشْتِ-و-بِرِخاسْتِ نَمُوْنِمِ

و قَدِ مَرْدُمِ رِیاکَارِ یَگْجایِ نَمُوْشِمِ.

۵ ما از جَماعَتِ بَدکارا نَفَرَتِ دَرُمِ

و قَدِ شَرِیرو نَمِیْشِیْنِمِ.

۶ ما دِستایِ خُو رِه دَ نِشانِیِ بے گُناهِیِ خُو مُوْشُوْیمِ

و دَ گَرِدِ قُربانِگَهِ تُو دُورِ مُوْخُورُمِ؛

۷ تا آوازِ خُو رِه بِلنَدِ کَدِه شُکَرگُزاریِ کُنِمِ

و تَمامِ کارایِ عَجِیبِ تُو رِه اِعلانِ کُنِمِ.

۸ اَیِ خُداوندِ، ما خانِه رِه کِه جایِ بُوْدِ-و-باشِ تُو اَسْتِه

دوستِ مِیدَنِمِ،

اُمُو جایِ رِه کِه شِکُوهِ-و-جَلالِ تُو قَرارِ دَرِه.

۹ جانِ مَرِه قَدِ گُناهِکارا قَتیِ نَگِیرِ

و نَه اَمِ زِندِگیِ مَرِه قَدِ مَرْدُمایِ خُوْنَرِیزِ؛

۱۰ قَدِ کَسایِ کِه دَ دِستایِ ازوا نَقْشِه شَرِیرانِه اَسْتِه

و دِسْتِ رَاسْتِ اَزْوَا پُر اَز رِشْوَتِ.

۱۱ دَ هَر حَال، مَا دَ صِدَاقَتِ رِفْتَارِ مُوْنَمُ؛

مَرَه خِلاصِی بَدِی و دَ حَقِ مَه رَحِیْمِ بَش.

۱۲ پَای مَه دَ جَای اَوَارِ اِیْسْتَه یَه؛

مَا دَ مِیْنِکَلِ جِماَعَتِ کُتَه، خُداوند رَه سِتايشِ مُوْنَمُ.

خُداوند نُور و نِجاتِ مَه اَسْتَه

از داؤود.

۲۷ خُداوند نُور و نِجاتِ مَه اَسْتَه، اَز کِی بَتَرَسُمُ؟

خُداوند پِناهِگَایِ جِانِ مَه اَسْتَه، اَز کِی تَرَسِ دِشْتَه بَشُمُ؟

۲ وختی بَدِکارا دَ بِلَه مَه مِییه کِه گوشتِ مَرَه بُوْرَه،

اُمُو دُشْمِنا و مُخَالِفايِ مَه مِیْلَخِشَه و موفتَه.

۳ اگِه یِگِ لَشْکَرِ دَ ضِدِ مَه خِیْمَه بَزَنَه،

دَ دِلِ مَه تَرَسِ پِیْدَا نَمُوشَه؛

اگِه جِنگِ اَمِ دَ ضِدِ مَه دَرِ بَگِیرَه،

باز اَمِ ما مُطْمِئِنِ اَسْتُمُ.

٤ ما یگ چیز ره از خُداوند طلب کُدم

که د پُشت شی میگردُم:

اَو ای آسته که د تمام روزای عُمَر خُو

د خانه خُداوند زندگی کُدم،

تا نُوربندی خُداوند ره تُوخ کُدم و د خانه شی تَفکُر کُدم.

٥ چُون د روزِ بَلا-و-مُصِیبت،

اَو مَره د پناهاگه خُو تاشه مُونه؛

اَو مَره د زیرِ خیمه خُو پُوٹ مُوکنه

و د بَله قاده، د جای بلند قرار میدیه.

٦ اوخته سر مه د بَله دُشمنای چاردور مه

بلند مُوشه،

و ما قد چِیغِ خوشی د خیمه ازو قُربانی ها تقدیم مُونم

و سُرود خنده بلده خُداوند ساز میزَنم.

٧ ای خُداوند، آواز مَره بَشَنو، ما ناله-و-فریاد مُونم،

د حق مه رحیم بَش و دُعای مَره قَبول کُو.

٨ دل مه مُوگیه که رُوی ازتو ره طلب کُدم.

أى خُداوند، ما رُوى تُو ره طلب مُونم.

۹ رُوى خُو ره از مه تاشه نكو

و خِدمتگار خُو ره دَ غَيْتِ غَضَبِ خُو از حُضُورِ خُو
هَى نكو.

تُو مددگار مه بُوډى؛

مَره رَد نكو و ايله نكو،

أى خُداى نجات مه.

۱۰ حتى اگه آته و آبه مه مَره ايله كنه،

ولس خُداوند مَره قَبُول مُونه.

۱۱ أى خُداوند، راه-و-طريق خُو ره دَزمه تعليم بدي

و بخاطر دُشمنای مه، مَره دَ راهِ أوار هدايت كو.

۱۲ مَره دَ خاستِ مُخالفای مه تسليم نكو،

چراکه شاهداى دروغى دَ ضد مه باله شده

و از دانِ ازوا ظلم-و-خُشونت باد مُوشه.

۱۳ ما يقين درم كه خُوبى خُداوند ره دَ عالمِ زنده ها

مينگرم.

۱۴ چیم دَ راهِ خُداوند بَش،

قوی بَش و بیل که دِل تُو باجرات بَشه؛

آرے، چیم دَ راهِ خُداوند بَش.

درخواست بَلدِه کومک و شکرگزاری

زبُور داؤود.

۲۸ ۱ اَی خُداوند، دَ پیشِ از تُو ما ناله-و- فریاد مُونم؛

اَی قاده-و- پناهگاهِ مه، دَ برابرِ ناله-و- فریاد مه چُپ
نَبَش،

چُون اگه دَ برابرِ ناله-و- فریاد مه چُپ بَشی،

ما ام رقمِ کسای مُوشمُ که دَ گور مورِه.

۲ وختیکه دَ پیشِ تُو بَلدِه کومک فریاد مُونم

و دِستای خُو ره سُون مُقَدَّسَتَرین جای تُو باله مُوکنم،

آوازِ عذر-و- زاری مرِه بَشنو.

۳ مرِه قد آدمای شَریر و بدکار محکوم نَکو،

قد کسای که دَ ظاهرِ قد همسایه گون خُو از صلح-و-

صفا توره مُوگیه،

ليكن د دل شي بدى آسته.

۴ اونا ره د مطابق اعمال ازوا

و د مطابق اعمال شيطانى شي جزا بدى؛

اونا ره د مطابق كاراي دست ازوا جزا بدى

و چيزى ره كه حقدار شي آسته د بله ازوا بيرو.

۵ ازى كه اونا د كاراي خداوند

و د عمل دست ازو توجه نمونه،

خداوند اونا ره تباه مونه

و ديگه اونا ره آباد نموكنه.

۶ حمد-و- ثنا د خداوند،

چراكه او آواز عذر-و- زارى مره شنیده.

۷ خداوند قوت و سپر مه آسته؛

دل مه دزو توكل دره و او دز مه كومك كده؛

امزى خاطر، دل مه كلو خوشحال آسته

و ما قد سرود خو او ره شكر-و- سپاس موگيم.

۸ خداوند قوت قوم خو آسته

و قلعهِ نِجاتِ بَلدِه پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو.

۹ آي خُداوند، قَوْمِ خُو ره نِجاتِ بَدِي و دَ مِراثِ خُو
بَرکتِ عطا کُو؛

چوپونِ ازوا بَش و تا اَبَد اونا ره دَ بَغلِ خُو بَگير.

دَ وَصِفِ خُداوند

زبُورِ داؤود

۲۹ آي مَوْجُوداتِ آسماني، دَ خُداوند نِسبَتِ بَدِيد،

جِلالِ و قُوتِ ره دَ خُداوند نِسبَتِ بَدِيد.

۲ جِلالِي ره که لايِقِ نامِ خُداوند اَسْتِه دَز شِي بَدِيد،

خُداوند ره دَ مُطابِقِ شِکوهِ قُدُوسِيتِ شِي پَرستِش کُنيد!

۳ آوازِ خُداوند دَ بِلِه آو ها اَسْتِه؛

خُدايِ پُر جِلالِ گُرگُردِراغِ مُونِه،

حُضُورِ خُداوند دَ بِلِه آو هايِ کَلو و جُودِ دَرِه.

۴ آوازِ خُداوند پُر قُدُرتِ اَسْتِه؛

آوازِ خُداوند پُر از شِکوهِ -و- جِلالِ اَسْتِه.

۵ آوازِ خُداوند بَر خُتونِ سَرُو ره مِيدِه مُونِه،

أرعى، خُداوند بِرِخْتونِ سَرَوِ لِبْنانِ رِه مَيده مُونه.

٦ أو كوه های لِبْنانِ رِه رَقْمِ گوسله

و سیريون رِه مِثْلِ جونه گاوِ وَحْشِي دَ قِرْتِكِ - و - خيزک
ميره.

٧ آوازِ خُداوندِ أَلَنگه های آتِشِ رِه دَ وَجُودِ ميره.

٨ آوازِ خُداوندِ دَشتِ رِه دَ لَرزِه ميره،

خُداوندِ دَشتِ قَادِشِ رِه مِي لَرزَنه.

٩ آوازِ خُداوندِ بِرِخْتونِ بَلُوطِ رِه دَ لَرزِه ميره

و بِرِخْتونِ جَنگِ رِه لُجِ مُونه.

دَ جايگاهِ شِي پَگِ مُوگِيه: ”جَلالِ دَ خُداوند!“

١٠ خُداوندِ دَ بِلِه آوهای طوفانی حُکمرانی کد،

خُداوندِ بَحِيثِ پادشاهِ دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتِه، تا اَبْدُالْأَبادِ
حُکمرانی مُونه.

١١ خُداوندِ دَ قَوْمِ خُو قُوْتِ مُوِيخْشِه

خُداوندِ قَوْمِ خُو رِه قَدِ صُلْحِ - و - سَلامَتِي بَرِکَتِ نَصِيْبِ
مُونه.

دُعای شکرگزاری

زُبُورِ دَاوُودَ، سُرُودِ بَلَدِهِ وَقْفِ خَانِهِ خُدا.

۳۰ آی خُداوند، تُو ره سِتایش مُونم،

چراکه تُو مَره از چُقُوری باله بُر کدی

و نَه ایشتی که دُشمنای مه دَ بِلَه مه خوشی کُنه.

۲ آی خُداوند، خُدای مه، دَ پیش تُو ناله-و- فریاد کُدم

و تُو مَره شفا ددی.

۳ آی خُداوند، تُو جان مَره از عالم مُردا بُرو اُوردی

و مَره از مینکلِ کسای که دَ گور موره، زنده نِگاه کدی.

۴ بَلَدِهِ خُداوند سُرُودِ بَخَانِید، آی مومنین شی؛

و نامِ مُقَدَّسِ ازو ره سِتایش کُنید.

۵ چراکه غَضَبِ ازو یگ لحظه آسته،

ولِی لُطْفِ ازو یگ عُمَر.

۶ اِمکان دَره که یگ شاو پگ شی دَ چخرا تیر شنه،

لیکن صبا حگاه خوشحالی پس مییه.

۷ و ما دَ آسودگی خو گُفتُم:

”ما هرگز تکان نَمُوخوَرُم.“

۷ آی خُداوند، دَ وَسِيْلَه لُطْف خُو،

کوهی ره که قُوْت مه بُود اُسْتوار-و- محکم کُدی،

لیکن وختیکه رُوی خُو ره از مه تاشه کدی،

ما وَحْشَت زده شُدُم.

۸ آی خُداوند، ما تُو ره کُوی مُوْنُم؛

یا مَولا، دَ پِیشِ از تُو عُدْر-و- زاری کده مُوگِیم:

۹ ”دَ مَرگِ از مه چی فایده اَسته،

اگه ما دَ گور بورُم؟

آیا خاک تُو ره سِتایش مُوکنه؟

آیا خاک از وفاداری تُو توره مُوگیه؟

۱۰ خُداوندا، بِشَنو و دَ حَق مه رَحِیم بَش.

آی خُداوند، مَدَدگار مه بَش.“

۱۱ تُو ماتم مَره دَ رَقص-و- بازی تَبْدیل کدی؛

تُو پلاس ره از جان مه بُر کدی

و مَره قد خوشی پوشندی،

^{۱۲} تا تمامِ دل-و-جان مه بَلدِه تُو سرُودِ ستایشِ بَخانه و
چُپ نَشینه.

اِی خُداوند، خُدای مه، ما تا اَبَد تُو ره شُکر-و-سپاس
مُوگیم.

دُعا بَلدِه خلاصی از دِسْتِ دُشمننا
بَلدِه سرِدِسْتِه خاِنده ها. زبُور داؤود.

۳۱ اِی خُداوند، ما دَزتُو پناه میروم،

هرگِز نیل که شرمِنده شُئم؛

بخاطرِ عدالت خُو مَرِه خلاصی بدی.

^۲ گوش خُو ره سُون ازمه بگير

و مَرِه دَ زودی خلاصی بدی.

بَلدِه مه قاده محکم بَش

و قلعه مُستَحکم، تا مَرِه نجات بدی.

^۳ واقعاً که تُو قاده مه و قلعه مه اَسْتی،

پس بخاطرِ نام خُو مَرِه هِدایت و رهبری کُو.

^۴ مَرِه از دامی که بَلدِه مه ایشته شُدِه، خلاص کُو.

چراکه تُو پناهگاهِ مه اَسْتی.

۵ ما رُوحِ خُورِه دَ دِسْتِ اَز تُو مِیْسپارُم؛

اَی خُداوند، خُدایِ حَق، تُو مَرِه بازخِریدِ کدی.

۶ ما از کسایِ که دَ بُتِ هایِ بے اَرزِشِ و اَبَسْتِه یِه، بَد مُوِبرُم؛

ولِیِ ما دَ خُداوند تَوَكُّلِ دَرُم.

۷ ما بَخاطِرِ رَحْمَتِ تُو خُوشی و خُوشحالیِ مُونُم،

چراکه تُو سَخْتی-و- مُصِیْبِتِ مَرِه دِیدِی،

و دَ فِکْرِ پَرِیْشانیِ هایِ جانِ مه اَسْتی؛

۸ تُو مَرِه دَ دِسْتِ دُشْمُو تَسْلِیْمِ نَکدِی،

بَلْکِه پایایِ مَرِه دَ جایِ پَرَاخِ قَرارِ ددی.

۹ اَی خُداوند، دَ بَلِه مه رَحْمِ کُو،

چراکه ما بیچاره اَسْتُم؛

چِیمایِ مه از غَم-و- غُصَّه خِیره شُدِه،

و جانِ و جِسمِ مه پُژْمُرده.

۱۰ زِندگیِ مه دَ غَمِ تیرِ شُد

و سال های عُمَر مه دَ آه-و-ناله؛

بخاطرِ گُناهِ مه قُوتِ مه از دِسْتِ رفته

و اسْتُغونایِ مه پوسیده شده.

۱۱ ما دَ پیشِ تمامِ دُشمنایِ خُو ریشخند شدیم،

دَ پیشِ همسایه گونِ خُو از حدِ کلو.

ما بلده آشنا هایِ خُو مایه وَحشتِ شدیم؛

هر کسی که مره دَ بُرو مینگره، از مه دُور دُوتا مُونه.

۱۲ ما رِقْمِ مُرده اَلّی از یادِ مُردم رفتیم

و مِثْلِ کوزه میده جور شدیم.

۱۳ ما شُکِ شُکِ غَدْرِ کسا ره مِیشنوم

و ترس-و-وَحشتِ دَ هر طرف آسته؛

چُونِ اونا یگجایِ دَ ضِدِ مه نَقشه میکشه

و دَ قَصْدِ گِرِفْتونِ جانِ مه تَوطیه مُوکنه.

۱۴ ولی ما دَزْتُو تَوَکَلِ مُونم، اَی خُداوند

و مُوگیم: ”تُو خُدایِ مه آستی.“

۱۵ سرنوشتِ زندگیِ مه دَ دِسْتِ از تُو یه،

مَرِه از چنګِ دُشمنای مه

و کسای که مَرِه آزار-و- اذیت مونه، خلاص کُو.

^{۱۶} بیل که رُوی تُو د بِلِه خِدمتگار تُو روشنی کُنه؛

بخاطرِ رَحمت خُو مَرِه نجات بَدی.

^{۱۷} آی خُداوند، نَیل که شرمِنده شُنم،

چراکه ما تُو ره بَلدِه کومک کُوی مُونم؛

بیل که شریرو شرمِنده شُنه

و دَ عالمِ مُردا رفته چُپ شُنه.

^{۱۸} بیل که لب های دروغگوی بَند شُنه،

که مغرورانِه دَ ضِدِ آدمايِ عاِدِل

قد کِبَر و تَوهینِ توره مُوگیه.

^{۱۹} آه، چِیقَس پَریمو اَسْتِه خُوبی های تُو

که تُو بَلدِه کسای نِگاه کدِی که از تُو ترس دَرِه،

و تُو اونا ره دَ پِیشِ چِیمِ بَنی آدم

نصیبِ کسای مونی که دَزتُو پناه میگیره.

^{۲۰} تُو اونا ره دَ پناهِ حُضُور خُو

از توطیه های انسان تاشه مونی؛

و اونا ره از کشمکشِ زبونای مردم

دَ خیمه خو پناه میدی.

۲۱ حمد-و- ثنا دَ خداوند،

که رحمت خو ره بطورِ حیرت‌آور دَز مه نشو دَد

دَ غیتی که ما مثلِ یگِ شارِ محاصره- شده بُودم.

۲۲ ما دَ وختِ وِرخطایی خو گُفتم:

”ما از نظر تو اُفتدیم!“

لیکن تو آوازِ عذر-و- زاری مره شنیدی

وختیکه ما دَ پیش تو ناله-و- فریاد کُدم.

۲۳ آی تمام مومنینِ خداوند،

اُو ره دوست بدنید.

خداوند از آدمای وفادار حِفاظت مونه،

لیکن مردمایِ کبری-و- مغرور ره کلو جزا میدیه.

۲۴ آی پگِ کسای که چیم دَ راهِ خداوند اَسْتید،

قوی بشید و دِل شمو باجراتِ بشه.

اعترافِ گناه و طلبِ بخشش

قصیده داؤود.

۳۲ نیک د بختِ کسی که خطای شی بخشیده شد

و گناه شی پوشنده.

۲ نیک د بختِ کسی که خداوند گناه ازو ره د حساب شی
نمیره

و د روح ازو حيله-و-مکر نبشه.

۳ وختیکه ما د باره گناه خو چپ ششتم،

استغونای مه پوسیده شد

از آه-و-نالیه که تمام روز موكدم.

۴ چون دست تو شاو و روز د بله مه گرنگی موكد؛

تری-و-تازگی مه د خشکی تايستو تبديل شد. سلاه.

۵ اوخته ما گناه خو ره د پیش تو اقرار کدم

و جرم خو ره تاشه نکدم؛

گفتم: ”ما خطاهای خو ره د پیش خداوند اعتراف مونم،“

و تو جرم گناه مره بخشیدی.

٦ پس بیل که هر بنده مومن تو

د حالیکه تو میسر آستی، د پیش تو دعا کنه؛

اوخته اگه آوهای کلو ام سیل کنه، دزو نمیرسه.

٧ تو پناهگاه مه آستی؛

تو مره از سختی-و-مشکلات نگاه موکنی

و سرود های نجات ره د چاردور مه قرار میدی.

٨ خداوند موگیه: ”ما تو ره هدایت مونم،

و راه-و-طریقی ره دز تو تعلیم میدم که باید بوری؛

د حالیکه چیمای مه د بله تو آسته، دز تو مشوره میدیم.

٩ رقم آسپ یا قاطر آلی نادو نبش،

که فقط د وسیله نخته و لغام رام موشه،

د غیر ازو، نزدیک تو نمیهه.“

١٠ رنج-و-عذاب آدم شریر کلو آسته،

لیکن رحمت د چاردور کسی آسته

که د خداوند توکل دره.

١١ ای آدمای عادل، د حضور خداوند خوش بشید و

ای آدمای دِلِ راست، آواز خوشی بُر کُنید.

د ستایش خُداوند، خالقِ آسمو و زمی

۳۳ ای آدمای عادل، بلده خُداوند آوازِ خوشی بُر کُنید،

چراکه ستایشِ خُداوند د آدمای نیک میزیه.

۲ خُداوند ره قد بربط ستایش کُنید

و قد بربط ده-تار بلده شی ساز بزید.

۳ بلده ازو سرود نو بخانید؛

دُرست ساز بزید، قد آواز بلند.

۴ چراکه کلامِ خُداوند راست آسته

و تمامِ کارای ازو د وفاداری انجام دده موشه.

۵ او عدالت و انصاف ره دوست دره؛

تمامِ زمی پُر از رحمتِ خُداوند آسته.

۶ د وسیله کلامِ خُداوند آسمونا جور شد

و توسطِ نفسِ دانِ ازو تمامِ لشکرِ آسمونا.

۷ او آو های دریا ره دایگ محوطه جم مونه

و آوهای غوج ره د خزانه ها ذخیره مونه.

۸ بیل که تمام موجودات زمی از خداوند بترسه،

پگ باشنده های دنیا دزو احترام داشته بشه،

۹ چراکه او توره گفت و دنیا د وجود آمد؛

او حکم کد و زمی استوار شد.

۱۰ خداوند مشوره ملت ها ره ناقص مونه؛

و نقشه های قوم ها ره باطل.

۱۱ لیکن مشوره خداوند تا ابد استوار آسته،

و نیت های دل شی د تمام نسل ها.

۱۲ نیک د بخت ملتی که خداوند، خدای ازوا آسته،

نیک د بخت قومی که خداوند اونا ره بحیث میراث خو

انتخاب کده.

۱۳ خداوند از آسمو توخ مونه

و تمام بنی آدم ره مینگره؛

۱۴ او از جای بود-و-باش خو

تمام باشنده های زمی ره توخ مونه،

^{۱۵} امو که دل های پگ ازوا ره شکل دده

و پگ اعمال ازوا ره پی موبره.

^{۱۶} یگ پادشاه بخاطر کلو بودون لشکر خو نجات پیدا
نمونه

و یگ مبارز ام بخاطر قوت کلو ی خو خلاصی پیدا
نمونه؛

^{۱۷} امید کدو د اسپ جنگی بلده پیروزی بے فایده آسته،
چون قد قوت کلون خو او نمیتنه که کس ره نجات
بدیه؛

^{۱۸} یقیناً چیم خداوند د بله کسای آسته که ازو ترس دره،
د بله کسای که امید شی د رحمت ازو یه،

^{۱۹} تا جان ازوا ره از مرگ خلاصی بدیه
و اونا ره د غیت قحطی زنده نگاه کنه.

^{۲۰} جان مو چیم د راه خداوند آسته؛

او مددگار و سپر مو آسته.

^{۲۱} امزی خاطر دل مو د حضور ازو خوشی مونه،

و مو د نامِ مُقَدَّسِ اَزُو تَوَكُّلِ دَرِي.

۲۲ خُداوندا، بیل که رَحمتِ تُو د بِلَه مو بَشَه،

اُمُو رَقَم که اُمید مو دَزتُو یَه.

دَ وَصِفِ خُوبِي خُداوند

زُبُورِ داؤود. از وختی که اُو خود ره دَ حُضُورِ
اَبِیْمَلِکِ دیونه اَندخت و اَبِیْمَلِکِ اُو ره از پیش خُو
هَی کد و اُو رفت.

۳۴ خُداوند ره دَ هر زمان سِتایش مُونم؛

حمد-و-ثنای اَزُو همیشه دَ زبون مه یَه.

۲ جان مه دَ خُداوند اِفتخار مُونه؛

بیل که آدماي مُسکین بَشَنوه و خوشی کُنه.

۳ بزرگی خُداوند ره قد از مه اِعلان کُنید

و ببید که نامِ اَزُو ره یگجای سِتایش کنی.

۴ ما خُداوند ره طلب کدُم و اُو دُعای مَره قَبُول کد

و مَره از تمامِ ترس های مه خلاص کد.

۵ اونا سُون اَزُو توخ کد و چیمای اَزوا روشو شد

و رُوی های ازوا شرمنده نشُد.

۶ امی مُسکین ناله-و- فریاد کد و خُداوند آواز شی ره
شنید

و اُو ره از تمام مُشکلات-و- سختی شی نجات دَد.

۷ ملایکه خُداوند دَ گردِ کسای خیمه میزنه که از خُداوند
ترس دَره،

و اونا ره خلاصی میدیه.

۸ آزمایش کُنید و بِنگرید که خُداوند نیکو آسته؛

نیک دَ بختِ کسی که دَزُو پناه موبره.

۹ آی مُقدّسینِ خُداوند، ازو بترسید،

چون کسای که ازو ترس دَره دَ هیچ چیز مُحتاج
نمُوشه.

۱۰ حتی شیرای غران مُحتاج و گُشنه موشه،

لیکن کسای که دَ طلب خُداوند آسته، هیچ چیزِ خوب
کمبُود ندره.

۱۱ آی بچکِچا، بیید و دَزمه گوش بیید

تا ما دَزشمو ترسِ خُدا ره تعلیم بدم.

۱۲ کی دَ مینکل شُمو آرزوی زندگی دَره

و خوشدارِ روزای کلونِ زندگی آسته تا از خُوبی
برخوردار شُنه؟

۱۳ او باید زیون خُوره از بدی نگاه کُنه

و اَبای خُوره از گُفتونِ توره پُرفریب؛

۱۴ از بدی دُوری کُنه و نیکی کُنه،

دَ طلبِ صلحِ بَشه و پُشت شی بگرده.

۱۵ چیمای خُداوند دَ بِلَه آدمای عادلِ آسته

و گوشای شی سُون ناله-و-فریادِ ازوا.

۱۶ رُوی خُداوند دَ ضِدِ آدمای بدکار آسته

تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از رُوی زمی ریشه کَن کُنه.

۱۷ وختیکه آدمای عادلِ ناله-و-فریادِ مونه،

خُداوند آوازِ ازوا ره میسنوه

و اونا ره از تمامِ مُشکلات-و-سختی های ازوا
خلاص مونه.

۱۸ خُداوند نزدیکِ آدمای دل‌میده یه

و کسای ره که روحاً ضربه خورده، نجات میدیه.

^{۱۹} رنج-و-مُصِيبَتِ آدَمِ عَادِلٍ كَلُو اَسْتَه،

لیکن خداوند او ره از پگ شی خلاصی میدیه.

^{۲۰} او پگ استغونای شی ره حفظ مونه

که حتی یکی ازوا ام میده نموشه.

^{۲۱} آدم شریر ره شرارت نابود مونه

و کسای که از آدم عادل بد بیره، محکوم موشه.

^{۲۲} خداوند جان خدمتگرای خو ره باز خرید مونه؛

و هیچ کدم امزو کسا که دزو پناه میگیره، محکوم نموشه.

طلبِ کومک از خداوند دَخِلَافِ دُشْمِنَا

زُبُورِ دَاوُود.

^{۳۵} آی خداوند، قد کسای مُخَالَفَتِ کُو که قد ازمه
مُخَالَفَتِ مُونَه

و قد کسای جنگ کُو که قد ازمه جنگ موكنه.

^۲ سپر کته و سپر ریزه ره بگیر

و دَ کومک مه باله شو.

^۳نیزه و تور خوره بر کو

و دَ دمِ روی کسای که مره دُمبال مونه ایسته شو؛

دَ جان مه بگی: ”نجات دهنده تو ما اَستُم.“

^۴کسای که قصد گرفتونِ جان مره دره،

بیل که شرمنده و رسوا شنه؛

کسای که دَ ضدِ مه توطیه مونه،

بیل که پس بگرده و خجل-و- سرخَم شنه.

^۵بیل که اونا رقمِ کاه دَ دمِ باد بَشه

و ملایکه خُداوند اونا ره هی کُنه.

^۶بیل که راهِ ازوا تریک و لَخَشَنَدک بَشه

و ملایکه خُداوند اونا ره دُمبال کُنه،

^۷چراکه اونا بدونِ دلیل دَ سرِ راهِ مه دام ره دَ منِه چاه

تاشه کد؛

اونا بدونِ سَبَبِ بَلَدِه گرفتونِ جان مه چاه کند.

^۸بیل که تباهی بے خبر دَ بَلِه ازوا بییه

و اونا د دامي که بلده از مه تاشه کده، گرفتار شنه؛

بیل که اونا د چنگ تباهی اُفتده نابود شنه.

اوخته جان مه د حضورِ خداوند خوشی مونه

و بلده نجات از جانب ازو خوشحال موشه.

١٠ تمام استغونای مه موگیه:

”ای خداوند، کی رقم از تو آسته؟“

تو آدمِ مظلوم ره از دستِ کسای خلاص مونی که ازو
کده زور تو یه،

و آدمِ مسکین و بیچاره ره از دستِ کسای که او ره
غارت مونه.“

١١ شاهدای کینه‌توز باله موشه

و از مه چیزای ره پُرسان مونه که ما خبر ندرم.

١٢ اونا جوابِ نیکی مره قد بدی میدیه

و جان مره نومید-و-درمنده مونه.

١٣ لیکن وختیکه اونا ناجور موشد،

ما پلاس مپوشیدم؛

ما جان خوره قد روزه گرفتو رنج میددُم.

و غیتیکه دُعای مه بے جواب پس میمد،

^{۱۴} ما ماتم کده مورفتُم،

رقمی که موگفتی بلده دوست یا برار خُو ماتم موکنم؛

و مثل کسی که بلده آبه خُو سوگواری مونه، از شدتِ
غم خَم موخوردُم.

^{۱۵} لیکن وختیکه ما اُفتدُم،

اونا خوشحالی کده دَ گرد مه جم شد،

امو آدمای بے پاس دَ بله مه جم شد

کسای که بلده مه ناشنخته بود، بدونِ دمراسی مره
تکه-و-پاره کد.

^{۱۶} اونا مثلِ آدمای بے وقار که دَ مهمانی ها ریشخندی
موکنه،

دَ بله مه دندوخیی کد.

^{۱۷} یا مولا، تا چی وخت ای حالت ره توخ مونی؟

جان مره از شرِ ازوا خلاص کو

و زندگی مره از چنگِ شیرای غران.

۱۸ اوخته ما توره د مینکل جماعت کټه شکر۔ و۔ سپاس
مُونم

و د بېن مردم کلو حمد۔ و۔ ثنای توره موگیم.

۱۹ نیل که دشمنای خاین مه د بله مه خوشی کُنه

و کسای که بے دلیل از مه بد موبره، د بله مه چشمک
بزنه،

۲۰ چراکه اونا از صلح۔ و۔ صفا توره نموگيه،

بلکه د ضد کسای که د زمی آرام آسته،

توره های پُر از حيله۔ و۔ مکر میسنجه.

۲۱ اونا دان خوره د ضد مه کټه واز کده موگيه:

”هه هه! چیمای مو دیده.“

۲۲ آي خداوند، تو کار ازوا ره دیدے،

چپ نشی!

یا مولا، از مه دور نبش!

۲۳ ورخی و د دفاع مه باله شو،

آي خداوند، خدای مه، د داد مه برس!

۲۴ آی خُداوند، خُدای مه، دَ مُطابِقِ عَدالَتِ خُو مَرِه دَ حَق
مه پِرَسَن.

و نِيلَ كِه اُونَا دَ بِلَه مه خوشی كُنَه.

۲۵ نِيلَ كِه اُونَا دَ دِلِ خُو بُگِيَه: ”اينه، مو دَ آرزوی خُو
رَسِيدی!“

نِيلَ كِه بُگِيَه: ”مو اُو ره قُورَت كدی!“

۲۶ كَسای كِه بِخاطرِ بَلَا-و-مُصِيبَتِ مه خوشی مُونَه،

بیل كِه پَگِ ازوا شَرْمِنْدَه و خَجِلِ شُنَه؛

كَسای كِه خود ره دَ بِلَه مه كُتَه كُتَه مُونَه،

بیل كِه قَدِ شَرْمِ و رَسوایی پُوشَنْدَه شُنَه.

۲۷ كَسای كِه دَ آرزوی عَادِلِ حِسَابِ شُدون مه اَسْتَه،

بیل كِه آوازِ خوشی بُر كُنَه و خوشحالِ بَشَه،

و دایمِ بُگِيَه: ”خُداوند بُزُرگِ اَسْتَه

كِه از سَلَامَتی خِدْمَتگَارِ خُو خوشحالِ مُوشَه.“

۲۸ اوختَه زِبون مه عَدالَتِ تُو ره بِيانِ مُونَه

و حَمْد-و-ثَنایِ تُو ره تَمَامِ رُوزِ مُوگِيَه.

راه بدکارا و فیض-و-رحمتِ خدا

بلده سردسته خائنده ها. زیور داؤود خدمتگار
خداوند.

۳۶^۱ خطای آدمِ شریر از مغزِ دلِ ازو بے داد مونه؛

ترسِ خدا د پیش چیمای ازو نییه.

۲^۲ چون او خود ره د نظر خو تعریف-و-توصیف مونه،

د اندازه که گناه شی بلده ازو معلوم نموشه تا از شی بد
بیره.

۳^۳ تورای دان ازو شرارت و حيله-و-مکر آسته؛

او کارِ عاقلانه و انجامِ دونِ کارِ نیک ره ایله کده.

۴^۴ او د جاگه خو نقشه های بد میکشه؛

و راهی ره پیش گرفته که خوب نییه.

او از شرارت بد نموبره.

۵^۵ ای خداوند، رحمت تو تا آسمونا میرسه

و وفاداری تو تا اورها.

۶^۶ عدالت تو رقم کوه های قیل آسته

و قضاوتُ تُو مِثْلِ غُوجِي هَاي كُتِه.

آي خُداوند، تُو اِنسان و حَيوان رِه دَ پناهِ خُو نِگاهِ مُونِي.

آي خُدا، رَحمتِ تُو چِيقَس با اَرزِشِ اَسْتِه.

بَنِي اَدَم دَ زيرِ سايِهِ بالِ هَاي تُو پناهِ مِگيرِه؛

از نِعْمَتِ پَرِيْمونِ خانِه تُو سِيرِ موشِه

و تُو از دريايِ خوشي هَاي خُو دَزوا وُچيدَلجِي مُونِي.

چُون چِشمِه حَياتِ دَ پيشِ از تُو يِه

و دَ وسيلِه نُوَرِ از تُو مو نُوَرِ حَياتِ رِه مِينِگري.

رَحمتِ خُو رِه بَلدِه كَسايِ كِه تُو رِه مِينَخِشِه اِدامِه بَدِي

و عَدالتِ خُو رِه بَلدِه كَسايِ كِه دِلِ رَاسْتِ اَسْتِه.

نِيلِ كِه پايِ اَدمايِ كِبَرِي-و-مَغْرورِ مَرِه لَغِه كُنِه

يا دِستِ اَدمايِ شَرِيرِ مَرِه هِي كُنِه.

اَوْنِه، اَدمايِ شَرِيرِ-و-بَدكارِ اُفْتَدِه!

اَونا تاهِ اَندِختِه شُدِه و تَوانايِي بالِه شُدو رِه نَدَرِه.

سَرنوشتِ اَدمايِ شَرِيرِ و اَدمايِ نِيك

۳۷^۱ بخاطرِ آدمایِ شریرِ خود ره رنجورِ نکو

و حَسَدِ بدکارا ره نخور،

۲ چراکه اونا دَ زودی رقمِ علفِ پژمرده موشه

و مثلِ گیاهِ سوز، خُشک.

۳ دَ خداوندِ توکلِ کُو و نیکیِ کُو؛

دَ سرزمینِ خُو جای-دَ-جای شو و وفاداری ره نگاه

کُو.

۴ اوخته از حُضُورِ خداوندِ لذتِ موبری،

و اُو آرزوهایِ دلِ تُو ره دزتو میدیه.

۵ راه-و-طریقِ خُو ره دَ خداوندِ تسلیمِ کده

دزو توکلِ کُو و اُو دستِ دَ کارِ موشه.

۶ اُو عدالتِ تُو ره مثلِ روشنیِ صُبْحِ برملا مونه

و حقِ بدونِ تُو ره رقمِ آفتوِ چاشتِ اَلّی.

۷ دَ حُضُورِ خداوندِ چپ-و-آرامِ بش

و قد صبر-و-حوصلهِ انتظارِ شی ره بکش.

بِخاطِرِ كَسَى كَه دَ رَاهِ - وَ - طَرِيقِ خُو كَامِيَابِ اَسْتَه،

وَ نَقْشَه هَاى شَرِيرَانِه خُو رَه عَمَلِي مُونَه، رَنْجُورِ نَشُو.

^۸ اَز قَارِ دُورِي كُو وَ غَضَبِ رَه اَيْلَه بَدِي.

خود رَه رَنْجُورِ نَكُو،

چراکه سُونِ شَرَارَتِ مُوِيرَه.

^۹ چُونِ مَرْدُمَاى بَدِكَارِ نَابُودِ مُوشَه،

لِيكِنِ كَسَاى كَه دَ اُمِيدِ خُدَاوندِ اَسْتَه، وَاَرِثِ زَمِي مُوشَه.

^{۱۰} بَعْدِ اَز يَگِ زَمَانِ كُوتَاهِ، اَدَمِ شَرِيرِ دِيگَه وَ جُودِ نَمِيدَشْتَه

بَشَه؛

وَ هَر چِيَقَسِ كَه اُو رَه يُپَالِي، پِيدَا نَمُوشَه.

^{۱۱} مَگَمِ اَدَمَاى حَلِيمِ وَاَرِثِ زَمِي مُوشَه،

وَ اَز پَرِيمُونِي صُلْحِ - وَ - سَلَامَتِي لِيذَتِ مُوِيرَه.

^{۱۲} اَدَمِ شَرِيرِ دَ ضِدِّ اَدَمِ عَادِلِ تَوَطِيَه مُونَه

وَ دَ بِلَه شِي دَنْدُوخِي مُوَكْنَه؛

^{۱۳} لِيكِنِ خُدَاوندِ دَ بِلَه اَدَمِ شَرِيرِ خَنْدَه مُونَه،

چُونِ اُو مِينِگَرَه كَه رُوزِ بَاَزَاخَسْتِ اَزُو مِيِيَه.

۱۴ آدمای شریر شمشیر ره میکشه

و گمو ره خَم میدیه،

تا مردمای غریب و مُحْتَاج ره تاه پورته کُنه

و آدمای ره که دَ راهِ راست موره، دَ قتل برسنه.

۱۵ لیکن شمشیرای ازوا دَ دِلِ خودون شی دَر مییه

و گمونای ازوا میده مُوشه.

۱۶ دارایی کم یگِ آدمِ عادِلِ بهتر آسته

از مال-و-دولتِ پگِ شریرو.

۱۷ چون بازوی آدمای شریر میده مُوشه،

لیکن خُداوند پُشتیوانِ آدمای عادِلِ آسته.

۱۸ خُداوند از روزای آدمای عادِلِ باخبر آسته

و میراثِ ازوا اَبَدی آسته.

۱۹ اونا دَ زمانِ بلا-و-مُصِیبتِ شرمنده نَمُوشه؛

و دَ روزای قحطی خوراکِ پَریمو دَره،

۲۰ لیکن آدمای شریر نابود مُوشه،

و دُشمنای خُداوند رقمِ نُوَربندیِ علفچرها زودگذر آسته

که از بین مورهِ،

أونا مِثْلِ دُودِ أَلِي كُمْ مُوشِه.

۲۱ آدمِ شَرِيْر قَرْضِ مِيْگِيْرِه و پَس نَمِيْدِيِه،

لِيْكَنْ أَدَمِ عَادِلِ سَخِيْ أَسْتِه و بَخْشِشِ كَدِه مورِه،

۲۲ كَسَايِ كِه از خُداوند بَرَكْتِ پِيْدا مُونِه، وارِثِ زَمِيْ مُوشِه،

ولِيْ كَسَايِ رِه كِه خُداوند نَالْتِ مُونِه، أونا نَابُودِ مُوشِه.

۲۳ اگِه خُداوند از راه-و-طَرِيْقِ يِگِ أَدَمِ خُوشِ بَشِه،

قَدَمِ هَايِ ازُو رِه مُسْتَحْكَمِ-و-أُسْتَوَارِ مُونِه؛

۲۴ هَرچِيْقَسِ كِه أُو بُوْفْتِه، سَرِنِگُونِ نَمُوشِه،

چِرَاكِه خُداوند دِسْتِ ازُو رِه مِيْگِيْرِه.

۲۵ ما جِوَانِ بُوْدُمِ و أَلِي پِيْرِ أَسْتُمِ

و ما هَرگِزِ نَدِيْدِيْمِ كِه أَدَمِ عَادِلِ پُرْمُشْتِ شُدِه بَشِه

و أَوْلَادَايِ شِيْ نَانِ گَدَايِيْ كَدِه بَشِه.

۲۶ أُو هَمِيْشِه سَخَاوَتْمَنْدِ أَسْتِه و قَرْضِ مِيْدِيِه؛

و أَوْلَادَايِ ازُو مَايِه بَرَكْتِ أَسْتِه.

۲۷ از بَدِيْ دُورِ شُوْ و نِيْكِيْ كُوْ؛

اوخته تا اَبَد باقی مُومنی،

۲۸ چراکه خُداوند اِنصاف ره دوست دَره

و مومنین خُو ره ايله نَمیدیه.

اونا تا اَبَد محفوظ اَسته،

لیکن نسلِ آدمای شریرِ قَطع مُوشه.

۲۹ آدمای عادِل وارِثِ زمی مُوشه

و تا اَبَد دَز شی زندگی مُونه.

۳۰ دانِ آدمِ عادِلِ حِکمت ره بَیان مُونه

و زبونِ ازو دَ اِنصاف توره مُوگیه.

۳۱ شریعتِ خُدایِ آدمِ عادِلِ دَ دلِ شی اَسته؛

امزی خاطر پایای ازو نَمیلخشه.

۳۲ آدمِ شریرِ دَ گیتِه آدمِ عادِلِ اَسته

و قَصِدِ کُشتون شی ره دَره،

۳۳ لیکن خُداوند او ره دَ دِستِ آدمِ شریرِ ايله نَمونه

و غَیتیکه دَ محاکِمه اُورده شُد، ام نَمیله که محکوم

شُنه.

۳۴ دَ خُداوند اُمید کُو و راه-و-طریقِ ازو ره نِگاه کُو

و اُو تُو ره وارِثِ زمی جور کده سرِبلند مُونه؛

اوخته تُو نابودی آدمای شریر ره مینگری.

۳۵ ما یگ آدمِ شریر و ظالم ره دیدم؛

که رقمِ برِختِ سُوژ خود ره برتُو و بلند کده مورفت،

۳۶ لیکن اُو از بین رفت و دیگه وجود نداشت.

هرچیقَس که اُو ره پالیدم، اُو پیدا نشد.

۳۷ آدمای بے عیب ره توخ کُو و آدمای راستکار ره بنگر،

چُون عاقبتِ ازوا صلح-و-سلامتی آسته.

۳۸ لیکن آدمای خطاکار پگ شی نابود مُوشه

و عاقبتِ آدمای شریر نابودی آسته.

۳۹ نجاتِ آدمای عادل از طرفِ خُداوند مییه؛

اُو دَ غیتِ مُشکلات-و-سختی بلده ازوا قلعه مُستحکم
آسته.

۴۰ خُداوند دزوا کومک مُونه و اونا ره خلاصی میدیه؛

اونا ره از چنگِ مردُمای شریر خلاص مُونه و اونا ره

چراکه اونا د خُداوند پناه مُوبره.

دُعایِ آدمِ رنجِ دیده

زُبورِ داؤود، بلدهِ جَلبِ تَوَجُّهِ خُدا.

۳۸ آی خُداوند، د غَیْتِ قار خُو مَره سرزَنش نَكُو

و د وختِ غَضَبِ خُو مَره اِصلاح نَكُو.

۲ چراکه تیرای تُو د جان مه درآمده

و دِست تُو د بَله مه تاه شُده.

۳ بخاطرِ قار-و- غَضَبِ تُو صِحْتَمَنْدی د جِسْم مه نِیسته؛

نه ام سلامتی د استُغونای مه بخاطرِ گُناه های مه.

۴ چُون گُناه های مه از سر پَریده

و رِقْمِ بارِ گِرَنگ از زور مه کده گِرَنگتر شُده.

۵ بخاطرِ لَوڈگی مه

زَخمایِ مَره چِرگ و رِیم گِرِفته.

۶ ما خَم خورديم و بیخی دُوَقَد شُدیم؛

تمام روز ماتم کده میگردم،

^۷ چراکه کمر مه پُر از دَرَد-و-سوزش شده

و صِحْتَمَنْدِی دَ جِسْمِ مه نِیستِه.

^۸ تَوَان دَزْمِه نَمَنْدِه و ما بیخی جَوَّو شُدیم؛

ما بخاطرِ ناآرامی دِلِ خُو ناله-و-فِغانِ مُوئم.

^۹ یا مَولا، تمامِ آرزوهای مه دَ پیشِ نظرِ تُو آستِه؛

آه-و-نالِه مه از تُو تاشه نییه.

^{۱۰} دِلِ مه مِیْتِپِه، قُوتِ مه از مه رفته؛

و حتّیِ روشنیِ چِیمایِ مه ام دَز مه نَمَنْدِه.

^{۱۱} دوستا و حتّیِ رفیقایِ مه از خاطرِ زخمِ هایِ مه خود ره

گوشه میگیره

و همسایه‌گون مه دُور ایسته مُوشه.

^{۱۲} کسایِ که قَصْدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه، دامِ میله،

کسایِ که دَ تلاشِ ضَرَرِ رَسَنْدو دَزْمِه یِه، دَ بارِه نابودی

مه توره مُوگیه

و تمامِ روز دَ فِکْرِ خِیانتِ کدو آستِه.

۱۳ لیکن ما رقمِ آدمِ کر نمیشنوم،

و رقمِ آدمِ گنگه توره نموگیم.

۱۴ آرے، ما مثلِ کسی شدیم که نمیشنوه

و د زبون شی کدم جواب نییه.

۱۵ لیکن ای خداوند، ما چیم د راهِ ازتو آستم،

و تو، ای خداوند، خدای مه، دُعای مَره قبول مونی.

۱۶ چُون ما قد خو گُفتُم: ”نَشْنَه که اونا د بَلَه مه خوشی
کُنه،

و غِیْتِیکه پای مه میلخشه خود ره د بَلَه مه کُنه کُنه
کُنه.“

۱۷ چُون نزدیک آسته که بُفتم

و درد-و-رنج مه همیشه قد مه آسته.

۱۸ ما گناهِ خو ره اقرار مونم

و بخاطرِ خطای خو غمگی آستم.

۱۹ دشمنای مه قوی و زورتو آسته

و کسای که بدونِ دلیل از مه بد موبره کلو یه.

۲۰. اُمُو كَسَا كِه دَ عَوَضِ نِيكِي مِه بَدِي مُونِه،

اُونَا دَ خِلَافِ مِه اَسْتِه، فِقْطِ بَخَاطِرِي كِه پُشْتِ نِيكِي
مِيگَرْدُم.

۲۱. خُداوندا، مَرِه ايله نَكُو!

اَي خُدَايِ مِه، اَز مِه دُور نَبَش!

۲۲. بَلْدِه كَوْمَكِ مِه عَجَلِه كُو،

يَا مَوْلَا، كِه نِجَاتِ بَهِنِدِه مِه اَسْتِي.

زِنْدِگِي اِنْسَانِ پُر اَز رَنَجِ و زُوْدگُذَرِ اَسْتِه

بَلْدِه يَدُوْتُونِ سَرِدِستِه خَاِنِدِه هَا. زِيُورِ دَاوُودِ.

۳۹. ما قَد خُو كُفْتُم: ”فِكْرِ خُو رِه سُونِ رَاهِ-و-رِفْتَارِ
خُو مِيگِيرُم

تا قَد زِيُونِ خُو گُناهِ نَكْنُم؛

ما دَانِ خُو رِه قَد لَغَامِ اِدَارِه مُونُم

تا وختِيكِه اَدْمَايِ شَرِيْرِ دَ نَزْدِيكِ مِه بَشِه.

۲. ما چُپِ و اَرَامِ بُوْدُم،

و تَوْرِه خُوْبِ اَمِ نَمُوگُفْتُم،

ولے درد۔ و۔ رنج مه کلو شد

۳ و دل مه د سینه مه در گرفت.

وختیکه چورت میزدُم، آتش آنگه مُوکد؛

اوخته د زیو آمده گفتُم:

۴”خداوندا، آخر زندگی مره بلده مه معلومدار کُو

و تعداد روزای عُمر مره؛

بیل که بدنم که زندگی مه چیقس زودگذر آسته.

۵تو روزای زندگی مره یگ قریش جور کدے و بس،

و عُمر مه د نظر تو هیچ آسته.

واقعاً که عُمر هر انسان کلوتر از یگ نفس کشیدو نییه.

سِلاه.

۶یقیناً انسان سایه آسته که درگذره،

اونا بے فایده تپ۔ و۔ تلاش مونه؛

اونا مال۔ و۔ دارایی جم مونه و نمیدنه که کی صاحب

شی موشه.

۷و آلی، آی خداوند، ما چیم د راه چیزخیل بشُم؟

أُمِيد مَه دَزْتُو يَه.

^۸ مَرَه از چَنگِ پَگِ خَطَاهاى مَه خِلاصِ كُو

و مَرَه رِيشخندِ آدماى لَوځه جُور نَكُو.

^۹ ما كُنْگه شُدِیم و دان خُورَه واز نَمِیتُنْم،

چُون تُو اى كار رَه كدِی.

^{۱۰} بَلا- و- مُصِیبتِ خُورَه از مَه دُور كُو؛

ما از ضَرِبَه هاى دِستِ تُو از بَینِ مورْم.

^{۱۱} تُو اِنسان رَه بخاطرِ كُناهِ شى قَد جَزَا ها سرزَنش مُونى

و چِيزاى دوست- دَشْتنى شى رَه مِثْلِ كُوبه اَلَى

مُوخورى.

يَقِيناً كَه عُمَرِ هَر اِنسانِ كَلوتَر از يَگِ نَفَسِ كَشِيدو نِيبه.

سِلاه.

^{۱۲} خُداوندا، دُعَاى مَرَه بَشَنو

و دَ ناله- و- فَرِیادِ مَه گوشِ بَدى.

آو دِيدَه مَرَه نادِيدَه نَكِیر،

چُون ما دَ پِيشِ تُو رَقْمِ يَگِ مِهمو اَسْتُم

و رِقْمِ يَگِ مُسَافِرِ، مِثْلِ بَابِهْ کَلُونَايِ خُو.

۱۳ نگاهِ خَشْمِ آلودِ خُو ره از مه دُور کُو تاکه ما بسمِ لَبْخَنَدِ
بِزْنَمِ،

پیش ازی که از دُنیا بورُم و وجودِ نَدَشْتَه بَشُمِ.“

خُداوند دَ دادِ خِدْمَتِگَارِ خُو مِیرَسَه

بَلَدَه سَرْدِسْتَه خَانِنْدَه ها. زَبُورِ دَاوُودِ.

۴۰ ما قَد صَبَرِ-و- حَوَصِلَه چِیم دَ رَاهِ خُداوند شِشْتُمِ

و اُو دَزْمَه مایِل شُدَه نالَه-و- فَرِیادِ مَرَه شِنِیدِ.

۲ اُو مَرَه از چَاهِ نَابُودِ بُر کَد

و از مَنَه گِلِ-و- لَی کَشِیدِ

و پَیایِ مَرَه دَ بَلَه قَادَه ایشْتَه

قَدَمِ هَايِ مَرَه مُسْتَحْکَمِ کَدِ.

۳ اُو سَرُودِ نَوِ دَ دَانِ مَه اَنْدَخْتِ،

سَرُودِ سِتَايشِ خُدايِ مَو رَه.

غَدَرِ کَسَا اِي چِيزَا رَه دِیدَه تَرَسِ مُوخُورَه

و تَوَكُّلِ خُو رَه دَ خُداوندِ مُونَه.

۴ نیک دَ بَخْتِ اَدْمی که دَ خُداوند تَوَكَّل دَره

و سُون اَدْمای کِبِری۔ و۔ مَغْرُور نَمُورِه،

سُون کَسای که از دروغ پِیروی کده گُمراه مُوشه.

۵ آی خُداوند، خُدای مه، کارای عَجِیب که تُو کدِی غَدْر
کَلو اَسْتِه،

اِمچُنان فِکرای که بَلدِه اَزمو دَری؛

هیچ کس قَد اَزتُو بَرابری نَمِیْتِنِه.

اگِه ما بَخایِم که کارای تُو رِه بَیان کده دَ بارِه اَزوا نَقْل
کُنْم،

اُونَا اَز حِساب بُر اَسْتِه.

۶ تُو دَ قُرْبانی و هَدیه دِلچسپی نَدَری

و اَز مه قُرْبانی سوختنی و قُرْبانی گُناه طَلب نکدی،

بَلکِه گوشای مَرِه واز کدی.

۷ اوخته گُفْتُم: ”اینه، ما حاضِر اَسْتُم.

دَ طومارِ نَوِشته های مُقَدَّس دَ بارِه مه نَوِشته شُدِه:

۸ خوشی مه دَ اِنجام دَدونِ خَاسْت۔ و۔ اِرَادِه اَزتُو یِه، آی
خُدای مه؛

شَرِيعَتُ تُو دَ دِلِ مَه نُو شْتَه يَه.

۹ ما خوشخبری عدالت ره

دَ مینکلِ جماعتِ کُتَه اِعلانِ کدیم؛

اینه، ما لب های خُو ره بَند نکدیم،

تُو میدنی، آی خُداوند.

۱۰ ما عدالت تُو ره دَ دِلِ خُو تاشه نکدیم،

بلکه از وفاداری و نجات تُو توره گفتیم

و رَحمت و راستی تُو ره از جماعتِ کُتَه پوشیده نگاه

نکدیم.

۱۱ آی خُداوند، رَحمتِ خُو ره از مه دَرِیغ نگو؛

بیل که مُحَبَّت و وفاداری تُو دایم از مه حِفاظَت کُنه،

۱۲ چراکه بلاهای بے حسابِ گِرد مَره گِرِفته؛

گُناهای مه مَره دَ چنگِ خُو گِرِفته و ما دِیده نَمِیتُم،

گُناه های مه از مویای سر مه کده کَلو یَه،

دِلِ مه از حال رفته.

۱۳ آی خُداوند، از رُوی لُطفِ خُو مَره خلاصی بَدی؛

خُداوندا، دَ کومک مه عَجَله کُو.

^{۱۴} کسای که قَصِدِ گِرِفْتونِ جان مَره دَره تا اُو ره نابُود
کُنه،

بیل که پگِ ازوا شرمینده و سرخَم شُنه؛

کسای که مِیل دَره دَزمه ضررِ برسَنه،

بیل که عَقَبِ نِشینی کده رَسوا شُنه.

^{۱۵} کسای که دَ بِلَه مه هَه هَه مونه

بیل که از شرمندگی دَ گور دَر بییه.

^{۱۶} لیکن کسای که دَ طلبِ ازتو یه،

پگ شی دَ حُضُور تُو خوشی کُنه و خوشحال بَشه؛

کسای که نِجات تُو ره دوست دَره،

دایم بُگیه: ”خُداوند بزرگ اُسته!“

^{۱۷} لیکن ما غریب و مُحْتَاج اُسْتُم،

یا مولا، دَ فِکر مه بَش.

تُو مَدَدگار و نِجات دِهِنده مه اُسْتی؛

دیر نَکُو، اَی خُدای مه.

دُعای آدمِ ناجور

بلده سردسته خاننده ها. زیور داؤود.

۴۱ نیک د بخت کسی که د فکر آدمای غریب آسته؛

د روز بلا-و-مُصیبت خُداوند او ره نجات میدیه.

۲ خُداوند ازو مُحافِظت مُوکنه و او ره زنده نگاه مُونه؛

او د زمی برکت یافته کوی مُوشه

و خُدا او ره د آرزوی دُشمنای شی تسلیم نمونه.

۳ خُداوند او ره د جاگه ناجوری شی قوت میدیه

و او ره از ناجوری شی شفای کامل میدیه.

۴ ما گفتم: ”خُداوندا، د حق مه رحیم بش؛

و جان مره شفا بدی، چراکه ما د ضد تو گناه کدیم.“

۵ دُشمنای مه از روی کینه د باره مه مُوگيه:

”او چی غیت مُومره و نام شی گل مُوشه؟“

۶ وختیکه د پُرسیدون مه مییه، تورای پوچ-و-بے فایده

مُوگيه

و د دل خو شرارت ره جم مُونه؛

غَيْتِيكِه بُرُو موره، اُو ره نقل مُونه.

^۷ تمام کسای که از مه بد مُوبره، یگجای شُده دَ ضِد مه
شُک شُک مُوکنه؛

و دَ ضِد مه تَوطیه مُونه.

^۸ اونا مُوگيه: ”یگ بَلای بد دَ بَله ازو اَمده؛

دَ جای که خاو کده دیگه هرگِز باله نَموشه.“

^۹ حتی دوستِ جانبرابر مه که دَ بَله شی اِعتماد دَشتُم

و نان-و-نمک مره مُو خورد،

اَسْتین خُو ره دَ ضِد مه بر زد.

^{۱۰} لیکن تُو، اَی خُداوند، دَ حق مه رحیم بَش

و مره رُست کُو تا جَزای ازوا ره بدیم.

^{۱۱} امزی ما میدنم که تُو از مه خوش-و-راضی اَسْتی،

چُون نَمیلی که دُشمنون مه دَ بَله مه پیروز شُنه.

^{۱۲} تُو بخاطرِ صداقت-و-راستی مه پُشتیوان مه بودے

و همیشه مره دَ حُضُور خُو برقرار نِگاه مُونی.

^{۱۳} حمد-و-ثنا دَ خُداوند، خُدای اِسرائیل،

از ازل تا ابدالابد. آمین و آمین.

بخش دوم

امید کدو د خدا د غیت پریشانی

بلده سردسته خاننده ها. قصیده بنی قورح.

۴۲^۱ امو رقم که آهو د جوی های آو شوق کلو دره،

امو رقم، آی خدا، جان مه د شدت د شوق ازتو یه.

۲^۲ جان مه تشنه خدا آسته، تشنه خدای زنده؛

چی وخت میتئم بیئم و د حضور خدا حاضر شنم؟

۳^۳ آویدده های مه شاو و روز خوراک مه آسته،

چراکه تمام روز مردم دزمه موگیه: ”خدای تو کجا یه؟“

۴^۴ جان مه شکنجه موشه،

وختیکه اینی چیزا ره د یاد خو میرم:

که چی رقم قد جماعت مورفتم

و اونا ره د خانه خدا راهنمایی موکدم،

قد آواز خوشی و شکرگزاری

دَ پِيشِ رُویِ جَمعیَتی کِه عیدِ مِیگِرفِت.

۵ آی جان مه، چرا رنجور-و-افسرده آستی؟

چرا دَ وجود مه پریشان آستی؟

دَ خُدا اُمید کُو،

چون ما بسم او ره حمد-و-ثنا مَوگِیم،

امو ره که نجات از حُضُورِ اَزو مییه و خُدای مه آسته.

۶ جان مه دَ وجود مه رنجور-و-افسرده یه؛

امزی خاطر از سرزمینِ اُردُن

و قُله های حِرمون، از کوهِ مِصعار

ما تُو ره یاد مُونُم.

۷ یگ چُقُوری دیگه چُقُوری ره کُوی مونه،

دَ وسیله صدای شَرشَره های آو تُو؛

تمام جَلپه ها و سیل های مُصِیبِت تُو

از بِلَه مه تیر شُدِه.

۸ دَ غَیْتِ روز، خُداوند رَحمت خُو ره عطا مونه

و دَ وختِ شاو، سرُودِ اَزو قد مه آسته،

دَ عِنَوَانِ دُعَا دَ پِيشِ خُدَايِ زِنْدَگِي مِه.

دَ خُدَا كِه قَادِه- و- پِنَاهِگَاِه مِه اَسْتِه مُوگُم:

”چِرَا مَرِه پُرْمُشْت كَدِي؟

چِرَا مَا بَخَاطِرِ ظَلَمِ دُشْمُو

مَاتَم كَدِه بَگَرْدُم؟“

۱۰ وَخْتِيكِه دُشْمَنَايِ مِه مَرِه طَعْنِه مِيدِيه،

اَسْتُغُونَايِ مِه جَو جَو مُوشِه،

چُون تَمَامِ رُوْزِ دَزْمِه مُوگِه:

”خُدَايِ تُو كُجَا اَسْتِه؟“

۱۱ اَيِ جَانِ مِه، چِرَا رَنْجُوْر- و- اَفْسُرْدِه اَسْتِي؟

چِرَا دَ وَجُوْدِ مِه پَرِيْشَانِ اَسْتِي؟

دَ خُدَا اُمِيْدِ كُو،

چُون مَا بَسْمِ اُو رِه حَمْد- و- ثَنَا مُوگِيْم،

اُمُوْرِه كِه نِجَاتِ دِهِنْدِه جَانِ مِه وَ خُدَايِ مِه اَسْتِه.

۴۳ اَيِ خُدَا، دَ دَادِ مِه بَرَسِ

و از حق مه د برابر قوم بے خدا دفاع کو؛

مره از چنگِ مردمای مکار و بے انصاف خلاص کو.

۲ چون تو خدا آستی، پناہگاہِ مه.

چرا مره از حضورِ خو راندی؟

چرا بخاطرِ ظلمِ دشمو ماتم کده بگردم؟

۳ نور و حقیقتِ خو ره ری کو تا مره هدایت کُنه،

بیل که اونا مره د کوهِ مقدس تو و د جای بود۔ و۔ باش

تو بُره.

۴ اوخته ما د قربانگاہِ خدا مورم،

د پیشِ خدای که منبعِ خوشی و خوشحالی مه آسته.

ای خدا، خدای مه،

ما تو ره قد بریط ستایش مونم.

۵ ای جان مه، چرا رنجور۔ و۔ افسرده آستی؟

چرا د وجود مه پریشان آستی؟

د خدا امید کو،

چون ما بسم او ره حمد۔ و۔ ثنا موگیم،

امو ره که نجات دهنده جان مه و خدای مه آسته.

درخواست بلده کومک بعد از شکست

بلده سردسته خاننده ها. قصیده بنی قورح.

۴۴ آی خدا، مو قد گوشای خو شنیدے؛

بابه گلونای مو دز مو نقل کده

که تو د دورون ازوا چیز کار کدی،

د زمان قدیم.

تو قد دست خود خو ملت ها ره بر کدی

و بابه گلونای مو ره د سرزمین ازوا جای-د-جای

کدی؛

تو قوم ها ره د مصیبت گرفتار کدی،

لیکن بابه گلونای مو ره ترقی ددی.

اونا د وسیله شمشیر خو ای سرزمین ره نگرفت،

و نه ام بازوی خود ازوا اونا ره پیروز کد،

بلکه دست راست و بازو و نور حضور از تو اونا ره پیروز

کد؛

چراکه تُو ازوا راضی بُودی.

۴ آی خُدا، تنها تُو پادشاهِ مه اَسْتی؛

حُکم کُو که پیروزی ها نصیبِ اولادِه یعقُوب شُنه.

۵ دَ کومکِ از تُو مو دُشمنای خُو ره وادار مونی که عَقَبِ
نِشینی کُنه

و دَ وسیلِه نامِ از تُو مو مُخالِفاي خُو ره پایمال مُوکنی.

۶ ما دَ کَمون خُو تَوکَل نَمونم،

و شمشیر مه ام مَره نِجات دَده نَمیتنه؛

۷ بَلکه تُو مو ره از دِستِ مُخالِفاي مو نِجات دَده

و کسای ره که از مو بَد مُویرد شرمندِه - و - سرخَم

کدِی.

۸ تمامِ روز مو دَ بَلِه خُدا اِفتخار مونی؛

و مو نامِ تُو ره تا اَبَد سِتایش مونی. سِلاه.

۹ مگم آلی تُو مو ره دُور پورته کدِی و مو ره رَسوا کدِی

و قد لشکر های مو دَ جنگِ نَموری.

۱۰ تُو مو ره وادار کدی که دَ دُشمو پُشت گُستندِه دُوتا کُنی

و مُخَالِفَايَ مَوْ بَلَدِهِ خُو ۛ لَجَه ګرِفَت.

١١ تُو مَوْ رَه رَقْمِ ګوسپندوی جَوْر کدی که بَلَدِه ګُشْتار
آسْتِه،

تُو مَوْ رَه دَ مینکلِ مِلَّتِ هَا تِیت- پَرکِ کدی.

١٢ تُو قَوْمِ خُو رَه دَ هِیچِ سَوْدَا کدی

و از سَوْدَايِ ازوا ګُدَمِ فایده نکدی.

١٣ تُو مَوْ رَه دَ پِیشِ هِمسایه ګونِ مَوْ خَار- و- حَقِیرِ کدی،

مایه رِیشخندی و پوزخندی کسای که دَ ګرْد- و- بَر مَوْ

آسْتِه.

١٤ تُو مَوْ رَه دَ مینکلِ مِلَّتِ هَا یګِ مِثَالِ جَوْرِ کدی؛

مَرْدُمِ قَوْمِ هَا سَرِ خُو رَه شَوْرِ دَدِه دَ بَلِه مَوْ خَنده مُونِه.

١٥ تَمَامِ رَوَزِ رَسَوَايِ مِه دَ پِیشِ نَظَرِ مِه آسْتِه

و رُوی مِه قَدِ شَرَمِ پُوشَنده شُدِه،

١٦ بَخَاطِرِ آوَاژِ کسای که طَعْنِه مِیدیه و دَو مِیژَنِه،

بَخَاطِرِ دُشْمُو و اِنْتِقَامِ ګِیرنده.

١٧ یګِ اَمْزِیَا دَ بَلِه مَوْ اَمْدِه،

ولے مو تُو ره پُرمُشت نکدے

و دَ عهد تُو خیانت نکدے.

^{۱۸} دل های مو پس تاو نخورده

و پایای مو از راه-و-طریقِ از تُو کج نرفته.

^{۱۹} ولے تُو مو ره جو جو کده

دَ جای شغال ها ایله کدی

و قد سایه مرگ پوشندی.

^{۲۰} اگه مو نام خُدای خُو ره پُرمُشت مُوکدی

یا دِستای خُو ره بَلدِه دُعا سُون خُدای بیگنه باله

مُوکدی،

^{۲۱} آیا خُدا ای ره پی نمُوبرد؟

چُون اُو از رازهای دلِ باخبر آسته.

^{۲۲} بخاطرِ از تُو مو تمامِ روز کُشته مُوشی

و رقمِ گوسپندوی حسابِ مُوشی که بَلدِه کُشتار آسته.

^{۲۳} یا مَولا، باله شو! چرا خود ره دَ خاو زدے؟

وَرخِی و مو ره تا اَبَد دُور پورته نکُو!

۲۴ چرا رُوی خُو ره تاشه مُونی

و مُصِیبت و مظلُومیت مو ره نادیده میگیری؟

۲۵ چُون جان مو دَ خاک برابر شُده

و جِسْم مو نَقشِ زمی شُده.

۲۶ باله شُو و دَ کومک مو بیه؛

بخاطرِ رَحمتِ خُو مو ره نجات بدی.

سرُودِ توی شاهانه

بلده سردسته خاننده ها. دَ صَوْتِ «گُلِ سوسن»
خانده شنه. قصیده بنی قورح. سرُودِ عاشقانه.

۴۵ دل مه دَ وسیله کلامِ نُوریند دَ تپشِ آمده؛

ما شعر خُو ره دَ وَصِفِ پادشاه مُوگیم؛

زبون مه مثلِ قلمِ یگ نویسنده لایق آماده یه.

۲ تو دَ مینکلِ بنی آدم نُوربندترین آستی

و از لبای تو فیضِ مُوباره؛

امزی خاطر، خُدا تو ره بلده همیشه برکت دده.

۳ آی مردِ قوی، شمشیر خوره د کمر خو بسته کو

که شان و شوکت تو آسته.

۴ قد شوکت-و- جلال خو پیروزمندانه پیش بورو،

د بِلِه راستی، فروتنی و عدالت سوار شو؛

دستِ راست تو بلده تو کارای باهیبت یاد بديه.

۵ تیرهای تو تیز آسته؛

مِلت ها د تی پای تو موفته؛

تیرها د دل دشمنای پادشاه در مییه.

۶ آی مَسَح شُدِه خدا، تخت تو تا ابدالاباد برقرار مومنه؛

تیاق پادشاهی تو تیاق عدالت-و-انصاف آسته.

۷ تو عدالت ره دوست دری و از شرارت بد مویری؛

امزی خاطر خدا، خدای تو، تو ره قد روغون خوشی

کلوتر از رفیقای تو مَسَح کده.

۸ کالاهای تو پگ شی د وسیله مر و عود و سلیخه

خوشبوی شده.

از قصرهای که توسطِ عاج تو ره خوش مونه.

۹ دُخْتَرُونَ پادشایو دَ مینکلِ خاتونوی باسَرَفِ - و - باعِزَّتِ
تُو اَسْتَه؛

دَ دِسْتِ رَاسْتِ تُو، مَلِکَه قَد طِلَّایِ اَوْفِیرِی مُزَینِ شُدَه
ایسْتَه یَه.

۱۰ اَی دُخْتَرِ، بَشَنُو و بِنِگَرِ و خُوبِ گُوشِ بَگِیرِ:

قَوْمِ خُورَه و خَانَه آتَه خُورَه پُرمُشْتِ کُو،

۱۱ تا پادشاه گِرِفْتارِ نُورِبنَدی تُو شَنَه.

ازِی کَه اُو بادارِ تُو اَسْتَه، خُود رَه دَ بَرا بَرِ شِی خَمِ کُو.

۱۲ مَرْدُمِ صُورِ قَد سَوَغاتِ خُومِیَه،

و آدَمایِ نُرو تَمَنَدِ قَوْمِ رِضامَنَدی از تُو رَه طَلَبِ مُونَه.

۱۳ دُخْتَرِ پادشاه کَامِلاً باشِکُوه - و - نُورِبنَدِ دَ مَنَه اُتاقِ خُو
اَسْتَه

و کالایِ شِی قَد طِلَّایِ دِسْتِ دُوزی شُدَه.

۱۴ قَد کالایِ دِسْتِ دُوزی شُدَه شِی، اُو رَه دَ پِیشِ پادشاه
میره،

شاه - بالا های شِی کَه دُخْتَرِ خانَه اَسْتَه و از پُشتِ ازُو
میَه، ام دَ پِیشِ پادشاه اُورده مُوشَه؛

۱۵ اونا قَد خوشی و خوشحالی اُورده مُوشَه

و دَ قَصْرِ پادشاهِ دَرِ مِيِه.

۱۶ آي پادشاه، باچه هاي تُو دَ جايِ بابِه - كَلُونايِ تُو تَكِيه
مُونِه؛

تُو اُونَا رِه دَ سَراسِرِ زَمِي حُكْمَرانَا جُورِ مُونِي.

۱۷ ما نامِ تُو رِه دَ تَمَامِ نَسْلِ هَا مَشْهُورِ مُونِم؛

پس قَوْمِ هَا تا اَبْدًا اَبادِ تُو رِه تَعْرِيفِ - و - تَوَصِيْفِ مُونِه.

خُدا پِناهاگِه مِو اَسْتِه

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. اَز باچِه هايِ قُورِح. دَ
صَوْتِ عِلامُوتِ. سَرُودِ.

۴۶ خُدا پِناهاگِه و قُوتِ مِو اَسْتِه،

مَدَدگاريِ كِه دَ مَشْكِلاتِ - و - سَخْتِيِ هَا هَميشِه حاضِرِ
مُوشِه.

۲ پس مِو تَرَسِ نَمُوخُوريِ، حَتِيِ اِگِه زَمِي دَ لَرزِه بِيِيِه

و كُوهِ هَا دَ مِينِكلِ دَرِياها تِكانِ بُخُورِه،

۳ حَتِيِ اِگِه اَواها غُرِشِ كَدِه قَفِ بُرِ كُنِه

و كُوهِ هَا اَز طُغِيانِ شِيِ شُورِ بُخُورِه. سِلاه.

۴ یگ دریاچه آسته که جوی‌های شی د شارِ خُدا خوشی
میره،

د جای بُود-و-باشِ مُقَدَّسِ حَضْرَتِ اَعْلٰی.

۵ خُدا د مَنه ازو آسته، پس او تکان نَمُوخوره؛

خُدا د غَیْتِ روزواز شُدو د کومکِ ازو مییه.

۶ مَلَّتْ ها د شورشِ مییه و مَمَلکَتْ ها سرنگون موشه؛

خُدا آواز خُوره بُر مونه و زمی رِقْمِ مومِ او موشه.

۷ خُداوندِ لشکرها قد ازمو یه،

خُدا یَعْقُوبِ پناهگاهِ مو آسته. سِلاه.

۸ بَییدِ کارای خُداوند ره توخ کُنید،

بِنِگَرِید که او چی خرابی ها ره د بِلِه زمی اُورده.

۹ او جَنگْ ها ره د سراسرِ زمی بَنَد مونه؛

کَمونا ره مَیدِه کده نِیزه ها ره ثوټه-و-پرچه مونه

و گاډی های جنگی ره د آتِشِ دَر مِیدیه.

۱۰ او مَوِگیه: ”بَس کُنید و بَدَنید که ما خُدا اَسْتُمْ:

مُتعال د مینکلِ مَلَّتْ ها

و مُتَعَالِ دَ سِرَاسِرِ زَمِي!

۱۱ خُداوندِ لَشْكَرِهَا قَدِ اَزْمُو يَه،

خُدايِ يَعْقُوبِ پِناهِگَاهِ مَوِ اَسْتَه. سِلاه.

خُدا پادشاهِ تَمَامِ زَمِي اَسْتَه

بَلَدِه سِرِدِسْتِه خَايندِه ها. زَبُورِ خَاِنَوَارِ قورَح.

۴۷ ۱ اَيِ تَمَامِ قَوْمِ ها، چك-چك كُنيد؛

دَ حُضُورِ خُدا قَدِ آوازِ خُوشي چيغِ بَزِيد.

۲ چراكه خُداوندِ مُتَعَالِ پُرْهَيْبِتِ اَسْتَه،

پادشاهِ بُزُرگِ دَ بِلِه تَمَامِ زَمِي.

۳ اَوِ قَوْمِ ها رِه تَابِعِ اَزْمُو كد

و مِلَّتِ ها رِه تِي پايِ مَوِ پورْتِه كد.

۴ اَوِ مِيرَاثِ مَوِ رِه بَلَدِه مَوِ اِنْتِخابِ كده،

كه اِفْتِخارِ يَعْقُوبِ اَسْتَه؛ اَوِ يَعْقُوبِ رِه دُوستِ دَرِه.

سِلاه.

۵ خُدا دَ مِينْكلِ چيغ-و-شُورِ خُوشيِ بالِه رِفْت،

اَرْمِي، خُداوندِ دَ آوازِ شِيپُورِ بالِه رِفْت.

۶ سرود بخانید، بلده خدا سرود بخانید،

سرود بخانید، بلده پادشاه مو سرود بخانید!

۷ ازی که خدا پادشاه تمام زمی آسته،

قصیده بخانید.

۸ خدا د بله ملت ها پادشاهی مونه؛

خدا د بله تخت مقدس خو شیشه.

۹ کته کلونای قوم ها قد قوم خدای ابراهیم یگجای شده،

چراکه حکمرانای زمی د خدا تعلق دره؛

او بی اندازه متعال آسته.

د وصف خدا و شار پرشکوه

سرود. زیور خانوار قورح.

۴۸ خداوند بزرگ آسته و باید کلو ستایش شنه،

د شار خدای مو، د کوه مقدس شی.

۲ د جای قیل و نوربند، که خوشی تمام زمی آسته،

د کوه صهیون، د بلندی های صافون،

دَ شَارِ پادشاهِ بزرگ.

دَ مَنه قصر های ازو

خُدا دَ عنوانِ پناهگاهِ مُستَحکمِ معروفِ آسته.

اونه، پادشایو یگدست شد

و یگجای پیش آمد؛

لیکنِ وختیکه شار ره دید، حیرو مند،

اونا وَحشت زده شد و دوتا کد.

اونا ره لرزه گرفت

و دردِ شدید، مثلِ خاتونی که میزیه.

آی خُدا، تُو کشتی های بندرِ ترشیش ره

دَ وسیله بادِ شرقی میده کدی.

امو رقم که مو شنیده بودی،

امو رقم قد چیم خُو دَ شارِ خُداوندِ لشکر ها دیدی،

دَ شارِ خُدای خُو:

خُدا او ره تا ابد برقرار نگاه مونه. سِلاه.

آی خُدا، مو دَ مَنه خانه تُو

دَ بَارِه رَحْمَتُ تُو فِكْرُ مُونِي.

۱۰ آی خُدا، رَقْمِ نَامِ تُو سِتَائِشِ تُو

دَ سِرَاسِرِ زَمِي تَيْتِ مَوْشِه؛

دِسْتِ رَاسْتِ تُو پُرِ از عَدَالْتِ اَسْتِه.

۱۱ بِيْلِ كِه كَوِه صَهِيونِ خَوْشِي كِنِه

و شَارَايِ يَهُودَا خَوْشِحَالِ بَشِه

بِخَاطِرِ قِضَاوَتِ هَايِ تُو.

۱۲ دَ گَرِدِ صَهِيونِ بِيگَرِيْدِ و دَ چَارَدُورِ شِي قَدَمِ بَزِيْدِ

بُرْجِ هَايِ شِي رِه حِسَابِ كُنِيْدِ.

۱۳ سَنَگَرِ هَايِ بِلِه دِيوَالِ شِي رِه دَ دِلِ خُو نِگَاهِ كُنِيْدِ

و قِصَرِ هَايِ شِي رِه از نِظَرِ خُو تِيْرِ كُنِيْدِ،

تَا بَتِنِيْدِ دَ نِسْلِ اَيْنِدِه نَقْلِ كُنِيْدِ

۱۴ و بِيگِيْدِ كِه اَيْنَمِي خُدا اَسْتِه، خُدايِ مَو تَا اَبْدُالْاَبَادِ.

اُو تَا دَمِ مَرِگِ مَو، مَو رِه هِدَايَتِ مُونِه.

تَوَكُّلِ دَ مَالِ - و - دَوْلَتِ اَحْمَقِي يَه

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. اَز بَنِي قَوْرَح. زُبُور.

۴۹^۱ اَي تَمَامِ قَوْمِ هَا، اَي رِه بِشَنَوِيد،

اَي پَگِ بَاشِنْدِه هَاي دُنْيَا، اَي رِه گُوشِ بَگِيرِيد؛

۲ عَامِ وَ خَاصِ، دَوْلَتْمَنْدَا وَ غَرِيبَا،

پَگِ شُمُو گُوشِ بَگِيرِيد:

۳ دَانِ مِه تَوْرِه هَاي حَكِيمَانِه مُوگِيه؛

فِكْرَايِ دِلِ مِه پُرِ اَز فَاْمِيدِگِي اَسْتِه.

۴ گُوشِ خُو رِه سُونِ يَگِ مَثَلِ مِيگِيرُم؛

وَ تَوْرِه پُوشِيدِه خُو رِه قَدِ آوَازِ بَرِيطِ تَشْرِيحِ مُوْنِم.

۵ چَرَا دَ رُوزَايِ بَلَا-وَ-مُصِيبَتِ بَتْرَسُم،

دَ غَيْتِيكِه شَرَارَتِ خِيَانَتَكَارَا دَوْرِ مَرِه مِيگِيرِه،

۶ اُونَايِ كِه دَ مَال-وَ-دَوْلَتِ خُو تَوَكُّلِ دَرِه

وَ اَز كَلُونِي دَارَايِي خُو لَافِ مِيزَنِه.

۷ يَقِينَا، هِيچِ كَسِ نَمِيْتَنِه جَانِ بَرَارِ خُو رِه بَاخَرِيدِ كُنِه،

وَ نَه اَمِ مِيْتَنِه بَلَدِه اَزُو دَ خُدا يَگِ فِدِيه بَدِيه؛

۸ چَرَاكِه فِدِيه جَانِ قِيْمَتِ اَسْتِه

و هرگز قِیَمَتِ شی پوره نُمُوشه

تا انسان بَلَدِه اَبَد زنده بُمنه

و قبر ره نَنگره.

۱۰ چُون مو مینگری که آدمای حکیم-و-دانا مومره

و امو رقم آدمای بے عقل و بے شعور ام نابود موشه

و مال-و-دولت خُو ره بَلَدِه دیگرو ایله میدیه.

۱۱ اونا دَ دلِ خُو فکر مونه که خانه های ازوا تا اَبَد باقی

مومنه

و نسل اندر نسل جای بُود-و-باش ازوا برقرار آسته؛

اونا حتی زمینای خُو ره دَ نام خُو مونه،

۱۲ لیکن انسان دَ شان-و-شوکت خُو باقی نمومنه،

بلکه رقم حیوانا مومره.

۱۳ اینی سرنوشتِ کسای آسته که دَ خود خُو توکل کده،

و عاقبتِ کسای که توره های ازوا ره تایید مونه. سیلاه.

۱۴ رقم گوسپندو اونا بَلَدِه عالمِ مُرده ها تعیین شده،

مرگ، چوپونی ازوا ره مونه.

صباحگاه آدمای راستکار د بَلِه ازوا حُکمرانی مُونه

و شکل های ازوا د قبر از بین موره

که دُور از خانه های ازوا یه.

^{۱۵} لیکن خُدا جان مَره از عالم مُرده ها بازخريد مُونه،

چون او مَره د حُضُور خُو قَبُول مُونه. سِلاه.

^{۱۶} وختیکه یگو آدم دَوْلتمند مُوشه

و شان-و- شوکت خانِه شی کلو شُده موره ترس

نخور،

^{۱۷} چون وختیکه او بُمَره چیزی ره قد خُو بُرده نَمیتنه

و شان-و- شوکت شی از پُشتِ ازو د گور در نَمییه.

^{۱۸} اگرچه او د دُورونِ زندگی خُو، خود ره خوشبخت

میدنه،

و مردُم بخاطرِ روزگارِ خوب شی او ره تعریف-و-

توصیف مُونه،

^{۱۹} لیکن او قد جَمِ بابِه کَلونای خُو یگجای مُوشه

و دیگه هرگز روشنی ره نَمینگره.

^{۲۰} انسان نه د شان-و- شوکت خُو باقی مُومنه و نه ام د

أَوْ رَقْمِ حَيَوَانَا اَز بَيْنِ موره.

عِبَادَتِ حَقِيقِي

زُبُورِ آسَاف.

۵۰. خُداوند، خُدايِ قَادِرِ مُطَلَقِ توره مُوگيه

و مَرْدُمِ زَمِي ره

از جاي بُر شُدونِ آفَتُو تا جاي شِشْتونِ شِي كُوي مُونه.

۲ از صَهِيون كه دَ نُوْرَبِنْدِي كَامِلِ آسْتَه،

خُدا رُوشَنِي مِيدِيه.

۳ خُدايِ مَو مِيِيه و چُپ نَمِيشِينَه؛

آتَش، پِيشِ رُويِ اَزُو هَر چِيزِ رِه قُورْتِ مُونه

و بادِ شَدِيدِ دَ كِرْدَاكِرْدِ شِي دُور خورده موره.

۴ أَوْ آسَمُو رِه اَز بَالِه كُويِ مُونه و زَمِي رِه اَم،

تا قَوْمِ خُو رِه قِضَاوَتِ كُنَه.

۵ أَوْ مُوگِيه: ”مومنينِ مَرِه دَ پِيشِ مِه جَم كُنِيد

کسای ره که دَ وسیله قُربانی قد ازمه عهد بسته کد.

۶ آسمونا عدالتِ ازو ره اعلان مونه،

چون قضاوت کُننده خدا آسته. سِلاه.

۷ اُو بسمِ مَوگیه: ”آی قوم مه، گوش بگیری و ما توره مَوگیم؛

آی اسرائیل، ما دَ ضدِ تو شاهدی میدیم.

ما خدا آستم، خدای تو.

۸ بخاطرِ قُربانی های تو ما تو ره سرزنش نمونم؛

قُربانی های سوختنی تو هر روز دَ حضور مه مییه.

۹ ما از خانه تو کدم نرگا و ره نمگیرم

و نه ام از رمه تو کدم تکه ره،

۱۰ چون پگ حیوانای جنگل

و چارپایای که دَ هزاران کوه وجود دره، از مه یه.

۱۱ تمام مرغکوی کوه ها ره مینخشم

و پگ زنده جانای بیابو از مه یه.

۱۲ اگه گشنه ام موشدم، تو ره نموگفتم،

چُون دُنیا و تمام چِیزای کِه دَ مَنه شی اَسْتِه، دَز مه
تعلق دَره.

۱۳ آیا ما گوشتِ گاوو ره مُخورم

یا خُونِ نَکِه ها ره وُچی مُونم؟

۱۴ قُربانی های شُکرگُزاری خُو ره دَ خُدا تقدیم کُو

و نذر های خُو ره دَ قَادرِ مُتعالِ بَدی.

۱۵ اوخته دَ روزِ مُشکِلاتِ-و- سختی مَره کُوی کُو

تا که تُو ره خلاصی بَدیم و تُو مَره اِحْتِرام کُنی.

۱۶ لیکن دَ آدمای شَریر خُدا اینی رقم مُوگیه:

”تُو چی حق دَری که دِستُورای مَره بیان کُنی

و عهد مَره دَ زِبون خُو بیری؟

۱۷ چُون تُو از اِصلاح شُدو بَد مُویری

و تورای مَره پسِ گوشِ مُونی.

۱۸ وختیکه دُز ره مینگری قد ازو دوستی مُونی

و قد زناکارا شِشتِ-و- بَرخاست مُوکنی.

۱۹ تُو دان خُو ره بَلدِه شرارتِ واز مُونی

و زبون تُو مَنَشِه حِيلَه-و-مَکَر اَسْتَه.

٢٠ تُو دَ هَر جَاى شِشْتَه دَ ضِدِ بَرار خُو توره مُوگى

و دَ باره باچِه آبه خُو غَيْبَت مُونى.

٢١ امى کارا ره تُو کدى و ما چپ شِشْتُم؛

تُو فِکَر کدى که ما ام رِقْمِ از تُو اَلَى اَسْتُم،

لِیکن اَلَى تُو ره سرزَنِش مُونُم

و خطاهای تُو ره دانه دانه دَ پِشِ رُوى تُو مِیْلُم.

٢٢ اَى کسای که مَره پُرْمُشْت کدید، اِى ره بَدَنِید؛

نَشْنَه که شُمُو ره پاره پاره کُنُم

و کس ام نَبَشَه که شُمُو ره خلاص کُنَه.

٢٣ کسى که قُرْبَانِى شُکْرگُزارى تَقْدِیم مُوکنَه،

اُو مَره اِحْتِرام مُونَه؛

و کسى که راه-و-طَرِيق خُو ره راست نِگاه کُنَه،

ما نِجَات خُو ره بَلَدِه ازُو نِشو مِیدِیم.

دُعا بَلَدِه بَخِشِش گُناه ها

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ دَاؤُود. اَز وَخْتِيكِه
نَاتَانِ نَبِي دَ پيش دَاؤُود رَفْت، بَخاطِرِي كِه دَاؤُود قَد
بَتَشِبَع خَاو كَدُد.

۵۱ آی خُدا دَ مُطابِقِ لُطْفِ-و-مِهْرَبَانِي خُو دَزْمِه رَحْم
كُو!

دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ بِي پايان خُو گُناه هَاي مَرِه پاك كُو.

۲ مَرِه اَز خَطَاي مِه كَامِلًا شُشْتوشوي بَدِي

و مَرِه اَز گُناه مِه پاك كُو!

۳ چُون ما اَز خَطَاهاي خُو باخبر اَسْتُم

و گُناه مِه هَر غَيْتِ دَ پيشِ نَظَرِ مِه اَسْتِه.

۴ ما دَ ضِدِ اَز تُو، تَنها دَ ضِدِ اَز تُو گُناه كَدِيم

و چيزِي رِه كِه دَ نَظَرِ اَز تُو بَدِ اَسْتِه، اَنجام دَدِيم.

پس تُو دَ حُكْمِ خُو بَر حَقِ اَسْتِي

و دَ قِضاوَتِ خُو بِي عَيْبِ.

۵ واقِعًا كِه ما گُناهكار تَوُلْدِ شُدِيم،

و گُناهكار بُوْدِيم اَز غَيْتِيكِه اَبِه مِه مَرِه دَ كُورِه خُو پيدا

كَد.

۶ اینه، تُو راستی دِلِ ره میخاهی

و دَ باطنِ مه مَره حکمت یاد میدی.

۷ پس مَره قد علفِ زوفا صاف کُو تا پاک شنم،

مَره شُشتوشوی بدی و ما از بَرَف کده سفیدتر موشم.

۸ بیل که آوازِ خوشی و خوشحالی ره بشنوم؛

استغونای ره که میده کدی، بیل که گلو خوشحالی
کنه.

۹ گناه های مَره دَ پیشِ رُوی خو نگیر

و پگِ خطاهای مَره پاک کُو.

۱۰ آی خُدا، دِلِ پاک دَ وجود مه خَلق کُو

و قد روحِ مُستحکم باطنِ مَره تازه کُو.

۱۱ مَره از حُضُورِ خُو دُور پورته نکُو

و روحِ اَلْقُدسِ خُو ره از مه نگیر.

۱۲ خوشی نجاتِ خُو ره دَز مه پس بدی؛

مَره اُستوارِ نِگاهِ کُو و روحی بدی که اِطاعتِ کُنم.

۱۳ اوخته ما راه-و-طریق تُو ره بَلدِه خطاکارا تعلیم میدم

و گُناهکارا پس سُونِ اَز تُو دَوْر مُوخوره.

۱۴ آی خُدا، مَره از جُرْمِ خُونِ رِيختَنده شُدِه خِلاصی بَدی،

آی خُداي نِجات مِه؛

تا زِيون مِه دَ بارِه عِدالت تُو دَ آوازِ بِلند سُرودِ بَخانه.

۱۵ يا مَولا، لَبای مَره واز کُو

تا دان مِه سِتایشِ اَز تُو ره بَيان کُنِه.

۱۶ تُو دَ قُربانی دِلچسپی نَدَری، اگِه مِيدَشتی، میوَرُدُم؛

تُو دَ وَسِيلِه قُربانی سوختنی خوش نَمُوشی.

۱۷ قُربانی قابِلِ پَسَنَدِ خُدا، رُوحِ شِکِستِه یِه؛

آی خُدا، تُو دِلِ مِيدِه و توبه-کار ره خار-و-حَقیر

حِساب نَمُونی.

۱۸ بَخاطِرِ خوشی خُو دَ حَقِ صَهيونِ اِحسان کُو؛

دیوال های اورشَلیم ره آباد کُو.

۱۹ اوخته تُو از قُربانی های مُناسِبِ خوش مُوشی؛

از قُربانی های که کامِلاً سوختَنده مُوشه،

اَرَمی، از نَرگاو های که دَ بِلِه قُربانگِه تُو تَقَدیم مُوشه.

قضاوت و فیضِ خدا

بلده سردسته خاننده ها. قصیده داؤود، بعد از
وختیکه دوآغِ ادومی دَ پیشِ شاول رفت و دزو خبر
دده گفت که داؤود دَ خانه اَحِمَلِکِ رفته.

۵۲ ای آدمِ زورثو، چرا دَ بِلَهِ بَدی-و- شرارتِ افتخار
مُونی؟

رَسوایی از طرفِ خُدا بَلَدِه همیشه دَ بِلَهِ تُو قرار میگیره.

۲ زبون تُو نَقْشِه تخریبکاری میکشه

و رَقْمِ تِیغِ تیز آسته، ای حیلَه_گَر.

۳ تُو بَدی ره از نیکی کَلوَتَرِ خوش دَری

و دروغ گُفتو ره کَلوَتَرِ از راست گُفتو. سِلاه.

۴ تُو پَگِ توره های نابود کُننده ره دوست دَری،

ای زبونِ مکار.

۵ امزی خاطر خُدا تُو ره بَلَدِه همیشه نابود مُونه؛

اُو تُو ره گِرِفَتارِ مُونه و از خِیمِه تُو کنده

تُو ره از زَمینِ زنده ها رِیشِه-کَن مُونه. سِلاه.

٦ مردمای عادل ای ره دیده ترس موخوره

و د بله امزو آدم خنده كده، موكيه:

٧”اونه، او امو آدم آسته كه خدا ره پناهگاه خو جور نكد،

بلكه د دارايي كلون خو توكل كد

و د وسيله شرارت-و-بدی خو خود ره زورتو جور

كد.“

٨ ليكن ما رقم درخت زيتوني آستم

كه د خانه خدا سوز شده موره:

ما د رحمت خدا توكل درم، تا ابدالآباد.

٩ خدایا، بخاطر كاری كه انجام ددی،

ما تو ره تا ابد شكر-و-سپاس موكيم؛

ما د حضور مومنين تو

د نام تو اميدوار آستم، چراكه نيك آسته.

خیالات مردمای لوده

بلده سردسته خاننده ها. د صوت محلت. قصیده

۵۲ آدمای لَوڏه-و- بے شعور دِ دلِ خُو مُوگيه:

”خُدا وِجُودِ نَدَره!“

اونا فاسِدِ اَسْتَه وِ مُرْتَكِبِ شَرارَتِ هَایِ پَلِيدِ مُوشَه،

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیکِ انجامِ نَمیدیه.

۲ خُدا از عالمِ باله سُونِ بَنیِ آدَمِ تُوخِ مُونَه،

تا بِنِگرَه کِه آيا کُدمِ آدَمِ دانا وِجُودِ دَره کِه دَ طَلَبِ خُدا

بَشَه؟

۳ پِگِ ازوا از راهِ بُرِ شُدَه وِ قَتیِ فاسِدِ گُشْتَه؛

دَ مینکلِ ازوا هیچ کس کارِ نیکِ انجامِ نَمیدیه، حتی یگ

نفر ام نَه!

۴ آيا آدمایِ شَریر-و- بَدکارِ هیچِ داناییِ نَدَره

کِه قَوْمِ مَرَه رَقْمِ نانِ اَلّیِ مُوخورَه وِ خُدا رَه یادِ نَمونَه؟

۵ پَسِ دَ جَایِ کِه هیچِ ترسِ وِجُودِ نَدَره، اونا سَخْتِ وِ حَشَتِ

زَدَه مُوشَه،

چُونِ خُدا اسْتُغونایِ محاصِرَه کُننَدَه هَایِ تُو رَه

تیتِ پَرکِ مُونَه.

تُو اونا ره شرمنده مُونی، چراکه خُدا اونا ره رانده.

کشکه نجات بلده اسرائیل از صهیون بیه!

وختی خُدا خوشبختی قوم خُو ره دوباره بیره،

یعقوب خوشی مونه، اسرائیل خوشحال موشه.

دُعا بلده حفاظت از دست دشمننا

بلده سردسته خاننده ها. قد آله موسیقی تاردار

خانده شنه. قصیده داوود از غیتیکه مردم زیف د

پیش شائلول آمده گفت: ”آیا داوود خود ره د مینکل

از مو تاشه نکده؟“

۵۴^۱ ای خُدا، د وسیله نام خُو مره نجات بدی

و د وسیله قدرت خُو د داد مه برس.

۲ خُدایا، دُعای مره بشنو،

و د تورای دان مه گوش بدی؛

۳ چراکه بیگنه گو د ضد مه باله شده

و مردمای ظالم قصد گرفتون جان مره دره؛

اونا خُدا ره حاضر نمینگره. سِلاه.

۴ اینه، خُدا مَدَدگار مه اَسْتَه؛

خُداوند اُسْتُوَار كُنْدِه جان مه يَه.

۵ اُو بَدِي دُشمنای مَره پس دَ بَلِه خودونِ ازوا ميره.

بخاطرِ وفاداری خُو اونا ره نابود كُو.

۶ اوخته ما قُرَبانی داوطلبانه بَلدِه تُو تقدیم مُونم

و نام تُو ره، اَي خُداوند، سِتایش مُونم،

چراکه اُو نيك اَسْتَه.

۷ چُون تُو مَره از هر مُشْكِل-و-سختی خلاص كدِے

و چيمای مه پيروزی مَره دَ بَلِه دُشمنای مه دیده.

دُعا و شِكَايَتِ اَدَمِي كه دَ حَق شِي خِيَانَت شُدِه

بَلدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. قَد اَلِه مَوْسِيقِي تَارْدَار
خَانْدِه شُنِه. قَصِيدِه دَاؤُود.

۵۵ اَي خُدا، دَ دُعاي مه گوش بَدِي؛

خود ره از عُنْدِر-و-زاري مه تاشه نَكُو.

۲ دَزْمِه تَوَجُّه كُو و دُعاي مَره قَبُول كُو؛

ما دَ فِكرِ خُو بے قرار اُسْتَم و پَرِشان حال

^۳ بخاطرِ آوازِ دُشمو

و بخاطرِ تَهديدِ آدمايِ شَرير؛

چراکه اُونَا دَ بِلَه مه بَلَا-و- مُصِيبَت ميرَه

و قد قار-و- غَضَبِ قد از مه دُشمنِي مُوکنه.

^۴ دِل مه دَ سِينَه مه پُشت-و- پالو مُوشه

و خَوْفِ مَرگِ دَ بِلَه مه حاکِمِ شُدِه.

^۵ ترس و لَرزه دَ بِلَه مه آمَدِه

و وَحْشَتِ مَره کَامِلاً پُوشَنده.

^۶ ما قد خود خُو کُفْتَم: ”کشکِه رَقْمِ کَوترِ بالِ مِيدَشْتَم،

تا دَ جايِ دُورِ پَرِوازِ مُوکنَدَم و آرامِ مُوشُدَم.

^۷ آرمے، دَ جايِ دُورِ پَرِوازِ مُوکنَدَم

و دَ بِيابو جايِ-د- جايِ مُوشُدَم. سِلاه.

^۸ ما دَ عَجَلَه سُونِ يگِ پِناهاگه مورَفْتَم،

دُورِ از بادِ تيز و طوفان.“

^۹ يا مَولا، اُونَا ره گَنگَس-و- گِيجِ کُو

و زبُونای ازوا ره مُخْتَلِفِ جُور کُو،

چراکه ما دَ شَارِ ظُلْمِ و جنجالِ مِیَنگَرُم.

۱۰ اونا شاو و روز دَ بَلِه دیوال های شار میگرده

و دَ مَنِه شی شرارت و ظُلْمِ اَسْتِه.

۱۱ تباهی دَ مینکل شی و جُودِ دَرِه

و خُشُونَت و تَقْلُبْکَاری از کُوچه شی دُور نَمُوشِه.

۱۲ دُشْمو مَرِه طعنه نَمِیدیه،

اگه مِیدد، ما تَحْمَلُ مُوکَدُم؛

مُخَالَفِ مِه خود ره دَ بَلِه مِه کتّه کتّه نَمُونِه،

اگه مُوکد، ما خود ره ازو تاشه مُوکدُم.

۱۳ بَلِکِه تُو اَسْتی که امی کارا ره مُونی،

اَی مردِ هَمبَرابَرِ مِه،

هَمدَمِ مِه و رَفِیقِ نَزْدِیکِ مِه،

۱۴ که هر دُوی مو قد یگدیگِه خُو رفاقتِ شِیرِینِ دَشتی

و یگجای قد جمعیتِ مَرْدُمِ دَ خانِه خُدا قَدَمِ مِیزدِی.

۱۵ بیل که مَرگِ بے خبرِ دَ بَلِه دُشْمنا بییه

و اونا زنده دَ عالمِ مُرده ها بوره،

چراکه شرارت دَ خانه های ازوا و دَ مینکلِ ازوا یه.

^{۱۶} لیکن ما خداوند-خدا ره کوی مُونم

و اُو مره نجات میدیه.

^{۱۷} شام و صُبْح و چاشت ما شکوه و ناله مُونم

و اُو آواز مره میشنوه.

^{۱۸} اُو جان مره از جنگی که دَ ضدِ مه درِ گرفته،

صحیح-و-سلامت بُر مُونه؛

چراکه غدر کسا دَ خلاف مه آسته.

^{۱۹} خدا که از ازل دَ تخت خُو ششته،

دُعای مره میشنوه و اونا ره خار-و-حقیر مُونه، -

سیلاه -

چراکه اونا تغییر نمونه و از خدا ترس ندره.

^{۲۰} رفیق مه دست خُو ره دَ بله خیرخاهِ خُو بلند کده

و عهد خُو ره میده کده.

^{۲۱} زبون شی نرمتر از مسکه یه،

لیکن دل شی میلِ جنگِ دَره؛

تورای شی از روغو کده چَرِبتر آسته،

ولے خطرناکتر از شمشیرای لُج.

^{۲۲} بارِ مُشکِلاتِ خُوره دَ خُداوندِ بَسپار

و اُو تُو ره اُستوارِ نِگاهِ مُونه؛

اُو هرگِزِ نَمیله که آدمِ عادِلِ تکانِ بُوخوره.

^{۲۳} لیکن تُو آی خُدا، مردُمایِ خُونریز و خیانتکارِ ره دَ چاهِ

بے آخِرِ پورته مُونی؛

اونا نِیمِ روزایِ عُمَرِ خُوره امِ زِندگیِ نَمونه،

لیکن ما دَزتُو تَوکُلِ مُونم.

تَوکُلِ دَ خُدا

بلده سردسته خاننده ها. دَ صَوْتِ «کوتر دَ بله

درختِ بَلوطِ دُور» خاندۀ شنه. سرُودِ داؤود از

غیتیکه فَلَسطینیا اُو ره دَ جَتِ دِستگیر کد.

۵۶ آی خُدا، دَ حقِ مه رحیمِ بَش،

چراکه انسانِ مَره پایمالِ مُونه.

تمام روز اونا قد مه جنگ کده د بِلِه مه ظُلم مُونه.

دُشمنای مه تمام روز سخت د دُمبال مه آسته،

چون غدر کسا مغرورانه قد مه جنگ مُونه.

وختیکه ترس بُخورم،

ما توکل خو ره دزتو مونم.

د خدا توکل مونم،

د خدای که کلام شی ره ستایش موکنم؛

انسان فانی د خلاف مه چیز کار میتنه؟

تمام روز اونا تورای مره کج مُوبره؛

تمام فکرای ازوا د ضد مه آسته بلده بدی رسندو.

اونا توطیه مُونه، د کمین میشینه

و قدم های مره تی نظر خو میگیره،

چون اونا قصد گرفتون جان مره دره.

با وجود ایقس شرارت، آیا اونا خلاصی پیدا مُونه؟

ای خدا، قد قار-و-غضب خو ملت ها ره سرنگون

کو.

۸ تو حسابِ سرگردانی - و - دَر بَدَری مَرِه گِرِفتی؛

آویدِه های مَرِه دَ مَشک خُو ایشْتی.

آیا امی چیزا دَ کِتَاب تُو ثَبِت نِبیّه؟

۹ روزی که تُو ره بَلدِه کومک کُوی کُنم،

اوخته دُشمنای مه عَقَب نِشینی مُونه.

ما ای ره مِیدَنم که خُدا قد ازمه یه.

۱۰ دَ خُدا که کلام شی ره سِتایش مُونم،

دَ خُداوند که کلام شی ره سِتایش مُونم،

۱۱ دَ خُدا تَوکُل مُونم و ترس نَمُوخورم.

انسان دَ خِلاف مه چیز کار مِیتنه؟

۱۲ آی خُدا، ما نذر های خُو ره باید دَزتو آدا کُنم؛

ما قُربانی های شُکرگزاری ره دَزتو تقدیم مُونم،

۱۳ چُون تُو جان مَرِه از مَرگ خلاص کدی

و نه ایشْتی که پایای مه بَلخشه،

تا بتنم دَ نُورِ زندگی دَ حُضُورِ خُدا راه بورم.

دُعا بَلَدِه کومک

بَلَدِه سَر دِسْتِه خَانِنْدِه ها، دَ صَوْتِ «تَبَاهِ نَكُو»
خَانْدِه شُنِه. سَرُوْدِ دَاوُوْدِ اَز غَيْتِيكِه دَاوُوْدِ اَز پِيشِ
شَائُولِ دُوْتَا كَدِه دَ غَارِ دَرِ اَمَدِ.

۵۷ دَ حَقِ مِه رَحِيْمِ بَشِ، اَيِ خُدَا، دَ حَقِ مِه رَحِيْمِ بَشِ،

چراکه جان مه دزتو پناه ميگيره؛

اَرْمِي، مَا دَ زِيْرِ بَالِ هَايِ تُو پِنَاهِ مِيْگِيْرَمِ

تا وختيکه اي بلا تير شنه.

۲ مَا دَ پِيشِ خُدَايِ مُتَعَالِ نَالِه-و-فَرِيَادِ مُوْنَمِ،

دَ پِيشِ خُدَايِ كِه مَقْصِدِ خُوْرِه دَ بَارِه مِه پُوْرِه مُوْنِه.

۳ اُو اَز اَسْمُو كَوْمَكِ رِيِي مُوْنِه و مَرِه نِجَاتِ مِيْدِيِه؛

اُو كَسَايِ رِه كِه سَخْتِ دَ دُمْبَالِ مِه اَسْتِه، شَرْمِنْدِه
مُوْكْنِه. سِلَاهِ.

خُدَا رَحْمَتِ و وَفَادَارِي خُوْرِه نِشُو مِيْدِيِه.

۴ جَان مِه دَ مِيْنَكَلِ شِيْرَا گِيْر مَنْدِه،

مَا دَ مَنِه اَتِشِ سُوْزَانِ خَاوِ مُوْنَمِ؛

آرْمے، دَ بَيْنِ آدْمَايِ كِه دَنْدُونَايِ اَزْوَا نَيْزِه هَا وَ تِيرِهَا اَسْتِه

وَ زَبُونَايِ اَزْوَا شَمَشِيرِ تِيَز.

٥ آيِ خُدا، دَ عَالَمِ بِالِه مُتَعَالِ شُو

وَ بُزُرْگِي-وَ- جَلالِ تُو دَ بِلِه تَمَامِ زَمِي بَشِه!

٦ اُونَا دَ پيشِ پايایِ مِه دَامِ ايشْت؛

وَ جَانِ مِه تِي بَارِ غَمِ خَمِ شُد.

اُونَا دَ سِرِ رَاهِ مِه چَاهِ كَنْد،

ليكنِ خُودُونِ شِي دَ مَنِه اَزُو اُفْتَد. سِلاه.

٧ دِلِ مِه مُسْتَحْكَم-وَ- اُسْتُوَارِ اَسْتِه، آيِ خُدا،

دِلِ مِه مُسْتَحْكَم-وَ- اُسْتُوَارِ اَسْتِه.

مَا سَرُوْدِ مِيخَانُمِ وَ سَاZِ مِيزْنُمِ.

٨ آيِ جَانِ مِه، بِيْدَارِ شُو؛

آيِ چَنْگِ وَ بَرِيْطِ، بِيْدَارِ شَنِيد.

مَا رُوشَنِيِ صُبْحِ رِه بِيْدَارِ مُونُمِ.

٩ يَا مَوْلَا، مَا دَ مِيْنَكَلِ قَوْمِ هَا تُو رِه شُكْر-وَ- سِپَاسِ مُوْگِيْمِ

وَ دَ بَيْنِ مَرْدُمَا بَلَدِه تُو سَرُوْدِ سِتَايشِ مِيخَانُمِ،

۱۰ چراکه رَحمتُ تُو دَ اندازِه آسمونا بُزُرگ اَسْتِه

و وفاداری تُو دَ اُورْها مِیرَسِه.

۱۱ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعال شو

و بُزُرگی-و- جلال تُو دَ بِلِه تمامِ زمی بَشِه!

حُکمرانای شَریر

بَلدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها، دَ صَوْتِ «تَباه نَکُو»
خانْدِه شُنِه. سَرُوْدِ داؤود.

۵۸ آی حُکمرانا آيا واقِعاً عادِلانِه حُکْم مُونِيد؟

آي بَنی آدم، آيا مُنصِيفانِه قضاوت مُونِيد؟

۲ نَه! بَلْکِه شُمُو دَ دِلِ خُو نَقشِه های بَد مِیکشِيد

و دِستای شُمُو دَ رُوی زمی قَد ظَلَم سَر-و- کار دَرِه.

۳ آدمای شَریر از رَحْمِ آبه خُو از راه بُر اَسْتِه

و از کُورِه آبه خُو گُمراه و دروغگوی.

۴ اونا زهر دَرِه رَقْمِ زهرِ مار،

رَقْمِ زهرِ کَبچِه ماری که گوش های خُو ره بَنَد کدِه بَشِه،

٥ که آوازِ مارگیرا ره نشنوه،

هرچیقَس ام که اونا ماهرانه اوده بخانه!

٦ آی خُدا، دندونای ازوا ره د دان شی میده کُو؛

خُداوندا، استغونای اَلاشه امزُو شیرای دَرنده ره جو جو کُو.

٧ بیل که اونا رقمِ آوی که لُوو موشه، نیست-و- نابود شنه

و رقمِ علف پایمال و پژمُرده شنه.

٨ بیل که اونا رقمِ گاوگ د منه مدّ رفته گم شنه

و مثلِ نلغِه سُرچی شُدِه خاتو، رُوی آفتو ره ننگره.

٩ پیش ازی که دیگ های ازوا آتشی خار-و- خاشه ره احساس کُنه،

تر و خشکِ امزُو شریرو د دمِ باد بُرده شنه.

١٠ آدمِ عادلِ وختی مینگره که انتقامِ گِرِفته شُد، خوشی مونه؛

او پایای خُو ره د خُونِ آدمای شریرِ موشویه.

١١ اوخته مردمِ موگیه: ”یقیناً که آدمای عادلِ اجرِ میگیره؛

یقیناً یگ خُدا آسته که د بله دُنیا قضاوت مونه.“

دُعا بَلَدِه حِفَاظَت و خِلاصِی

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا، دَ صَوْتِ «تَبَاهِ نَكُو»
خَانْدِه شُنِه. سَرُوْدِ دَاوُوْدِ اَز غَيْتِيكِه شَائُولِ نَفْرَا رِه
رِي كُدُ تَا خَانِه دَاوُوْدِ رِه زِيْرِ نَظَرِ بَغِيْرِه و اُو رِه
بُكُشِه.

۵۹ آی خُدای مه، مَرِه اَز دِسْتِ دُشْمَنای مه خِلاصِی
بَدی

و اَز شَرِ كَسای كِه دَ ضِدِ مه بَالِه مُوشِه، حِفَاظَتِ كُو.

۲ مَرِه اَز دِسْتِ بَدِكارا خِلاصِی بَدی

و اَز چَنگِ مَرْدُمای خُونَرِيْزِ نِجَاتِ بَدی.

۳ تُوخِ كُو كِه چَطُوْر اُوْنَا دَ كَمِيْنِ جَانِ مه شِشْتِه!

آدْمای زُوْرْتُو دَ ضِدِ مه تَوَطِيَه كَدِه؛

دَ حَالِيكِه نَه كُدَمِ خَطَا اَز مه سَر زَدِه و نَه كُدَمِ كُناهِ، آی
خُداوَنْدِ.

۴ بَدُوْنِ كِه ما كُدَمِ شَرَارَتِ كَدِه بَشْمِ، اُوْنَا خِيْزِ كَدِه خُوْدِ رِه
آمادِه مُونِه.

بَالِه شُو و دَ دِيْدُوْنِ مه بِيَه و بِنِگَرِ.

۵ تُو، آی خُداوَنْدِ، خُدای لَشْكِرْها، خُدای اِسْرَائِيْلِ،

باله شو و پگِ مَلَّتْ ها ره جَزَا بَدِي؛

دَ بَلَه خيانتکارای شَرِير رَحْم نَكُو. سِلاه.

۶ اونا هر شام دُوباره مييه

و رَقْمِ سَگا اَلِي غَو غَو مُونه

و دَ گِرِدِ شارِ قَدَمِ مِيزَنه.

۷ اونه، اونا قد دان خُو غُر مِيزَنه

و توره لَباي ازوا شمشير اَلِي اَسْتَه،

چُون اونا مُوگيه: ”کِي مِيشَنوه؟“

۸ ليکن تُو، اَي خُداوند، دَ بَلَه ازوا ميخندی،

تُو پگِ مَلَّتْ ها ره رِيشخند مُوني.

۹ اَي قُوت مه، ما چيم دَ راهِ ازتُو مِيشينم،

چُون تُو، اَي خُدا، قلعه بلند مه اَسْتِي.

۱۰ خُداي که رَحمت شي دَ بَلَه مه اَسْتَه، پيش رُوي مه

موره؛

خُدا مره ميله که پيروزي خُو ره دَ بَلَه دُشمنای خُو

بِنگرُم.

۱۱ آی خُداوند که سِپَرِ مو اَسْتی، اُونَا رِه نَکُش،

نَشْنَه که قَوْمِ مِه تُو رِه پُرْمُشْت کُنَه.

اُونَا رِه قَد قُدْرَتِ خُو آوَارَه-و- دَرِیْدَر کُو

و تاه پورته کُو.

۱۲ بِخاطِرِ گُناهِ دَانِ خُو و بِخاطِرِ توره های لَبایِ خُو،

بیل که اُونَا دَ دَامِ کِبِر-و- غُرُورِ خُو گِرِفْتارِ شُنَه.

بِخاطِرِ نَالْتِ و دروغ های که مُوگیه،

۱۳ اُونَا رِه دَ غَیْتِ قَار-و- غَضَبِ خُو نَابُود کُو.

اُونَا رِه نَابُود کُو تا دِیگَه و جُودِ نَدَشْتَه بَشَه.

اوخته تا آخِرایِ زَمیِ مَرْدُمِ مِیْدَنَه

که خُدا دَ اِسْرَائیلِ حُکْمَرانیِ مُونَه. سِلاه.

۱۴ اُونَا هَر شامِ دُوبارَه مِییه

و رَقْمِ سَگَا اَلیِ غَوِ غَوِ مُونَه

و دَ گِرِدِ شَارِ قَدَمِ مِیْزَنَه.

۱۵ اُونَا بَلَدَه خوراکِ سرگردو مِیگَرده

و اگَه سِیرِ نَشْنَه اُلْجیِ مُونَه.

۱۶ لیکن ما دَ وَصَفِ قُدْرَتِ تُو سرُودِ میخانم؛

ما دَ غَیْتِ صُبْحِ دَ بَارِه رَحْمَتِ تُو دَ آوازِ بِلندِ سرُودِ
میخانم؛

چراکه تُو قلعه بِلندِ مه اَسْتی

و پناهگاه دَ روزِ سَخْتی-و-مُشْکِلاتِ مه.

۱۷ آی قُوْتِ مه، ما بَلَدِه تُو سرُودِ سِتایشِ میخانم؛

خُدایا، تُو قلعه بِلندِ مه اَسْتی

و خُدایِ که دَزْمِه رَحْمِ مُونی.

دُعا بَلَدِه پیروزیِ قَوْمِ بَعْدِ از شِکِست

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه ها. دَ صَوْتِ «سوسنِ

شاهدی» خَانْدِه شُنِه. قَصِیْدِه داؤودِ. بَلَدِه تَعْلیمِ. از

غَیْتیکه داؤودِ قَدِ اَرَامِ نَهْرینِ و اَرَامِ صَوْبِه جَنگِ کدِ

و یوآبِ پَسِ اَمَدِ و دوازده هزارِ نَفَرِ اِدومیا ره دَ دَرِه

نَمکِ کُشت.

۶۰ آی خُدایا، تُو مو ره دُورِ پورته کده تیت-پَرکِ

کدی،

اوخته تُو قار بُودی؛ لیکن آلی پَسِ سُونِ اَزْمو بیه.

۲ زمی ره د لَرزه اُورده، چک کدی؛

چگای شی ره جور کُو،

چراکه زمی تکان خورده ریی یه.

۳ قَوْمِ خُو ره گِرِفْتارِ اَوْقاتِ تلخ کدی؛

دَز مو شرابِ سرگردانی وُچیدلجی کدی.

۴ تُو بَلدِه کسای که از تُو ترس دَره، یگ بَیرَق باله کدی

تا از تَیرِ کَمو سُونِ ازو دُوتا کُنه. سِلاه.

۵ دَ وِسیلِه دِستِ راستِ خُو مو ره خلاصی بدی و دُعای
مَره قَبُول کُو

تا کسای ره که تُو دوست دَری نِجات پَیدا کُنه.

۶ خُدا از جای مُقَدَّسِ خُو گپ زده گُفت:

”قد خوشی شِکیم ره تقسیم مُونم

و دَره سُکوت ره اندازه مِیگیرم؛

۷ جِلعاد از مه یه و مَنَسی دَزمه تعلق دَره؛

اِفرایم کوله آینی مه آسته

و یهُودا تَیاقِ پادشاهی مه.

٨ موآب تى دىستى مه يه؛

د ادوم گوشره خو ره پورته مونم

و د بله فلسطين پيروزمندانه چيغ ميزنم.“

٩ كى آسته كه مره د شار ديوال- دار داخل كنه؟

كى آسته كه مره سون ادوم راهنمايى كنه؟

١٠ آيا تو نيستى آى خدا، كه مو ره دور پورته كدى

و ديگه قد لشكرهاى مو بر شده نمورى؟

١١ مو ره د مقابل دشمو كومك كو،

چراكه كومك انسان بى فايده آسته.

١٢ قد خدا مو پيروز موشى،

چون او آسته كه دشمناي مو ره پايمال مونه.

دعا بلده حفاظت

بلده سردسته خاننده ها. قد آله موسيقى تاردار

خانده شنه. زيور داؤود.

٦١ آى خدا، ناله-و-فرياد مره بشنو

و دَ دُعَاى مَه تَوَجُّه كُو!

۲ از آخِرَاى زَمى تُو رَه كُوى مُونم،

وختیکه دِل مَه از حال موفته.

مَرَه دَ بَلَه قَاډَه هِدَايت كُو كه از مَه كډه بَلند آسْتَه،

۳ چُون تُو پناهگاه مَه آسْتى،

يگ بُرَج مُسْتَحْكَم دَ مُقَابِلِ دُشْمون مَه.

۴ بيل كه بَلډه هَميشه دَ خَيْمِه تُو جَاى-د-جَاى شْنَم

و دَ تى سَايَه بَال هَاى تُو پَنَاه بَغِيْرَم. سِلَاه.

۵ چُون تُو، اَى خُډَا، نذر هَاى رَه كه وعده كُډم شِنِيډى

و مِيرَاثِ كَسَاى رَه كه از نَام تُو ترس دَرَه، دَزْمَه عَطَا

كډى.

۶ رُوَزَاى عُمَرِ پَادشَاه رَه كَلُو كُو،

و سَال هَاى زِنْدِگى شى رَه نسل اَندر نسل اِدَامَه بډى.

۷ بيل كه اُو تا اَبَد دَ حُضُوْرِ خُډَا دَ بَلَه تَخْتِ بَشِيْنَه

و رَحْمَتِ و وَفَاډَارى خُو رَه مُقَرَّر كُو تا اَزُو مُحَاْفِظَتِ

كُنَه.

۸ پس ما همیشه بَلَدِه سِتایشِ نام تُو سَرُود میخانم

و نذر های خُوره هر روز ادا مُونم.

نجات از طرفِ خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاينده ها. دَ طَرِيْقِه يَدُوْتُون. زِيُورِ
داؤود.

۶۲ ۱ جان مه د آرامی تنها دَ اِنْتِظارِ خُدا اَسْتِه؛

نجات مه از طرفِ ازو ميبه.

۲ تنها اُو قاده-و-تکيه گاه و نجات دهنده مه اَسْتِه،

قلعه بلند مه؛ ما هرگز تکان نَمُوخورم.

۳ تا چی غيت د بَلِه آدمی که رقم ديوالِ خَم شُده يا کتاره
لَرزَنک اَسْتِه، هُجُوم ميريد،

تا پگ شُمو اُو ره د قتل برسَينيد؟

اُمُو ره که رقم ديوالِ خَم شُده يا کتاره لَرزَنک اَسْتِه؟

۴ يگانه نَقْشِه ازوا امی اَسْتِه که اُو ره از مقامِ بلند شی
سَرِنگون کُنه؛

اونا از دروغ گُفتو خوشی حاصلِ مونه؛

قد دان خُو اونا بَرکت میدیه،

لیکن د دِل خُو نالت مونه. سِلاه.

^۵ آی جان مه، د آرامی تنها د اِنْتِظارِ خُدا بَش؛

چراکه اُمید مه از طرفِ ازو یه.

^۶ تنها او قاده-و- تکیه‌گاه و نجات دهنده مه آسته،

قلعه بلند مه؛ ما تکان نَمُوخورم.

^۷ نجات و عزت مه د خُدا تعلق دره؛

قاده قُدرتمند و پناهگاه مه خُدا آسته.

^۸ آی قوم، هر وخت دزو توکل کُنید؛

دِل خوره د حُضورِ ازو واز کُنید؛

چراکه خُدا پناهگاهِ مو آسته. سِلاه

^۹ بنی آدم کلوتر از یگ نفس نییه،

و جُودِ انسان ها کلوتر از یگ دروغ؛

پله ترازو که اونا د بِلِه شی آسته، باله مورِه؛

چون جُمْلِه ازوا از باد کده ام سُبُکتر آسته.

^{۱۰} د ظلم توکل نکنید

و د مال دُزی اُمید ندشته بشید؛

اگه دارایی شمو کلو شد، دزو دل بسته نکنید.

۱۱ خدا یگ بار گفته و دو بار ما او ره شنیدیم

که قوت د خدا تعلق دره.

۱۲ آی خداوند، رحمت ام دزتو تعلق دره،

چون تو هر کس ره مطابق اعمال شی اجرا جزا

میدی.

جان مه تشنه ازتو یه

زبور داؤود، از غیتیکه او د دشت یهودیه بود.

۶۳ آی خدا، تو خدای مه آستی،

قد تمام وجود خو، تو ره طلب مونم؛

جان مه تشنه ازتو یه

و جسم مه د شوق حضور تو،

د یگ زمین خشک و بوره و بے آو.

۲ پس ما د جایگاه مقدس تو سون تو توخ کدم

تا قدرت و جلال تو ره بنگرم.

۳ ازى که رحمت تو از زندگى بهتر آسته،

لبای مه تو ره حمد-و- ثنا مَوگيه.

۴ پس تا غيتيکه زنده آستم تو ره ستايش مُونم

و د نام از تو دستای خور ره باله كده دُعا مُونم.

۵ جان مه سیر موشه مثلِ كه مغز و چربى خورده بشه

و دان مه قد لبای پُر از خوشى تو ره ستايش مونه

۶ وختيکه ما د جاگه خو تو ره ياد مُونم،

و تا ناوختای شاو د باره از تو فكر مُونم،

۷ چون تو مددگار مه آستی

و ما د تى سایه پر-و- بال تو د خوشى سرود ميخانم.

۸ جان مه دزتو تكيه كده

و دستِ راستِ تو از مه حمايت مونه.

۹ كسای كه قصدِ نابودِ كدونِ جان مره دره،

د غوجى هاى زمى تاه موره.

۱۰ اونا د دمِ شمشير تسليم موشه

و خوراكِ شغالِ ها موشه؛

۱۱ لیکن پادشاه دَ حُضُورِ خُدا خوشی مونه؛

هر کسی که دَزُو قَسَمِ بُخوره، اِفْتخار مُوکُنه،

چُون دانِ دروغگویا بسته موشه.

دُعا بَلَدِه حِفاظَت

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاِنْدِه ها. زَبُورِ داؤود.

۶۴ آی خُدا، وختیکه عُدْر-و-زاری مُونم، آواز مَرِه

بِشَنو

و زندگی مَرِه از ترس-و-خُوفِ دُشْمو حِفظ کُو.

۲ مَرِه از تَوَطِيه های آدماي شَرير

و از شور-و-غَوغای بدکارا تاشه کُو،

۳ از کسای که زِبون خُوره رِقْمِ شَمشیر تیز مونه

و قد تيرِ تورای تلخ خُو نِشان ميگيره

۴ تا از جایای کَمين خُو آدمِ بے گُناه ره بَرَنه؛

اونا بے بلغه و بَدُونِ ترس تير ره سُونِ ازو ايله مونه.

۵ اونا دَ مقصدِ شَريرانه خُو محکم آسته؛

اونا دَ باره تاشه کدونِ دام های خُو گپ ميزنه

و مُوگيه: ”کي آسته که اميا ره بنگره؟“

۶ اونا بلده بے انصافی نقشه میکشه و موگيه:

”نقشه محکم کشیدی!“

واقعاً که فکر و دلِ انسان غُوج آسته، کي میتنه پی بُره؟

۷ لیکن خدا تیر خو ره سُونِ ازوا ایله مونه

و بے بلغه اونا زخمی موشه.

۸ زبونِ ازوا دَ ضِدِ خودونِ ازوا تاو مُوخوره و اونا ره
نابود مونه؛

هر کس که اونا ره بنگره سر خو ره دَ حالِ ازوا شور
میدیه.

۹ اوخته هر انسان ترس مُوخوره

و کارِ خدا ره اعلان مونه

و دَ باره عملی که او انجام دده چورت میزنه.

۱۰ بیل که آدمِ عادلِ دَ حُضُورِ خداوند خوشی کُنه

و دَزُو پناه بُره

و پگِ آدمایِ دل-راستِ افتخار کُنه.

ستایشِ خُداوندِ بخاطرِ حاصلات

بلده سردسته خاندنه ها. زیور داؤود. سرود.

۶۵ آی خُدا، حمد-و- ثنا د صهیون چیم د راه ازتو یه

و نذر ها دزتو آدا موشه.

۲ آی خُدا ی که دُعا ره میشنوی،

تمام بشر د پیش ازتو مییه.

۳ وختیکه گناه های مو، مو ره زیر میگیره،

تو بلده خطا های مو کفاره مهیا مونی.

۴ نیک د بخت کسی که تو او ره انتخاب مونی و نزدیک

میری

تا د حولی های تو جای-د- جای شنه.

مو از خوبی های خانه تو سیر موشی،

از خوبی های جای مقدس تو.

۵ تو د مطابق عدالت خو قد کارای حیرت-آور جواب دُعا

های مو ره میدی،

آی خُدا ی نجات مو

که اُمیدِ تمامِ گوشه های زمی و دُورترین دریا ها اَستی.

تُو کمر خُو ره قد قُدرت بسته کده

کوه ها ره دَ وسیله قُوت خُو جای-دَ-جای کدی.

تُو طُغیانِ دریا ها و غُرشِ جلیپه های شی ره آرام مُونی،

امچنان شورشِ قوم ها ره.

کسای که دَ گوشه های زمی زندگی مُونه از مُعجزه های
تُو حَیرو مَنده،

تُو باشنده های شَرَق و غَرَب ره خوشحال مُونی.

تُو دَ بِلِه زمی نظر مُوکنی

و اُو ره سیرآو کده کلو حاصلخیز جور مُونی.

دریای خُدا پُر از آو اَسته؛

تُو غَلّه ره بَلدِه اِنسان مُهیا مُونی،

چُون امی رقم زمی ره آماده کدی.

تُو کِشتزار های شی ره آوداری مُونی

و بُغَنڈی های شی ره آوار مُوکنی؛

دَ وسیله بارش ها اُو ره نَرم مُونی

و حاصلات شی ره برکت میدی.

^{۱۱} تو قد نعمت های خو سال ره تاج مپوشنی؛

و راه های تو از برکت لبریز آسته.

^{۱۲} علفچر های بیابو ام از برکت لبریز آسته

و دامون-و-کمر تپه ها پر از خوشی آسته.

^{۱۳} تاله ها قد رمه ها پوشنده شده

و دره ها ره غله-و-دانه گرفته؛

اونا از خوشی چیغ میزنه و سرود میخانه.

سرود ستایش و شکرگزاری

بلده سردسته خاننده ها. سرود. زبور.

^۱ ۶۶ ای تمام زمی، بلده خدا آواز خوشی بر کنید.

^۲ بلده بزرگی-و-جلال نام ازو سرود بخانید

و حمد-و-ثنا گفته جلال ازو ره توصیف کنید.

^۳ د خدا بگید: ”چیکس باهیبت آسته کارای تو!

بخاطر قدرت بزرگ تو

دُشمنای تُو دَ برابرِ ازتُو سر خَم مُونه.

تمامِ زمی تُو ره پرستش مُونه

و دَ ستایشِ ازتُو سرودِ میخانه؛

آرَمی، دَ ستایشِ نامِ ازتُو سرودِ میخانه. “سِلاه.

بِید و کارایِ خُدا ره بِنگرید؛

أو دَ وسیلهِ اعمالِ خُو دَ مینکلِ بَنی آدمِ باهِیبتِ اُسته.

أو دریا ره دَ خُشکیِ تبدیلِ کد

و بابه‌کلونایِ مو پیده از مَنه دریا تیر شد.

دَ اُونجیِ مو دَ حُضُورِ ازوِ خوشیِ کدی.

أو دَ وسیلهِ قُدرتِ خُو تا اَبَدِ حُکمرانیِ مُونه

و چیمایِ شیِ مَلَّتِ ها ره زیرِ نظرِ دَره.

پسِ آدمایِ سرکشِ خودِ ره کُته کُته نَکُنه. سِلاه.

أیِ پَگِ قَومِ ها، خُدایِ مو ره ستایشِ کُنید،

وختیکه او ره ستایشِ مُونید، بیلید که آوازِ شُمو شِنیده

شُنه،

چراکه او جانِ هایِ مو ره دَ مینکلِ زندهِ ها نگاهِ کده

و نه‌ایشته که پایای مو بلخسه.

۱۰ چون تو ای خدا، مو ره امتحان کدی؛

مو ره آزمایش کدی، امو رقم که نقره آزمایش موشه.

۱۱ مو ره د دام گرفتار کدی

و بارهای گرنگ ره د پشت مو ایستی.

۱۲ مردما ره د بله مو سوار کدی

و مو از منه آو و آتش تیر شدی،

لیکن تو مو ره د جای پریمونی اوردی.

۱۳ ما قد قربانی های سوختنی د خانه تو مییم

و نذر های خو ره دزتو آدا مونم،

۱۴ نذر های ره که لبای مه بلده شی واز شد

و دان مه د زمان مشکلات-و-سختی وعده کد.

۱۵ ما قربانی های سوختنی ره از حیوانای چاغی بلده تو

تقدیم مونم

قد خوشبوی قربانی قوچ ها؛

ما نرگاو ها و بزها بلده تو تقدیم موکنم. سلاه.

۱۶ آی پگِ کسای که از خُدا ترس دَرید، بیید و بشنَوید

تا چیزی ره نَقْل کُنم که خُدا بَلَدِه جان مه انجام دَدِه.

۱۷ ما قد دان خُو دَ پیشِ ازو ناله-و- فریاد کُدم

و اُو ره قد زیون خُو ستایش کُدم.

۱۸ اگه ما شرارت ره دِ دلِ خُو پرورش میدَدَم،

خُداوند دُعای مَره گوش نَمیگِرِفَت.

۱۹ لیکن واقعاً خُدا گوش گِرِفَتِه

و دَ آوازِ دُعای مه تَوَجُّه کدِه.

۲۰ حمد-و- ثنا دَ خُدا، که اُو دُعای مَره رد نکد

و رَحمت خُو ره از مه دِریغ نکد.

دَعَوَاتِ مِلَّتِ هَا بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَائِنْدِه هَا. قَد آله مُوسِیقِی تَارْدَار

خَائِنْدِه شُنِه. زَبُور؛ سَرُود.

۶۷ بیل که خُدا دَ حق مو رَحیم بَشِه و مو ره بَرکت

بَدِیَه

و نُورِ رُوی شی دَ بَلِه مو روشنی کُنِه - سِلاه -

٢ تا راه-و-طریق شی دَ رُوی زمی شِنخته شنه

و نجات شی دَ مینکلِ پگِ مِلتِ ها.

٣ خُدایا، بیل که قَوْمِ ها تُو ره سِتایش کُنه،

پگِ قَوْمِ ها تُو ره سِتایش کُنه.

٤ بیل که مردُما خوش بَشه و سرُودِ بَخانه،

چراکه تُو قَوْمِ ها ره مُنصِفانه قضاوتِ مونی

و مردُما ره دَ رُوی زمی هِدایتِ میدی. سِلاه.

٥ خُدایا، بیل که قَوْمِ ها تُو ره سِتایش کُنه

پگِ قَوْمِ ها تُو ره سِتایش کُنه.

٦ زمی حاصلِ خُو ره دَده.

اَرَمی، خُدا، خُدایِ مو، مو ره بَرکتِ دَده.

٧ خُدا مو ره بَرکتِ دَده

تا تمام گوشه های زمی ازو ترس دَشته بَشه.

سرُودِ پیروزی

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ دَاوُود. سَرُود.

٦٨ بيل که خُدا باله شُنه و دُشمنای شی تیت پَرَک شُنه

و کسای که از شی بد مُوبره، از حُضُورِ ازو دُوتا کنه.

٢ اُمُو رَقَم که دُود گُم-و-گُل مُوشه،

اُمُو رَقَم اُونَا ره گُم-و-گُل کُو؛

و اُمُو رَقَم که مُوم دَ پيشِ آتِشِ آو مُوشه،

بيل که آدماي شيرِ ام اُمُو رَقَم دَ حُضُورِ خُدا نابُود

شُنه.

٣ ليکن آدماي عادلِ خوش بَشه

و دَ حُضُورِ خُدا خوشحالي گُنه،

حتی از خوشی دَ کالای خُو جای نَشنه.

٤ بَلَدِه خُدا سَرُود بَخَانِيد، دَ سِتايِشِ نامِ ازو سَرُود بَخَانِيد،

اُو ره که دَ بَلِه اُورِ ها سوارِ آسته، قد آوازِ بلند سِتايِش

کُنِيد؛

نامِ ازو خُداوندِ آسته، دَ حُضُورِ ازو خوشی کُنِيد.

٥ آتِه يَتِيْمَا و دادرَسِ خاتُونوی بيوه

خُدا اَسْتَه دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ خُو.

٦ خُدا بے کسا ره خانه ميديه که جای-د-جای شنه

و بَندي ها ره آزاد کده دَ کاميابی ميرسنه؛

ليکن آدمای سرکش دَ زمينِ خُشک-و-سوزان جای-
د-جای موشه.

٧ آي خُدا، وختيکه تُو پيشِ رُوي قومِ خُو رفتی،

غيتيکه دَ بيابو حَرکت کدی، سِلاه

٨ زمی لرزيد و آسمو دَ باريدو شد،

دَ حُضُورِ خُدا، خُداي کوهِ سينا،

دَ حُضُورِ خُدا، خُداي اسرائيل.

٩ آي خُدا، تُو بارشِ پريمو بارندی

و ميراثِ خُو ره که خار-و-زار بُود، تازه-و-اُستوار
کدی؛

١٠ جماعت تُو دَزُو جای-د-جای شد.

آي خُدا، تُو از خُوبي های خُو بلده مردُمِ مُحتاج هر چيز
تهيه کدی.

١١ خُداوند حُکم کد:

خاتونوی که خوشخبری اورد یگ جمعیت کته بود.

۱۲ پادشایون لشکرها گریز کده دوتا کد؛

خاتونوی که د خانه مند و لجه ره تقسیم کد؛

۱۳ اگرچه اونا د قوتونا خاو موکد،

ولے رقم کوتری شد که بال های شی قد نقره پوشنده یه

و پر های شی قد طلای سرخ.

۱۴ وختیکه قادر مطلق پادشایو ره د اونجی تیت پرک کد،

رقمی بود که د کوه صلمون برف باریده بشه.

۱۵ آی کوه قیل، آی کوه باشان؛

آی کوهی که قله های بلند دری، آی کوه باشان؛

۱۶ آی کوه های که قله های بلند درید،

چرا قد حسادت سون کوهی توخ مونیید که خدا او ره

بلده بود-و-باش خو انتخاب کده؟

یقیناً خداوند تا ابد د اونجی بود-و-باش دره.

۱۷ گاڈی های جنگی خدا هزارها هزار

و لک ها لک ها آسته؛

خُداوند دَ مینکلِ ازوا یَه، که از کوهِ سینا دَ جایگاهِ
مُقَدَّسِ خُو اَمَدَه.

۱۸ وختیکه تُو دَ جای بلند بُر شدی،

اسیرا ره دَ اسیری بُردی

و از آدما هدیه ها گِرفتِی،

حتی از آدمای سرکش،

تا که تُو آی خُداوند-خُدا، دَ اُونجی جای-دَ-جای شُنی.

۱۹ حمد-و-ثنا دَ خُداوند، اُو هر روز بار های مو ره تَحْمَل
مُونه؛

خُدا نجات دِهِنده مو اَسْتَه. سِلاه

۲۰ خُدای مو، خُدای نجات دِهِنده اَسْتَه

و راه های خلاصی از مرگ دَ خُداوند، خُدای مو تَعْلُق
دَره.

۲۱ یَقیناً، خُدا سر دُشمنای خُو ره کُفته جو جو مُونه،

تولغِه پُرْموی کسای ره که دَ راه های پُرگناه خُو رفتار
مُونه.

۲۲ خُداوند گُفت: ”ما اونا ره از باشان پس میرُم،

أوناره حتى از غُوجی های دریا پس میرم،

۲۳ تا که پایای تو د بِلِه خونِ ازوا قدم بزنه

و زبونِ سگای تو حق خوره از دشمنای تو بگیره.

۲۴ ای خدا، حرکتِ قومِ تو دیده شده،

حرکتِ قومِ خدا، پادشاهِ مه، د جایگاهِ مقدّس:

۲۵ د پیشِ روی، سرودخانا آسته، د پشتِ سر سازنده ها

و د مینکل، دخترای که دیره میزنه.

۲۶ خدا ره د جماعتِ های کته حمد-و- ثنا بگید،

خداوند ره، ای شمو کسای که از چشمه اسرائیل

آستید.

۲۷ اونه، بنیامینِ ریزه د اونجی آسته د پیشِ روی ازوا

و د اونجی کته کلونای یهودا د جمِ خو

و کته کلونای زبولون و کته کلونای نفتالی د جمِ خو.

۲۸ ای خدا، قدرتِ خوره برملا کو،

ای خدا، قوتِ خوره که پیش ازی بخاطرِ ازمو د کار

بردی،

۲۹ از خانه خُو از اورشَلیم،

از جایی که پادشایو بَلَدِه تُو هدیه ها میره.

۳۰ حیوانِ وَحْشِی نِیزار ره سرزَنش کُو

و قَوْمِ های ره که رَقْمِ گِلِه گاوو و گوسَلِه ها اَسْتِه.

خُدا کَسای ره که بَلَدِه گِرِفْتونِ باج شُوقِ دَرِه، پایمال مُونِه

و قَوْمِ های ره که جنگِ ره خوشِ دَرِه، تِیتِ پَرکِ
مُوکْنِه.

۳۱ قاصِدَا از مِصرِ مییه

و کُوشِ دَ زُودی دِستایِ خُو ره سُونِ خُدا دِرَازِ مُونِه.

۳۲ آیِ مَمَلکَتِ های دُنیا، بَلَدِه خُدا سُرُودِ بَخانید؛

بَلَدِه خُداوندِ سازِ بَزَنید. سِلاه.

۳۳ بَلَدِه امزُو که دَ بِلِه آسمونا سوارِ اَسْتِه، دَ بِلِه آسمونایِ
قَدیمی.

اونه، اُو آوازِ خُو ره بُرِ مُونِه، آوازی ره که پُر قُدْرَتِ
اَسْتِه.

۳۴ قُدْرَتِ خُدا ره اِعلانِ کُنید؛

شِکوه-و- جلالِ ازو دَ بِلِه اِسْرَائیلِ اَسْتِه

و قُدْرَتِ شَيْ دَ آسْمُونَا.

۲۵ خُدَايَا، تُو دَ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ خُو بَاهَيْبَتِ اَسْتِي؛

خُدَايِ اِسْرَائِيلِ خُودِ شَيْ دَ قَوْمِ خُو قُدْرَتِ و قُوْتِ
مُويَخْشِه.

حمد-و-تثنا دَ خُدَا!

نَالِه و فَرِيَادِ بَلَدِه كُومَك

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. دَ صَوْتِ «سُوسَنِ هَا»
خَانْدِه شُنِه. زِيُورِ دَاوُودِ.

۶۹ خُدَايَا، مَرِه نِجَاتِ بَدِي،

چِرَاكِه آوَهَا تَا گَرْدُونِ مِه رَسِيْدِه.

۲ مَا دَ مَدِّ غُوْجِ گُورِ رَفْتِيْمِ،

پَايَايِ مِه يَارِي اِيْسْتِه شُدُو رِه نَدْرِه.

مَا دَ آوَهَايِ چُقُورِ دَرِ اَمَدِيْمِ

و سِيْلِ آوِ دَ بِلِه مِه اَمَدِه.

۳ مَا اَزِ نَالِه-و-فَرِيَادِ كُودِ مَنْدِه شُدِيْمِ؛

كُتُوكِ مِه خُشَكِ شُدِه

و چیمای مه دَ اِنْتِظَارِ خُدای مه خیره شُدِه.

۴ تعدادِ کسای که بے دلیل از مه بد مُوبره،

از موی سر مه کده کلوتر آسته.

امو رقم کلو کسا قَصِدِ نابود کدون مره دَره،

دُشمنای مه که دَ بِلِه مه تَهْمَتِ ناحق مُونه.

چیزی ره که ما دُزی نَکدُم،

مجبور آسْتُم که پس بدیم.

۵ آی خُدا، تُو لَوڈگی مره میدنی

و گُناهای مه از تُو تاشه نییه.

۶ آی خُدا، خُداوندِ لشکر ها،

کسای که اُمید شی دَزتُو یه، نیل که بخاطرِ ازمه

شرمنده شنه؛

آی خُدای اسرائیل،

کسای که دَ طلبِ ازتُو یه، نیل که بخاطرِ ازمه رسوا

شنه.

۷ چُونِ بخاطرِ ازتُو یه که ما توهین-و-تحقیر ره تَحْمُل

کدیم

و شَرَمِ چِهْرِه مَرِه پوَشَنده.

^۸ ما دَ نَظَرِ بَرارون خُو یگ بیگنه شُدیم

و دَ نَظَرِ باچه های آبه خُو یگ ناشناس.

^۹ چُون غَیْرَتی که دَ بارِه خانِه تُو دَرُم دَ و جُود مه شُعْله وَر

اَسْتِه

و تَوَهینِ کسای که تُو ره تَوَهینِ مونه، دَ بَلِه ازمه قرار

گِرِفْتِه.

^{۱۰} و خَتیکه ما آویدِه ریختنده جان خُو ره قد روزه گِرِفْتو

خار کدُم،

مردُم دَزمه تَوَهینِ کد.

^{۱۱} غَیْتیکه پلاس ره بَلدِه خُو کالا جور کدُم،

دَ پیشِ ازوا یگ ضَرْب- اَلْمَثَل جور شُدُم.

^{۱۲} کسای که دَ دانِ درگه مِیْشِیْنِه دَ بارِه ازمه توره مُوگیه

و ما بَلدِه آدمای شرابی بَیت جور شُدیم.

^{۱۳} لَیْکِن اَی خُداوند، ما دَ وختِ مَناسِبِ

دَ پیشِ تُو دُعا مُونُم؛

اَی خُدا، دَ مُطابِقِ رَحْمَتِ پَریمون خُو

و دَ مُطَابِقِ اِطْمِیْنَانِی كَه دَ نِجَاتِ تُو اَسْتَه، دُعَای مَرَه
قَبُول كُو.

^{۱۴} مَرَه از مَنَه مَدِّ نِجَاتِ بَدِی،

نِیْل كَه غَرَقِ شُنْم.

مَرَه از چَنگِ كَسَای كَه از مَه بَدِ مُوْبِرَه

و از آوَهَای غَوُجِ خِلَاصِی بَدِی.

^{۱۵} نِیْل كَه سِیْلِ آوَهَا مَرَه بُوْشَنَه

یَا آوِ چُقُورِ مَرَه قُورْتِ كُنَه،

یَا چُقُورِی زَمِی دَانِ خُورَه دَ بِلَه مَه بَسْتَه كُنَه.

^{۱۶} آی خُداوند، دُعَای مَرَه قَبُول كُو، چِرَاكَه مُحَبَّتِ تُو نِیكو

یَه؛

مُطَابِقِ رَحْمَتِ پَرِیْمُونِ خُو سُونِ اَزْمَه نَظَرِ كُو.

^{۱۷} رُوی خُورَه از خِدْمَتگَارِ خُو تَاشَه نَكُو،

چِرَاكَه مَا دَ سَخْتِی-و-مُشْكِلَاتِ اَسْتُم؛

دُعَای مَرَه دَ زُودِی قَبُول كُو.

^{۱۸} نَزِیكِ مَه اَمَدَه مَرَه نِجَاتِ بَدِی،

بخاطرِ دُشمنای مه مَره آزاد کُو.

^{۱۹}تُو از تُوِهین-و-تحقیر مه خبر دَری،

از شرمندگی و رسوایی مه ام؛

تمامِ دُشمنای مه دَ پیشِ نظر تُو آسته.

^{۲۰}تُوِهین-و-تحقیر، دِل مَره میده کده

و ما نوَ مید شُدیم.

ما اِنْتَظارِ دِلسوزی دَستَم، لیکن هیچ نَشُد

و مُنتَظِرِ کسای بُوَدُم که مَره تَسلی بدیه، ولے هیچ پَیدا
نَکُدَم.

^{۲۱}دَ جای خوراک، بَلدِه مه زهر دَد

و غَیْتیکه تُشنه بُوَدُم، اونا دَز مه سِرکه وُچی دَلجی کد.

^{۲۲}بیل که دِستِرخونِ ازوا، دَ پیشِ رُوی ازوا یگ دام بَشه

و غَیْتیکه دَ آرامِشِ آسته، یگ تَلک بَشه.

^{۲۳}بیل که چیمای ازوا خیره شُنه تا دیده نَتته

و کمر های ازوا همیشه لَرزو بَشه.

^{۲۴}قار-و-خَشَم خُو ره دَ بَله ازوا بِرِیزَن

و بیل که آتَشِ غَضَبِ تُو اونا ره گِرِفَتار خُو کُنه.

^{۲۵} بیل که جای های بُود-و-باشِ ازوا خرابه جور شُنه

و دَ خیمه های ازوا هیچ کس زندگی نَکُنه.

^{۲۶} چُون کسی ره که تُو زدِی، اونا او ره آزار-و-اَذیت

مُونه

و دَ باره دَرِدِ کسی که تُو زخمی کدِی، اونا توره مُوگیه.

^{۲۷} گُناه ازوا ره دَ بِلَه گُناه ازوا سر دَ سر کُو؛

نیل که اونا دَ وَسِیلَه ازتو عاَدِلِ حِسَابِ شُنه.

^{۲۸} بیل که نام ازوا از کِتَابِ زندگی کُل شُنه؛

نیل که از جُمْلَه آدما ی عاَدِلِ حِسَابِ شُنه.

^{۲۹} لیکِن ما مُصِیبت زده و دَرِدمَند اَسْتُم؛

خُدایا، بیل که نِجات تُو از مه حِفاظَت کُنه.

^{۳۰} ما نام خُدا ره قد سرُود سِتایش مُونم،

و قد شُکرگُزاری بُزرگی ازو ره بیان مُونم.

^{۳۱} ای کار، خُدا ره کَلوَتَر خوش مُونه

نِسَبَت دَ گاو و غونجی که شاخ و سُم دَره.

۳۲ بیل که آدمای مظلوم ای ره بنگره و خوشحال شنه؛

ای کسای که د طلب خدا استید، بیلید که دل های شمو تازه شنه.

۳۳ چون خداوند دعای آدمای محتاج ره قبول مونه

و قوم اسیر شده خو ره خار-و-حقیر حساب نمونه.

۳۴ آسمو و زمی او ره ستایش کنه،

دریا ها و هرچیزی که د منه ازوا آسته ام.

۳۵ چون خدا صهیون ره نجات میدیه

و شارای یهودا ره دوباره آباد مونه؛

و قوم خدا دزو جای-د-جای شده او ره تصرف مونه.

۳۶ نسل خدمتگاری شی او ره د عنوان میراث د دست

میره

و کسای که نام ازو ره دوست دره، دزو جای-د-جای

موشه.

دعا بلده کومک د خلاف آزار-و-اذیت کننده ها

بَلَدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ دَاوُودِ بَلَدِه جَلْبِ
تَوَجُّه خُدا.

۷۰ خُدايَا، بَلَدِه نِجَاتِ مِه عَجَلِه كُو!

اَي خُداوَنَد، دَ كَوْمَكِ مِه دَ زُودِي بِيِه.

كَسَايِ كِه قَصْدِ گِرِفْتُونِ جَانِ مَرِه دَرِه،

بِيَلِ كِه اُونَا شَرْمِنْدِه و سَرخَمِ شُنِه؛

و كَسَايِ كِه مِيَلِ دَرِه دَزْمِه ضَرَرِ بَرِسْنِه،

بِيَلِ كِه عَقَبِ نِشِينِي كَدِه رَسُوا شُنِه.

كَسَايِ كِه دَ بَلِه مِه هَه هَه مُونِه،

بِيَلِ كِه اَزِ شَرْمِنْدَكِي پَسِ دُورِ بُوْرِه.

ليَكِنِ كَسَايِ كِه دَ طَلَبِ اَزْ تُو يَه،

بِيَلِ كِه پَكِ اَزْوا دَ حُضُورِ تُو خُوشحَالِي كُنِه و خُوش

بَشِه.

كَسَايِ كِه نِجَاتِ تُو رِه دُوسْتِ دَرِه،

بِيَلِ كِه دَايِمِ بُوْگِيَه: ”خُدا بُوْرِكِ اَسْتِه!“

ليَكِنِ مَا غَرِيْبِ و مُحْتَاَجِ اَسْتُم؛

خُدایا، عَجَلَه كُو و دَپیش مه بیه!

تُو مَدَدگار و نِجات دِهِنده مه اَسْتی؛

دیر نَكُو، اَی خُداوند!

دُعای مردِ پیر

۷۱ اَی خُداوند، ما دَزتُو پناه اُورِدم؛

هرگِز نیل که شرمِنده شُنم.

۲ دَ و سِیلَه عدالت خُو مَره خلاصی بدی و آزاد کُو؛

گوش خُو ره سُون ازمه بگِیر و مَره نِجات بدی.

۳ قاده و پناهگاهِ مه بَش،

تا همیشه دَزتُو پناه بیرم.

تُو بلده نِجات مه حُکم کدے،

چُون تُو کوه و قلعه بلند مه اَسْتی.

۴ اَی خُدای مه، مَره از دِستِ آدمای شریر خلاص کُو

و از چنگِ مردُمای بی انصاف و ظالم.

۵ چُون تُو، اَی خُداوند-خُدا، اُمید مه اَسْتی،

و ما از جوانی خُو تَوَكَّلْ خُو ره دَزْتُو کدیم.

^۶ از غَیْتِیکه ما پَیْدا شُدیم، تکیه‌گاهِ مه تُو اَسْتی؛

از کُورِه آبه مه تُو مَرِه دَ دُنیا اُورِدی.

حمد-و-ثنای مه دایم بَلَدِه از تُو یه.

^۷ بَلَدِه غَدْر کسا ما یگ مِثال بَد شُدیم،

لیکن تُو پناهگاهِ مُسْتَحکم مه اَسْتی.

^۸ دان مه از حمد-و-ثنای تُو پُر اَسْتِه

و از شِکوه-و-جلال تُو تمامِ روز.

^۹ دَ وختِ پیری مَرِه دُور پورته نَکُو؛

غَیْتِیکه زور-و-قُوت مه از بَین رفت، مَرِه ایله نَکُو.

^{۱۰} چُون دُشمنای مه دَ ضِد مه توره مُوگیه

و کسای که دَ قَصْدِ گِرِفْتونِ جان مه یه، قد یگدیگه خُو

مَشُورِه مُونه

^{۱۱} و مُوگیه: ”خُدا اُو ره ایله کده؛

دَ دُمبالِ ازُو بورید و اُو ره گِرِفْتار کُنید،

چُون هیچ کس نییه که اُو ره خلاصی بَدیه.“

۱۲ آی خُدا، از مه دُور نَشو!

خُدای مه، دَ کومک مه عَجَله کُو!

۱۳ بیل که مُخالفینِ جان مه شرمینده و نابود شنه

و کسای که دَ تلاشِ ضررِ رَسندو دَزمه یه

قد ذَلت و رَسوایی پوشنده شنه.

۱۴ لیکن ما همیشه اُمیدوار اَسْتُم

و تُو ره کَلوتر و کَلوتر سِتایش مُونم.

۱۵ دان مه عدالت تُو ره بیان مُونه

و نجات تُو ره تمامِ روز،

اگرچه حسابِ ازوا از فهم مه بُرو یه.

۱۶ آی خُداوند- خُدا، ما اعمالِ پُرقدرت تُو ره اعلان کده

مییم

و تنها عدالتِ از تُو ره بیان مُونم.

۱۷ خُدایا، تُو مره از جوانی مه تعلیم دَدے

و ما تا آلی ره اعمالِ عجیب تُو ره اعلان مُونم.

۱۸ پس آی خُدا، حتی دَ زمانِ پیری و موی سفیدی مره ایله

تا د باره قُدرت تُو د نسلِ نو خبر بدیم،

د باره توانایی تُو د پگِ کسای که د آینده مییه.

۱۹ آی خُدا، عدالت تُو تا آسمونا میرسه،

تُو کارای بزرگ انجام ددے!

خدایا، کی رقم از تُو آلی آسته؟

۲۰ اگرچه تُو مره دُچارِ مُشکلات و بلاهای کلو کدی،

ولے تُو زندگی مره دُوباره تازه مونی؛

از غُوجی های زمی دُوباره مره باله بر مونی.

۲۱ عَزت-و-بُزرگی مره کلو مونی

و بسم دَزمه نظر کده مره تَسلی میدی.

۲۲ اوخته ما تُو ره قد آوازِ چنگ شُکر-و-سپاس مُونم،

بخاطرِ وفاداری تُو، آی خُدای مه.

ما قد صدای بَریط بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،

آی مُقدَّسِ اِسرائیل.

۲۳ وختیکه بلده تُو سرودِ ستایش میخانم،

لَبَّأى مَهْ أَوَازِ خَوْشَى بُرْ مُونَه،

جان مه ام، چراکه او ره بازخريد كدے.

زبون مه تمام روز^{۲۴}

عدالت از تو ره بيان مونه؛

چون كسای كه كوشش موكد دز مه ضرر برسنه،

شرمنده و رسوا شد.

دُعا بَلَدِه پادشاه

زُبُور دَ بارِه سُلَيْمان.

۷۲^۱ اَى خُدا، اِنصاف خُورِه دَ پادشاه عطا كُ،

و عدالت خُورِه دَ باچه پادشاه.

تا^۲ او قوم تو ره قد عدالت قضاوت كُنه

و مردُمای غريب تو ره قد اِنصاف.

كوه ها بَلَدِه قوم فيض-و-سلامتی بيره^۳

و تپه ها دَ وسيله عدالت منبع صلح-و-سلامتی بشه.

او^۴ دَ دادِ آدمای ستمديده قوم برسه

و بچکچای آدمای مُحْتاج ره نجات بدیه

و ظالما ره سرکوب کُنه.

^۵اونا از تو ترس دشته بَشه

تا زمانی که آفتو باقی آسته

و تا وختیکه ماهتو برقرار آسته، د تمام نسل ها.

^۶پادشاه رقم بارشی بَشه که د بَله سوزه درو شده موباره،

مثل قطره های بارو که زمی ره سیرآو مونه.

^۷بیل که د زمان ازو آدمای عادل رُشد کُنه

و سلامتی-و-آبادی پریمو تا وختی بَشه

که ماهتو برقرار آسته.

^۸اُو از دریا تا دریا حُکمرانی کُنه

و از دریای فرات تا آخرای زمی.

^۹باشنده های بیابو د برابر ازو زانو بزنه

و دُشمنای شی خاک ره بلیسه.

^{۱۰}پادشایون ترشیش و مَمَلکت های جزیره ها

بلده ازو باج بدیه؛

و پادشایونِ شِبا و سَبا بَلَدِه شی هدیه ها تقدیم کُنه.

۱۱ تمام پادشایو د برابرِ ازو سر خَم کُنه

و پگِ مِلَّتِ ها دَز شی خِدْمَتِ کُنه.

۱۲ چُونِ اُو آدمِ مُحتاجِ ره و ختیکه ناله-و- فریادِ مُونه،

خلاصی میدیه

و امِ آدمِ غریبِ و کسی ره که مَدَدگارِ ندره.

۱۳ اُو د آدمِ ناتو و مُحتاجِ دِلْسوزی مُونه

و جانِ آدمایِ مُحتاجِ ره نجاتِ میدیه.

۱۴ جانِ ازوا ره از ظُلمِ و سِتَمِ خلاصِ مُونه،

چراکه خُونِ ازوا د نظرِ ازو با آرزشِ آسته.

۱۵ پادشاهِ زنده باد!

طِلائی شِبا دَزو تقدیمِ شُنه؛

مردُمِ دایمِ بَلَدِه ازو دُعا کُنه

و تمامِ روزِ بَلَدِه ازو بَرکتِ طلبِ کُنه.

۱۶ غَلّه-و- دانه د زمی پَریمو شُنه،

و د بَلِه کوه ها موجِ بَزَنه و ثمرِ شی رقمِ لِبنانِ بَشه؛

و مردُم دَ شارا مِثْلِ علفِ زمی اَلّی رُشد کُنه.

۱۷ نام ازو تا اَبَد باقی بُمَنه

و شَهْرَت شی تا زمانیکه آفتو برقرار آسته.

پگِ مِلّت ها دَ وَسِیلِه ازو بَرکت پَیدا کُنه

و اونا اُو ره نیکبخت بُگیه.

۱۸ حمد-و- ثنا دَ خُداوند- خُدا، خُدایِ اِسرائیل،

دَمزُو که تنها اُو کارایِ عَجیب انجام میدیه.

۱۹ حمد-و- ثنا دَ نامِ پُر جلالِ ازو تا اَبداً اَباد!

تمام زمی پُر از بزرگی-و- جلالِ ازو باد!

آمین! آمین!

۲۰ دُعاهای داؤود باچه یسّی ختم شد.

بخشِ سِوَم

أُمیدِ آدَمِ عَادِلِ و عاقِبَتِ شَرِیرو

زُبورِ آساف.

۷۳ واقِعاً خُدا دَ حَقِ اِسرائیل نیکو آسته،

دَ حَقِ كَسَايِ كِه پَاكِ دِلِ اَسْتِه.

^۲ لِيكِنِ مَآ، نَزْدِيكِ بُوَد كِه پَايَايِ مِه بَلَخْشِه

و كَم مَنَدُد كِه قَدَمِ هَايِ مِه اَز رَاه بُر شُنِه.

^۳ چُون حَسَدِ اَدْمَايِ كِبْرِي-و-مَغْرُورِ رِه خُورْدُم

و خْتِيكِه كَامِيَايِي-و-اَسَايشِ شَرِيرو رِه دِيْدُم.

^۴ چِرَاكِه اُونَا تَا دَمِ مَرگِ دَرْد-و-رَنجِ نَدْرِه؛

و جِسْمِ اَزوَا چَاق-و-قَوِي اَسْتِه.

^۵ اُونَا رَقْمِ مَرْدُمِ عَامِ دَ مُشْكِلَاتِ نِيِيِه

و مِثْلِ دِيگَرُو دَ بَلَا كِرْفَتَارِ نَمُوشِه.

^۶ اَمْزِي خَاطِرِ، مَغْرُورِي كِرْدُوْبِنْدِ اَزوَا يِه

و ظُلْمِ رَقْمِ كَالَا اُونَا رِه پُوشَنْدِه.

^۷ چِيْمَايِ اَزوَا اَز چَاغِي بُرُو بُر شُدِه

و خِيَاَلَاتِ دِلِ اَزوَا حُد-و-اَنْدَازِه نَدْرِه.

^۸ اُونَا رِيْشَخَنْدِي مُوْنِه و تُوْرِه هَايِ شَرِيْرَاْنِه مُوْگِيِه؛

اُونَا مَغْرُورَاْنِه مَرْدُمِ رِه تَهْدِيْدِ دَ ظُلْمِ مُوْنِه.

^۹ اُونَا دَانِ خُو رِه دَ ضِدِ اَسْمُو قَرَارِ مِيْدِيِه

و زبونِ ازوا دَ رُوی زمی ادعاهای کَلو مُونه.

۱۰ امزی خاطر مردُم سُون ازوا دَور مُخوره

و توره های ازوا ره رقمِ آو های کَلو وُچی مُونه.

۱۱ و اونا مُوگیه: ”خُدا چطور مِیتنه بُفامه؟

آیا حضرتِ اعلیٰ دانایی دَره؟“

۱۲ آرے، آدمای شریر امی رقمِ آسته؛

همیشه دَ آسایش آسته و مال-و-دولتِ ازوا کَلو شُدِه

موره.

۱۳ واقعاً ما دِل خُوره بے فایده پاک نِگاه کدیم

و دِستای خُوره دَ نشانی بے گُناهی شُشتیم.

۱۴ تمامِ روز ما دُچارِ بلا-و-مُصِیبتِ آسْتُم

و هر صُبح سرزَنِش مُوشُم.

۱۵ اگه مُوگُفْتُم که ”ما امی رقمِ گُفته مورُم،“

واقعاً، ما دَ حقِ جماعتِ بچکِچای تُو خیانتِ مُوکدُم.

۱۶ وختی ما چورت زِدُم تا امی توره ره بُفامُم،

بلدِه مه کَلو مُشکلِ تمام شُد،

۱۷ تا ای که د جایگاهِ مُقدَّسِ خُدا داخِل شُدْم؛

اوخته عاقبتِ شریرو ره پی بُردْم.

۱۸ راستی که اونا ره د جای لَخَشَنُک قرار میدی؛

و اونا ره تاه پورته کده نابود موکُنی.

۱۹ اونه، اونا د یگ لحظه نابود موشه

و د وسیله وَحْشَتِ ها کاملاً از بین موره!

۲۰ اونا مثلِ خاوِ یگ نفر آسته که بیدار موشه و خاو ره

پُرمُشت مونه؛

ای خُداوند، غَیْتِیکه باله موشی، خیالاتِ ازوا ره خار-

و- حَقِیر حِسَابِ مونی.

۲۱ وختیکه جان مه تلخ شُدْد

و دل مه پاره پاره بُود،

۲۲ اوخته ما لوڏه بُودْم و فهم نَدَشْتُم

و د پیش تو رقم یگ حیوان بُودْم.

۲۳ د هر حال، ما دایم قد از تو آسْتُم

و تو از دِسْتِ رَاسْتِ مه میگیری.

٢٤ تو قد مشوره خو مره هدايت موني

و بعد ازو مره صاحب عزت-و-احترام موني.

٢٥ د آسمو غير ازتو كي ره درم؟

و د زمي غير ازتو هيچ چيز ره نميخايم.

٢٦ امکان دره كه جسم و دل مه از كار بفته،

وليه خدا تكيه گاه دل مه و انتخاب مه آسته تا ابد.

٢٧ د حقيقت، كساي كه از تو دور آسته، از بين موره؛

و كساي كه دزتو بيه و فايي مونه، اونا ره نابود موني.

٢٨ ليكن بلده ازمه، خوب آسته كه د خدا نزديك بشم.

ما خداوند-خدا ره پناهگاه خو جور كديم

تا از پگ كاري ازو نقل كنم.

دُعای قوم د وختِ بيرو شُدونِ خانه خدا

قصيده آساف.

٧٤ اي خدا، چرا مو ره بلده هميشه دور پورته كدم؟

چرا خشم تو د بله گوسپندوي علفچر تو اَلنگه كده؟

۲ دَ فِکْرِ جَمَاعَتِ خُو بَشْ کِه دَ زَمَانِ قَدِيمِ اِنْتِخَابِ کَدی؛

تُو اُونَا رِه بَا زَخْریدِ کَدی تَا طَا یِفِه مِیرَاثِ تُو بَشِه؛

دَ فِکْرِ کَوِه صَهیونِ بَشْ کِه دَزِ شِی جَای- دَ- جَای
شُدی.

۳ قَدَمِ هَای خُو رِه سُونِ خَرَابِه هَای دَا یِمِی بَالِه کُو؛

دُشْمُو هَر چِیزِی رِه کِه دَ جَا یِگَا هِ مُقَدَّسِ تُو بُود، خَرَابِ
کَدِه.

۴ دُشْمَنَایِ تُو دَ مَنِه جَای مُلَاقَاتِ تُو غُر زَد

و بَیْرَقَا یِ خُو رِه دَ عِنْوَانِ نِشَانِ خُو بَالِه کَد.

۵ اُونَا رَقْمِ کَسَا یِ بُود کِه تَوْرَهَا یِ خُو رِه

دَ بِلِه بَرِخْتَا یِ جَنْگِ بَالِه مُونِه.

۶ اُونَا پَگِ نَقْشِ هَای تَرَا شِ شُدِه شِی رِه

قَد تِیْشِه و تَوْرِ خُو تِکِه- و- پَرچِه کَدِه.

۷ اُونَا جَا یِگَا هِ مُقَدَّسِ تُو رِه قَد آتِشِ دَر دَدِه؛

اُونَا جَا یِگَا هِ نَامِ تُو رِه بَیْ حُرْمَتِ کَدِه دَ خَاکِ بَرَا بَرِ کَدِه.

۸ اُونَا دَ دِلِ خُو کُفْتِه: ”مُو اُونَا رِه کَامِلًا تَابِعِ خُو مُونِی.“

اونا پگِ جای های مُلاقاتِ خُدا ره دَ سرزمینِ مو
سوختَنده.

۹ مو مُعجزه های خُداي خُو ره نَمینگری

و کُدمِ نَبی ام دَ اینجی نِیسته

و کسی ام دَ مینکل مو نِیسته که بُفامه تا چی وختِ ای
حالتِ اِدامه پیدا مونه.

۱۰ آی خُدا، تا چی وختِ دُشمو تُو ره ریشخند کُنه؟

آیا دُشمو بَلده همیشه نامِ تُو ره توهین کُنه؟

۱۱ چرا دِستِ خُو ره، دِستِ راستِ خُو ره پس کش مونی؟

دِستِ خُو ره از بَغلِ خُو بُر کده اونا ره نابود کُو.

۱۲ مگم خُدا از قدیم پادشاهِ مه اَسته؛

اُو دَ زمی نِجاتِ ره دَ وجودِ میره.

۱۳ تُو دریا ره قدِ قُدرتِ خُو دُو شَق کدی

و سرهایِ جانورایِ کُتهِ بحری ره دَ آوها میده کدی.

۱۴ تُو سرهایِ لویاتانِ ره جو جو کدی

و اُو ره خوراکِ زنده جان های بیابو کدی.

۱۵ تو چشمه ها و جوی ها از هر سو جاری کدی؛

تو دریاچه های ره که همیشه جاری بود، خُشک کدی.

۱۶ روز دزتو تعلق دره و شاو ام از تو یه؛

منبع نور و آفتو ره تو د آسمو قرار ددی.

۱۷ تو تمامی حدود زمی ره تعیین کدی

و تایستو و زمستو ره د وجود اوردی.

۱۸ ای خداوند، د یاد خو بگیر که دشمو چی رقم نام تو ره

ریشخند مونه

و مردمای جاهل چطور نام تو ره توهین موکنه.

۱۹ جان کوتر خو ره د جانورای وحشی تسلیم نکو

و زندگی قوم ستمدیده خو ره بلده همیشه پرمشت نکو.

۲۰ عهد خو ره د نظر خو بگیر،

چون جایای تریک امزی سرزمی پر از رفت-و-آمد

ظلم آسته.

۲۱ نیل که مردم مظلوم شرمنده شده از حضور تو پس

بوره.

بیل که مردمای غریب و محتاج نام تو ره ستایش کنه.

۲۲ آی خُدا، باله شُو و از حق خُو دِفاع کُو.

دَ یاد خُو بگِیر که مردُمای جاهِل چی رقم تمامِ روز تُو ره ریشخند مونه.

۲۳ چِیغ زدونِ دُشمنای خُو ره

و غُر زدونِ مُخالِفاي خُو ره که همیشه بلند موشه، پُرمُشت نکو.

خُدا قضاوت کُننده دُنیا آسته

بلده سردسته خاننده ها، دَ صَوْتِ «تباہ نکو»
خانده شنه. زیورِ آساف. سرود.

۷۵ ۱ مو تُو ره شکر-و-سپاس مُوگی، آی خُدا، مو تُو ره شکر-و-سپاس مُوگی،

چون حُضُور تُو نزدیک آسته

و مردُم از کارای عجیب تُو نقل مونه.

۲ تُو مُوگی: ”زمانی ره که ما مقرر مونم،

دمزُو زمان ما مُنصِفانه قضاوت مونم.

۳ وختیکه زمی و پگِ باشنده های شی دَ لَرزه بییه،

ما پایه های شی ره مُستحکم-و-برقرار نگاه مونم.“

۴ ما دَ آدَمایِ مَغْرُورِ مُوگِیْم: ”فَخَرَفْرُوشی نَكْنِید،“

و دَ شَرِیرو مُوگِیْم: ”شَاخِ خُورِه بَالِه بَالِه نَكْنِید!“

۵ شَاخایِ خُورِه دَ بِلندیِ بَالِه نَكْنِید

و گَرْدونِ خُورِه قِیلِ گَرِفْتِه توره نَكْنِید،

۶ چَرَاکِه سَرِبِلندیِ نَه از شَرَقِ مِییه،

نَه از غَرَبِ و نَه از جَنُوبِ،

۷ بَلَكِه خُدا قِضاوَتِ كُننده آسْتِه:

أو یگِ نَفَرِ رِه سَرِنِگونِ مُونِه و دِیگِه نَفَرِ رِه سَرِبِلند.

۸ چُونِ دَ دِستِ خُداوندِ پِیلِه غَضَبِ آسْتِه،

پُر از شَرابِ قَفِ کَدِه و خُوبِ گُتِ شُدِه؛

أو امزُو شَرابِ شِیو مُونِه و مَرْدُمایِ شَرِیرِ زَمی

پَگِ شِی رِه تا آخِرینِ قَطْرِه وُچِی مُونِه.“

۹ لِیکنِ ما تا اَبَدِ کَارایِ خُداوندِ رِه اِعلانِ مُونِم

و دَ سِتایشِ خُدایِ یَعقُوبِ سَرُودِ مِیخائِم،

۱۰ چُونِ أو پَگِ شَاخایِ شَرِیرو رِه قَطعِ مُونِه،

لیکن شاخای آدمای عادلِ بلند مُوشه.

قُدْرَت و بُزُرگی خُدا

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها، قَد آله مُوسِیقِی تَارْدَار
خَانْدِه شُنِه. زُبُور و سَرُودِ آسَاف.

۷۶ خُدا دَ یهُودا شِنَخْتِه شُدِه یِه؛

نامِ اَزُو دَ إِسْرَائِیلِ بُزُرگِ اَسْتِه.

۲ خِیمِه اَزُو دَ شَالِیمِ اَسْتِه،

جای بُود-و-باشِ شِی دَ صَهِیون.

۳ دَ اُونجِی اُو تِیرِهایِ آتِشی رِه مِیدِه کد،

سِپَر و شَمشِیر و دِیگِه سَلاحِ هایِ جَنگی رِه. سِلاه.

۴ خُدایا، تُو پُر نُورِ اَسْتِی

و باشِکوه-تَر از کوه هایِ که پُر از شِکارِ اَسْتِه.

۵ آدمایِ دِلاوَرِ غَارَتِ شُد

و دَ خاوِ مَرگِ رِفْت.

یکی امزُو آدمایِ جَنگی دِستِ خُو رِه بالِه نَتِنِست.

۶ آی خدای یعقوب، د وسیله هیبت تو

آسپ ها و گاځی های جنگی ازوا بے حرکت شد.

۷ راستی که تو با هیبت آستی.

کی میتنه د حضور تو ایسته شنه

وختیکه تو قار موشی؟

۸ تو از آسمو قضاوت ره اعلان کدی

و زمی ترس خورده چپ شد،

۹ د امزو غیت که تو، آی خدا، بلده قضاوت باله شدی

تا پگ ستمدیده های زمی ره نجات بدی. سلاه.

۱۰ واقعاً قار انسان باعث موشه که تو ستایش شنی

و کسای که بعد از قار خو تویه کده باقی مومنه، اونا
ره از خود مونی.

۱۱ بلده خداوند، خدای خو نذر بگیرد و نذر خو ره ادا
کنید؛

آی تمام کسای که د چاردور ازو آستید،

بلده ازو که با هیبت آسته، هدیه ها بیرید،

١٢ بَلَدِه اَزُو كِه جَانِ حُكْمَرَانَا رِه مِيگِيرِه،

بَلَدِه اَزُو كِه پادشايونِ زَمِي اَز شِي مِيترَسِه.

دَلدَارِي دَ غَيْتِ پَرِيشَانِي

بَلَدِه يَدُوْتُون، سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه هَا. زِيُورِ آسَاف.

٧٧ آواز مه سُون خُدا موره

دَ حَالِيكِه ما ناله و فَرِيادِ مُونْم؛

آواز مه سُون خُدا موره

و اُو آواز مَرِه گوشِ مِيگِيرِه.

٢ دَ رُوزِ مُشْكِلَات-و-سَخْتِي خُو خُداوند رِه طَلَبِ مُونْم؛

دَ غَيْتِ شَاوِ دِسْتَايِ مِه بَلَدِه دُعا بِرَازِ مُوشِه و مَنَدِگِي
نَمِيگِيرِه

و جَانِ مِه آرَامِشِ پَيِدا نَمُونِه.

٣ ما خُدا رِه ياد كَدِه ناله مُونْم؛

ما فِكْرِ مُوكْنَم و رُوحِ مِه افسُرْدِه مُوشِه.

٤ تُو چِيمايِ مَرِه بِيدارِ نِگَاحِ مُوني؛

ما دَ اَندازِه پَرِيشَانِ اَسْتَم كِه توره كُفْتِه نَمِيْتَنَم.

٥ ما دَ باره روزای گذشته فکر مُونم،

دَ باره سال های تیر شده.

٦ دَ غَیتِ شاو سرود خورِه دَ یادِ خُو میرم

و دَ دلِ خُو فکر مُونم و روحِ مه تحقیق کده مَوگیه:

٧ ”آیا خُداوند بَلدِه همیشه مَره ایلِه میدیه

و دیگه هرگز دَزمه نظرِ لُطفِ نَمونه؟

٨ آیا رَحمتِ ازو بَلدِه همیشه بَندِ شده؟

آیا وعدهِ شی بَلدِه تمامِ نسلِ ها بے اثرِ شده؟

٩ آیا خُدا فیضِ خُو ره پُرمُشت کده

و دَ حالتِ قارِ خُو دِلسوزی خُو ره بَندِ کده؟“ سِلاه.

١٠ اوخته گُفتُم: ”غَم-و-عُصَه مه اینی آسته:

رفتارِ دِستِ راستِ حضرتِ اعلیٰ دَ برابرِ مه تغییر

کده.“

١١ ما کارای خُداوند ره یادِ مُونم؛

ما کارای عجیبِ تُو ره که از قدیمِ آسته، دَ یادِ خُو

میرم.

۱۲ ما دَ باره پگِ کارای عجیبِ تُو فِکَرِ مُونُم

و دَ باره اعمالِ تُو چورتِ مِيزَنُم.

۱۳ آی خُدا، راه های تُو مُقَدَّسِ اَسْتَه؛

کُدَمِ از خُدايو رِقَمِ خُدايِ اَزْمو بُزُرگِ اَسْتَه؟

۱۴ تُو اَمُو خُدا اَسْتی که کارای عجیبِ مُونی؛

تُو قُدْرَتِ خُو رَه دَ مِیْنکَلِ قَوْمِ هَا مَعْلُومدارِ کدِی.

۱۵ تُو قَدِ بازویِ خُو قَوْمِ خُو رَه بازخِریدِ کدی،

اَوْلادِه یَعْقُوبِ و یوسُفِ رَه. سِلاه.

۱۶ آوِها تُو رَه دِید، آی خُدا،

آوِها تُو رَه دِید و دَ طُغیانِ اَمَدِ

و غُوجیِ هایِ دریا لِرزید.

۱۷ آوِرها آوِ ریختند

و اَسْمونا گُرگُردراغِ کدِ

و تیرهایِ اَتِشکِ تُو دَ هَر سُو رِی شُد.

۱۸ آوازِ گُرگُردراغِ تُو دَ اَسْمونا پیچِ خورد

و اَتِشکِ دُنیا رَه روشو کد؛

زمی لرزید و تکان خورد.

^{۱۹} راه تو از طریق دریا بود

و مسیر تو از مینکل آوهای کلو

و جای پای تو دیده نمُوشد.

^{۲۰} تو قوم خوره رقم یگ گله راهنمایی کدی

د وسیله دست موسی و هارون.

کار خدا و رفتار قوم اسرائیل

قصیده آساف.

^۱ ۷۸ ای قوم مه، تعلیم مره بشنوید؛

و د توره های دان مه گوش بدید.

^۲ ما دان خوره بلده مثل گفتو واز مونم

و توره های پوشیده زمانای قدیم ره یگ یگ بیان مونم؛

^۳ چیزای ره که مو شنیدے و فامیدے

و آته گون مو دز مو نقل کده.

^۴ مو اونا ره از اولاده ازوا تاشه نمونی،

بَلَكِهْ كَارَايِ قَابِلِ سِتَايشِ خُدَاوَنَدِ رِهْ

دَ نَسْلِ هَايِ آيِنْدِه نَقْلِ مُونِي،

قُدْرَتِ وَ كَارَايِ عَجِيْبِ اَزُو رِهْ كِهْ اُو اَنجَامِ دَدِه.

٥ اُو يِگِ شَاهِدِي دَ يَعْقُوْبِ قَرَارِ دَدِ،

يَعْنِي يِگِ شَرِيْعَتِ بَلَدِه اِسْرَائِيْلِ تَعْيِيْنِ كَدِ

وَ دَ بَابِهْ كَلَوْنَايِ مَوْ اَمْرِ كَدِ

كِهْ اَمُو چِيْزَا رِهْ دَ بَجْكِچَايِ خُو تَعْلِيْمِ بَدِيَهْ؛

٦ تَا كِهْ نَسْلِ هَايِ آيِنْدِه اَمُو چِيْزَا رِهْ بَدَنِهْ،

بَجْكِچَايِ كِهْ دَ آيِنْدِه تَوَلَّدِ مَوْشِهْ،

وَ اُوْنَا اَمِ بَالِهْ شُدِهْ اَمُو چِيْزَا رِهْ دَ بَجْكِچَايِ خُو نَقْلِ

كُنِهْ؛

٧ تَا اُوْنَا دَ خُدَا تَوَكَّلِ كُنِهْ

وَ كَارَايِ خُدَا رِهْ اَزِ يَادِ نَبْرِهْ،

بَلَكِهْ اَحْكَامِ اَزُو رِهْ نِگَاهِ كُنِهْ

٨ وَ رَقْمِ بَابِهْ كَلَوْنَايِ خُو نَبَشِهْ،

رَقْمِ نَسْلِي كِهْ سِرْكَشِ وَ يَاغِي بُودِ،

نسلی که دِلِ مُسْتَحْکَمِ نَدَشْت

و روحِ شی دَ خُدا وفادار نَبُود.

^۹بَنی اِفرایم، هرچند قد کَمون مُسَلَح بُود،

دَ روزِ جنگِ پس دُور خورده دُوتا کد.

^{۱۰}اونا عهدِ خُدا ره نِگاه نکد

و رفتار کدو دَ مُطابِقِ شَرِيعَتِ اَزو ره رد کد.

^{۱۱}اونا کارای اَزو ره پُرمُشت کد،

کارای عجیبی ره که اُو دَزوا نِشو دَدُد.

^{۱۲}اُو دَ پِيشِ چِیمِ بابَه کَلونای اَزوا کارای عجیب انجام دَدُد،

دَ سِرزَمینِ مِصر، دَ مَنطِقَه صِوعَن.

^{۱۳}اُو دریا ره دُو شَق کده اونا ره از مینکل شی تیر کد

و آوها ره رِقْمِ تِپه اَلی دَ دُو طرف ایستلجی کد.

^{۱۴}دَ غَیتِ روزِ اونا ره قد اُورِ راهنمایی کد

و تمامِ شاو قد روشنی آتِش.

^{۱۵}اُو دَ بیابو قاده ها ره شِکاف کد

و بَلدِه اَزوا اَوِ پَریمو دَد، رِقْمی که از غُوجی کِئِه زمی اَو

۱۶ او از دِلِ سَنگِ چِشمه ها ره دَ وجود اُورد

و آو ره رِقْمِ درياچه ها جاري كد.

۱۷ ليكن اونا دَ ضِدِ ازو ديگه ام گناه كد

و دَ خِلافِ قَايِرِ مُتعالِ دَ بيابو شورش كد.

۱۸ اونا خُدا ره دَ دِلِ هاي خُو آزمائش كد،

چراكه اونا دَ مُطابِقِ خاهِشِ نَفَسِ خُو خوراك طلب
كد.

۱۹ اوخته اونا دَ ضِدِ خُدا گپ زده گُفت:

”آيا خُدا مِيتنه دَ بيابو دِستَرخو اوار كُنه؟“

۲۰ اونه، اُو قاده ره زِد و آو فواره كده

دَ شِدَّتِ جاري شُد،

ليكن آيا اُو مِيتنه نان ام بدييه

يا گوشت ره بَلدِه قوم خُو تهيه كُنه؟“

۲۱ پس وختيکه خُداوند اِي ره شَنِيد، غَدَر قار شُد؛

يگ آتِش دَ ضِدِ يَعقُوبِ دَر گِرِفت

و خَشَمِ اَزُو دَ ضِدِ بَنِي اِسْرَائِيلَ اَلنَّگَه كَد.

۲۲ چُون اُونَا دَ خُدا اِيْمَان نَدَشْت

و دَ قُدْرَتِ نِجَاتِ اَزُو تَوَكَّل نَكَد.

۲۳ وِلَيِّ خُداوِنْد دَ اَوْر هَايِ بَالِه اَمْر كَد

و دَرگِه هَايِ اَسْمو رِه واز كَد؛

۲۴ اُو بَلْدِه اَزوا «مَن» بَارِنْد تا بُخوره،

اَرْمِي، اُو بَلْدِه اَزوا غَلَّه-و- دَانِه اَسْمَانِي دَد.

۲۵ اَدْمَا اَز نَانِ مَلَايِكِه هَا خورْد؛

اُو بَلْدِه اَزوا خوراكِ پَرِيْمو رِي كَد.

۲۶ اُو بَادِ شَرْقِي دَ اَسْموْنَا رِي كَد

و قَد قُوْتِ خُو بَادِ جَنُوْبِي رِه بَالِه كَد.

۲۷ اُو رَقْمِ گَرْد-و- خَاكِ دَ بَلِه اَزوا گوشتِ بَارِنْد،

اَرْمِي، رَقْمِ رِيگِ دَرِيَا مُرْغَكُوِي بِالْدَار رِه.

۲۸ اُمُو چِيْزَا رِه دَ مَنِه خِيْمِه گَاهِ اَزوا بَارِنْد

و دَ چَارْدَوَرِ جَايِ هَايِ بُوْد-و- باشِ اَزوا.

۲۹ اُونَا خورْد و خُوْب سِيْر شُد،

چُون چِيزی ره که نفسِ ازوا خاهش کُدد، خُداوند بَلدِه
ازوا دَد.

^{۳۰} لیکن پیش ازی که اونا خاهشِ نفسِ خُو ره پوره کنه

و دَ حالیکه خوراک هنوز دَ دانِ ازوا بُود،

^{۳۱} قار خُدا دَ ضِدِ ازوا باله اَمَد

و اُو قَوِیْتَرین آدمای ازوا ره کُشت

و جوانایِ اسرائیل ره دَ زمی زد.

^{۳۲} باوجودِ پگِ امزی کارا، اونا دَ گُناه های خُو اِدامه دَد

و دَ کارایِ عَجیبِ ازُو ایمان نُوَرَد.

^{۳۳} امزی خاطر، اُو روزایِ عُمَرِ ازوا ره عِبَث تیر کد

و سال های ازوا ره دَ ترس-و-وَحْشَت.

^{۳۴} هر وختیکه خُداوند اونا ره مُوکُشت، اونا دَ طلبِ ازُو بُر
مُوشد

و توبه کده قد شوق-و-علاقه خُدا ره طلب مُوکد.

^{۳۵} اونا دَ یاد خُو میوَرَد که خُدا قاده-و-پناهگاهِ ازوا یه

و خُدایِ مُتعالِ نجاتِ بَهنده ازوا.

۳۶ لیکن دَ حَقِیْقَت اُونَا قَد دَان خُو چا پلُوسِی اَزُو رِه مُو کد

و قَد زِبُون خُو دَزُو دروغ مُو کُفَت.

۳۷ دِل های اَزوا دَ خُدا رَاسَت نَبُود

و اُونَا دَ عَهْدِ اَزُو وَفَا نَکد.

۳۸ وَلِی خُدا کِه رَحِیْم اَسْتِه،

کُناهِ های اَزوا رِه پو شَنَد و اُونَا رِه نَابُود نَکد.

اُو بارها قار خُو رِه تاه شَنَد

و تَمَامِ غَضَبِ خُو رِه باله نُورِد.

۳۹ دَ یَا دِ اَزُو بُو د کِه اُونَا اِنِسانِ فانی اَسْتِه،

مِثْلِ باد کِه موره و دِیگِه پَس نَمِیِیِه.

۴۰ اُونَا چِیْقَسِ کَلُو دَ بیا بُو دَ ضِدِ اَزُو شو رِش کد

و اُو رِه دَ اَمزُو دَشْتِ غَمگی کد!

۴۱ اُونَا بار بار خُدا رِه اَزما یِش کد،

و اُمُو مُقَدَّسِ اسرَائیلِ رِه سِرِ شو رِ اُورِد.

۴۲ اُونَا قُوْتِ اَزُو رِه دَ یَا دِ خُو نَدَشْتِ

و نَه اَم رِوزِی رِه کِه اُونَا رِه اَز چِنگِ دُشْمُو خِلاصِی

^{۴۳} که چی رقم مُعجزه های خُو ره دَ مِصرِ نِشو دَد،

کارای عَجیبِ خُو ره دَ مَنْطِقَه صوَعَن.

^{۴۴} او دریا های ازوا ره دَ خُونِ تَبْدیلِ کد،

دَ اندازِه که اُونَا نَتَنِست از دریاچه های خُو آو وُچی
کُنَه.

^{۴۵} او لشکرِ اوخلی ره دَ مینکلِ ازوا ریی کد که اُونَا ره
برباد کد

و قوقریا ره ریی کد که اُونَا ره تَباه کد.

^{۴۶} او کِشتِ ازوا ره دَ مورِ تَسْلیمِ کد

و حاصِلِ زَحمتِ ازوا ره دَ مَلَخِ دَد.

^{۴۷} تاک های انگورِ ازوا ره دَ وَسِیلَه زاله خراب کد

و بِرختای انجیرِ ازوا ره تَوَسُطِ سَرماه.

^{۴۸} او گلّه های ازوا ره دَ زاله تَسْلیمِ کد،

چارپایای ازوا ره دَ آتِشک.

^{۴۹} او آتِشِ قارِ خُو ره دَ بِلَه ازوا ریی کد،

غَضَبٌ وَ خَشْمٌ وَ مُصِيبَتٌ رَهْ،

دَ وَ سِيْلَهٗ مَلَائِكَهٗ هَاي تَبَاهُ كُنْنِدَهٗ.

^{۵۰} اَوْ بَلْدَهٗ قَارِ خُوِيْگِ رَاهِ رَهْ جُوْر كَد

وَ جَانِ اَزْوَا رَهْ اَز مَرگِ نِگَاهِ نَكَد،

بَلَكِهٖ زَنْدِگِي اَزْوَا رَهْ دَ مَرَضِ وُّبَا تَسْلِيْمِ كَد.

^{۵۱} اَوْ پَگِ اَوَّلْبَارِي هَاي مِصْر رَهْ زَد،

اَوَّلِيْنَ ثَمْرِ قُوْتِ مِصْرِيَا رَهْ دَ خِيْمَهٗ هَاي حَامِ.

^{۵۲} لِيَكِنْ قَوْمِ خُو رَهْ رَقْمِ گُوَسْپِنْدُو اَلِّي كُوچِ دِلْجِي كَد

وَ رَقْمِ يَگِ رَمَهٗ دَ بِيَابُو هِدَايْتِ كَد.

^{۵۳} اَوْنَا رَهْ دَ اَمْنِيْتِ رَهْبَرِي كَد تَاكِهٖ تَرَسِ نَخُوْرَهٗ؛

لِيَكِنْ دَرِيَا دُشْمَنَايِ اَزْوَا رَهْ پُوَشَنْدِ.

^{۵۴} اَوْخْتَهٗ خُدَاوَنْدِ اَوْنَا رَهْ دَ مَحُوْطَهٗ مُقَدَّسِ خُو اُوْرَدِ،

دَ كُوْهِي كِهٖ قَدِ دِسْتِ رَاسْتِ خُو تَصْرُفِ كَدُ.

^{۵۵} اَوْ مِلَّتِ هَا رَهْ اَز پِيْشِ رُوِي اَزْوَا هِي كَد

وَ مِيْرَاثِ رَهْ بَلْدَهٗ اَزْوَا قَدِ رِيْسُو تَقْسِيْمِ كَد

وَ طَايْفَهٗ هَاي اِسْرَائِيْلِ رَهْ دَ خِيْمَهٗ هَاي اَزْوَا جَايِ-دَ-

جای کد.

۵۶ لیکن اونا خدای مُتعال ره آزمایش کده دَ ضِدِ اَزُو
شورش کد

و فرمان های شی ره نگاه نکد؛

۵۷ بلکه از راه بُر شد و رقم بابَه کَلونای خُو خیانت کد
و رقم گَمون کَج بے اِعتبار شد.

۵۸ اونا قد جای های عِبادت خُو قارِ اَزُو ره باله اُورد؛
و قد بُت های خُو غَیرتِ اَزُو ره شور دد.

۵۹ وختیکه خُدا ای ره شنید، اُو غَضَبناک شد
و اسرائیل ره کاملاً رد کد.

۶۰ اُو جایگاهِ خُو ره که دَ شیلو بُود، ایله کد،

اُمُو خَیمه ره که دَ مینکلِ اِنسان ها ایستلجی کد.

۶۱ اُو صندوقِ عهدِ خُو ره دَ اسیری دد

و نشانی بُزرگی-و- جلالِ خُو ره دَ دِستِ دُشمو تسلیم
کد.

۶۲ اُو قومِ خُو ره دَ دَمِ شمشیر دد

و دَ بِلَه مِيرَاثِ خُو غَضَبَنَاك شُد.

٦٣ جوانای ازوا ره آتَش قُورِت كد

و بَلَدِه دُخْتَرُونِ ازوا سَرُودِ تَوِي خانده نَشُد.

٦٤ پيشوايونِ ازوا دَ دَمِ شَمَشِيرِ اُفْتَد

و خَاَتُونَوِي بِيوِه ازوا سوگواری نَكَد.

٦٥ اوخته خُداوند باله شُد

رَقْمِ كَسِي كه از خاو بيدار مُوشه

و رَقْمِ مُبَارِزِي كه از تَاثِيرِ شَرَابِ چِيغِ مِيَزَنِه.

٦٦ او دُشْمَنَايِ خُو ره وَادارِ دَ عَقَبِ نِشِينِي كد

و اُونَا ره دَ رَسَوَايِي اَبَدِي كِرِفْتَارِ كد.

٦٧ او اَوْلَادِه يوسُفِ ره رَدِ كد

و طَايِفِه اِفرَايِمِ ره اِنْتِخَابِ نَكَد،

٦٨ اِيَكِنِ طَايِفِه يهُودَا ره اِنْتِخَابِ كد،

كوهِ صَهِيونِ ره كه دوستِ دَشْتِ.

٦٩ او جَايگَاهِ مُقَدَّسِ خُو ره رَقْمِ اَسْمُونَايِ بِلِنْدِ اَبَادِ كد

و رَقْمِ زَمِي كه بُنِيادِ شِي ره اَبَدِي ايشته.

۷۰. او خدمتگار خو داوود ره انتخاب کد

و او ره از قوتونِ گوسپندو گرفت؛

۷۱. از پسِ میشِ های شیرتو، او ره اورد

تا قومِ شی یعقوب ره چوپونی کُنه،

میراثِ ازو اسرائیل ره.

۷۲. و داوود اونا ره قدِ دلِ راست چوپونی کد

و قدِ دستای لایق رهبری کد.

دُعای قومِ بلدهِ رَحْم-و-دِلسوزی خُدا دَ بِلِه
اورشَلیم

زبورِ آساف.

۷۹. آی خُدا، مِلَّتِ ها دَ میراثِ تُو داخلِ شُدِه؛

اونا خانِه مُقَدَّسِ تُو ره بے حُرْمَتِ کده

و اورشَلیم ره دَ خرابه تبدیل کده.

۲. اونا جنازه های خدمتگاری تُو ره دَ عنوانِ خوراکِ بلدهِ
مُرغکوی هَوا دَده

و گوشتِ وفادارای تُو ره دَ جانورای زمی.

۳ اونا خونِ ازوا ره رقمِ آو دَ گرداگردِ اورشليم ريختند

و کس نبود که اونا ره دفن کنه.

۴ مو دَ پيشِ همسايه‌گون خو رسوا شدي

و بلده کسای که دَ چاردور مو آسته، مایه ريشخندی و مسخره‌گی.

۵ تا چی وخت آی خداوند؟ آیا تا ابد خود ره قار ميگيري؟

تا چی غيت غيرت تو رقمِ آتش مو ره در ميديه؟

۶ غضبِ خو ره دَ بله ملت ها بریزن که تو ره نمينخشه

و دَ بله مملکت های که نام تو ره ياد نمونه؛

۷ چون اونا يعقوب ره قورت کده

و جای بود-و-باش ازو ره بيرو کده.

۸ گناه های بابه‌کلونای مو ره دَ ضدِ ازمو ياداوری نکو؛

بيل که رحمت تو دَ زودی شامل حال مو شنه،

چراکه مو کلو ذليل شدي.

۹ آی خدای نجات مو،

بخاطر جلال نام خو مو ره کومک کو؛

بخاطرِ نامِ خُو مو ره خلاصی بدی

و بلده گناه های مو کفارِه مهیا کو.

۱۰ چرا ملّت ها بُگيه: ”خُدای ازوا کُجا یه؟“

بیل که دَ پیشِ چیمای مو دَ مینکلِ ملّت ها معلومدار

شنه

که تُو اِنْتِقَامِ خُونِ ریختنده شُدِه خدمتگاری خُو ره

میگیری.

۱۱ بیل که آه-و-نالِه اسیرا دَ حُضُورِ تُو برسه؛

دَ وسیله قُوتِ بزرگِ بازوی خُو

کسای ره که دَ مرگ محکوم شُدِه، خلاصی بدی.

۱۲ آی خُداوند، بلده توهینی که همسایه گون مو دَزتُو کده،

هفت برابر شی ره دَ دامونِ ازوا پورته کو.

۱۳ اوخته مو که قوم و گوسپندوی علفچر تُو آستی،

تا اَبَدِ تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی

و نسلِ اَندر نسلِ حمد-و-ثنای تُو ره مُوگی.

دُعا بَلَدِه پَس اُوردونِ قومِ از اسیری

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاننده ها. دَ صَوْتِ «سوسن ها»
خانده شنه. یگ شاهدی. زبورِ آساف.

۸۰ آی چوپونِ اسرائیل، بشنو،

تُو که طایفه یوسف ره رقمِ گله هدایت مونی،

تُو که دَ مینکلِ کِروبی ها دَ تختِ شِشته،

رَحْم-و-روشنی کُو.

۲ پیشِ رُوی طایفه های اِفرایم، بنیامین و مَنَسی

قُدْرَتِ خُو ره دَ شورِ بیرو و بَلَدِه نجات مو بیه.

۳ آی خُدا، مو ره پَس بیرو؛

بیل که رُوی تُو دَ بَلِه مو روشنی کُنه

تا که مو نجات پیدا کنی.

۴ آی خُداوند، خُدای لشکرها،

تا چی غیبتِ دَ برابرِ دُعا های قومِ خُو خود ره قار

میگیری؟

۵ تُو نانِ آویدِه پُر دَزوا مُوخورنی

و آویده های بے اندازه دَزوا وُچیدلجی مُونی.

تُو مو ره مَوْضوعِ جنگِ - و - جنجالِ همسایه گون مو جور
کدی

و دُشمنای مو دَ بَینِ خُو دَ بِلَه مو خَنده - و - رِیشخندی
مُونه.

آی خدای لشکرها، مو ره پس بَیرو.

بیل که رُوی تُو دَ بِلَه مو روشنی کُنه

تا که مو نجات پیدا کنی.

تُو یگ تاگِ انگور ره از مِصر بُر کده اُردی؛

تُو مِلتِ ها ره بُر کدی

و اُمُو تاگِ ره دَ جای ازوا شندی.

تُو زمی ره بَلده ازو پاک کدی

و اُو ریشه دَونده زمی ره پُر کد.

کوه ها قد سایه شی پوشنده شد^{۱۰}

و بِرختای کِثه سَرُو ره شاخه های شی گِرِفت.

شاخه های خُو ره تا دریای مدیترانه رَسند^{۱۱}

و نوده های خوره تا دریاچه فرات.

^{۱۲} پس چرا دیوال های چاردور شی ره چیه کدی

تا هر راهگذر انگورای شی ره بچینه؟

^{۱۳} خوک های جنگلی او ره بیرو مونه

و جاندارای بیابو د اونی مشغول خوردو آسته.

^{۱۴} ای خدای لشکرها، پس سون ازمو بیه!

از آسمو توخ کو و بنگر!

د بله امزی تاگ نظر لطف کو،

^{۱۵} د بله امزی نهالی که دست راست تو شند؛

آرے، د بله امزی باچه که تو بلده خو قوی جور کدی.

^{۱۶} اونا تاگ تو ره د آتش سوختنده و قطع کده؛

کشکه اونا از هیبت روی تو نابود شنه.

^{۱۷} بیل که دست تو د بله دست قومی بشه که دزتو نزدیک

آسته،

د بله دست بنی انسان که او ره بلده خو قوی جور

کدی؛

۱۸ اوخته مو از تُو رُوی گردو نَمُوشی.

زندگی مو ره تازه کُو، تا نام تُو ره یاد کنی.

۱۹ آی خُداوند، خُدای لشکرها، مو ره پس بَیرو؛

بیل که رُوی تُو دَ بِلِه مو روشنی کنه

تا که مو نجات پَیدا کنی.

سُرُودِ عَید

بَلَدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. قَد آله مُوسِیقِی تَارْدَار
خَانْدِه شُنِه. زَبُورِ آسَاف.

۸۱ بَلَدِه خُدا که قُوت مو اَسْتِه، قَد خوشی سُرُود
بِخَانِید.

بَلَدِه خُدای یَعْقُوب دَ آوازِ بَلِنْدِ بَخَانِید.

۲ سُرُودِ بَخَانِید،

آوازِ دَیره و بَرِیَطِ خُوشَصَدَا و چَنگِ رِه بُر کُنِید

۳ دَ ماهِ نَو شِیپُور رِه دَ صَدَا بَیْرِید،

و دَ وختیکه ماهتو پُوره مُوشه، دَ روزِ عَید مو،

۴ چَراکه ای یگ قَانُون اَسْتِه دَ إِسْرَائِیل،

یگ حکم از طرفِ خدای یعقوب.

^۵ خدای ای ره دَ عنوانِ شاهیدی دَ یوسف دَد،

وختیکه دَ ضدِ سرزمینِ مصر رفت.

ما یگ آوازِ ناآشنا شنیدم که موگفت:

^۶ ”شانه توره از زیر بار آزاد کدم

و دستای تو از بردون سبدِ خلاص شد.

^۷ دَ غیتِ سختی-و- مُشکلات، تو کوی کدی و ما توره
خلاصی ددم؛

از جای تاشه از مینکلِ گرگردراغ دُعای تو ره قبول
کدم.

دَ پیشِ آو های مریبا توره آزمایش کدم. سلاه.

^۸ آی قوم مه بشنو، ما توره خبردار مونم.

آی اسرائیل، کشکه دَ توره مه گوش بدی.

^۹ دَ بین شمو خدای بیگنه نبشه

و دَ پیشِ خدای دیگه سجده نکنید.

^{۱۰} ما خداوند- خدای شمو استم

که شَمُورَه از سرزمینِ مِصر بُرو اُورْدُم.

دان خُورَه کتّه واز کُنید و ما اُو رَه پُر مُونم.

^{۱۱} لیکن قَوْم مه از آید مه نَشُد؛

إسرائیل مره نَخاست.

^{۱۲} پس اونا ره دَ سنگدلی ازوا تسلیم کدُم

تا اونا از نقشه های خودون خُو پیروی کُنه.

^{۱۳} کشکِه قَوْم مه دَ تورِه مه گوش میدد

و إسرائیل دَ مطابقِ راه های مه رفتار موكد.

^{۱۴} اوخته دَ زودی دُشمنای ازوا ره سرکوب موكدُم

و دِست خُورَه دَ ضِدِ مُخالفای ازوا باله موكدُم.

^{۱۵} کسای که از خُداوند بد موبره، اونا دَ برابرِ خُداوند سر

خَم موكد

و تا اَبَد امو رقم باقی مومند.

^{۱۶} لیکن بلده إسرائیل خُوبترین گندم ره میددُم که بخوره

و اونا ره قد عسل از قاده سیر موكدُم.“

خُدا قضاوتِ كُنندهِ قاضی ها آسته

زُبورِ آساف.

۸۲ خُدا دَ بَینِ جماعتِ خُو دَ عالمِ باله ایسته یه؛

أو دَ بَله قاضیا قضاوتِ مونه و مَوگیه:

۲”تا چی وخت قد بے انصافی قضاوتِ کده

از شریرو طرفداری مُونید؟ سِلاه.

۳ دَ دادِ بیچاره ها و یتِیما برَسید

و دَ حقِ آدمای سِتمدیده و مُحْتَاجِ انصافِ کُنید.

۴ آدمای بیچاره و مُحْتَاجِ ره نِجاتِ بدید

و اونا ره از دِستِ شریرو خلاصِ کُنید.“

۵ قاضیا هیچ نَمیدنه و هیچ نَموفامه

و دَ تریکی راه موره؛

امزی خاطر تمامِ بُنیادِ زمی دَ لَرزه آمده.

۶ ما کُفتُم: ”شُمُو خُدايو اَسَید

و پگ شُمُو بچکِچایِ قادرِ مُتعال.“

۷ لیکن شُمُو رَقَمِ آدمای فانی مومرید

و رَقْمِ هَرِ حُكْمَرَانِ دِيگِه سَرِنگُون مُوشِيد.

^۸ اَي خُدَا، بَالِه شُو و زَمِي رِه قِضَاوَت كُو،

چُون پِگِ مِلَّتِ هَا دَزتُو تَعَلُقِ دَرِه.

دُعَا بَلَدِه شِكْسَتِ دُشْمَنَايِ قَوْمِ اِسْرَائِيلِ

سُرُود. زَبُورِ آسَاف.

۸۳ خُدَايَا، چُپِ نَشِي!

اَي خُدَا، خُود رِه قَرَارِ نَغِيرِ و آرَامِ نَشِي!

^۲ تُوخ كُو كِه دُشْمَنَايِ تُو شُور- و- غَوَا بَرِيَا كَدِه،

و كَسَايِ كِه اَز تُو بَدِ مُوْبِرِه، سَرِ خُو رِه بَلِنْدِ كَدِه.

^۳ اُونَا دَ ضِدِ قَوْمِ تُو نَقْشِه هَايِ پُرِ اَز حِيْلِه- و- مَكْرِ مِيكْشِه

و دَ خِلَافِ كَسَايِ كِه دَز تُو پَنَاهِ اُورْدِه قَدِ يَغْدِيگِه خُو

مَشُورِه مُونِه

^۴ و مُوگِيَه: ”بِيِيدِ كِه اُونَا رِه نَابُودِ كُنِي تَا دِيگِه اُونَا يَغِ قَوْمِ

نَبِشِه،

و نَامِ اِسْرَائِيلِ دِيگِه كَرِفْتِه نَشْنِه.“

^۵ اُونَا يَغْدِلِ شُدِه قَدِ يَغْدِيگِه خُو مَشُورِه مُونِه

و دَ ضِدِّ اَزْتُو عَهْدِ - و - پیمانِ مُوکنه:

۶ خیمه های مردُمِ اِدوم و اِسماعیلیا،

مردُمِ موآب و هاجریا،

۷ مردُمِ جِبَال و عَمّون و عمالیق و فَلَسطین

و باشنده های صُور.

۸ مردُمِ آشور ام قد ازوا یگجای شده

و بلده اولاده لوط یگ بازو جور شده. سیلاه.

۹ آی خُدا، قد ازوا اُمُو کار ره کُو که قد مِدیان کدی؛

اُمُو کار ره که دَ حَقِ سِیسِرا و یابین دَ دَرّه قِیشون کدی

۱۰ که اُونَا دَ مَنْطِقَه عین دور نأبود شد

و بلده زمی پارو جور شد.

۱۱ رهبرای ازوا ره رِقْمِ عَرَبِ و زَبِج جور کُو

و پگِ حُکمرانای ازوا ره رِقْمِ زَبِج و صَلْمونَع؛

۱۲ که مُوگُفت: ”بیبید که علفچَر های خُدا ره

بلده خودون خُو قَبْضه کنی.“

۱۳ آی خُدای مه، اُونَا ره رِقْمِ خَاکِ گِرْدَبَاد جور کُو

و مِثْلِ كَاهِ دَ دَمِ بَادِ.

^{۱۴} رَقْمِي كِه آتَشِ جِنْغَلِ رِه دَرِ مِيْدِيَه

و اَلْنِكِه آتَشِ كَوِه هَا رِه آتَشِ مِيْگَرْدَنَه،

^{۱۵} اَمُو رَقْمِ قَدِ تَنْدِبَادِ خُو اُونَا رِه دُمْبَالِ كُو

و قَدِ طَوْفَانِ خُو اُونَا رِه دَ وَحْشَتِ بِنْدَزِ.

^{۱۶} رُوِي هَايِ اَزْوَا رِه پُرِ اَزِ شَرَمِ كُو

تَاكِه اُونَا نَامِ تُو رِه طَلَبِ كُنَه، اَيِ خُدَاوَنْدِ.

^{۱۷} بِيْلِ كِه اُونَا تَا اَبَدِ شَرْمِنْدِه و وَحْشَتِ زَدِه بَشِه

و دَ رَسَوَايِي نَابُوْدِ شُنَه.

^{۱۸} بِيْلِ كِه اُونَا بَدَنِه كِه تَنْهَا تُو

كِه نَامِ تُو «خُدَاوَنْدِ» اَسْتِه،

دَ بِلِه تَمَامِ زَمِي مُتْعَالِ اَسْتِي.

شَوْقِ بَلْدِه زِيَارَتِ خَانِه خُدَا

بَلْدِه سَرْدِسْتِه خَانِنْدِه هَا، قَدِ اَلِه مَوْسِيْقِي تَارْدَارِ

خانده شنه. زیور اولاده قورح.

۸۴ آی خداوند لشکرها،

چیقس دلپسند آسته جای بود-و-باش تو!

۲ جان مه دق شده، بلکه میتپه بلده حولی های خداوند.

دل مه و جسم مه بلده خدای زنده فریاد خوشی مونه.

۳ حتی گنجشک بلده خو یگ خانه پیدا کده

د بغل قربانگاه های تو،

و غچی بلده خو وور جور کده

تا چوچه های خوره د اونجی بیله، آی خداوند لشکرها،

پادشاه مه و خدای مه.

۴ نیک د بخت کسای که د خانه تو بود-و-باش دره؛

اونا همیشه تو ره حمد-و-ثنا موگیه. سیلاه

۵ نیک د بخت مردمای که قوت شی از تو یه

و دل ازوا بلده راه های خانه از تو میتپه.

۶ وختیکه اونا از دره «بکا» تیر موشه،

چشمه ها ازونجی جاری موشه

و بارش ام نُورِها ره پُر مونه.

۷ اونا از قوت د قوت پیش موره

و هر کدم شی د صهیون د حضورِ خدا حاضر موشه.

۸ آی خداوند، خدای لشکرها، دُعای مَره بَشَنو!

آی خدای یعقوب، گوش بگیر. سِلاه

۹ آی خدا، آی سپر مو، توخ کو،

سُون رُوی مَسَح شُدِه خُو نظر کو.

۱۰ چون تیر کدونِ یگ روز د حولی های تو بهتر آسته

از هزار روز د هر جای دیگه.

درگهوانی خانه خدای خُو ره کلوتر خوش درم،

نِسَبَت د زندگی کدو د خیمه های شرارت،

۱۱ چراکه خداوند-خدا آفتو و سپر مو آسته؛

أو فیض و عزت-و-احترام میدیه.

أو هیچ چیزِ خوب ره دریغ نمونه

از کسای که د راستی-و-بے عیبی رفتار مونه.

۱۲ آی خداوند لشکرها،

نیک د بخت کسی که دزتو توکل دَره.

دُعا بلده خوشبختی قوم

بلده سردسته خاننده ها. زبور اولاده قورح.

۸۵ خداوندا، تُو د بِله سرزمین خُو نظرِ لُطف کدی،

و خوشبختی یعقوب ره پس اُوردی.

تُو خطاهای قوم خُو ره بخشیدی

و پگ گناه های ازوا ره پوشندی. سِلاه.

تُو از تمام غَضَب خُو دِست باله کدی

و شدتِ قار خُو ره تاه شندی.

آی خُدایِ نجات مو،

مو ره دُوباره آباد کُو و غَضَب خُو ره از مو دُور کُو.

آیا تا ابد خود ره قد ازمو قار میگیری؟

آیا غَضَب خُو ره نسل اندر نسل ادامه میدی؟

آیا زندگی مو ره دُوباره تازه نمونی

تا قوم تُو د حُضُور تُو خوشی کُنه؟

۷ آی خُداوند، رَحمت خُو ره دَز مو نِشو بدي

و نِجات خُو ره دَز مو عطا كُو.

۸ چيزی ره كه خُداوند-خُدا مُوگيه، ما ميشنؤم،

چُون اُو دَ قَوْم خُو، دَ مومنين خُو صُلح-و-سلامتی ره
اِعلان مُونه،

تا اونا پس سُون جهالت نَره.

۹ يقيناً، نِجات اَزو بَلدِه كسای كه از شی ترس دَره نَزديك
اَسته،

تا بزرگی-و-جلال اَزو دَ سرزمين مو جای-د-جای
شُنه.

۱۰ رَحمت و وفاداری قد يگديگه خُو مُلاقات مُونه؛

عدالت و سلامتی قد يگديگه خُو رُوی ماخی مُونه.

۱۱ وفاداری از زمی مُورويه

و عدالت از آسمو تُوخ مُونه.

۱۲ آرے، خُداوند چيزای خُوب مُوبخشه

و سرزمين مو حاصل خُو ره ميديه.

۱۳ عدالت پيش پيش خُداوند موره

و یگ راه بَلَدِه قَدَم های ازو آماده مونه.

دُعَا بَلَدِه نِجَات

دُعَای داؤود.

۸۶ آی خُداوند، گوش بگیری و دُعَای مَرِه قَبُول کُو،

چراکه ما مُحتاج و بیچاره اَسْتُم؛

۲ جان مَرِه نِگاه کُو، چراکه ما دَزتُو وفادار اَسْتُم؛

آی خُدای مه، خِدْمَتگار خُو ره که دَزتُو تَوَكَّل کده،

نِجَات بَدی.

۳ یا مَولا، دَ حَق مه رَحِيم بَش،

چراکه تمامِ روز دَ پِیشِ ازتُو ناله-و- فریاد مُونم.

۴ جانِ خِدْمَتگار خُو ره پُر از خوشی کُو،

چُون یا مَولا، جان خُو ره دَ رَاهِ ازتُو هِدایت مُونم.

۵ یا مَولا، تُو نیکو و بخشاینده اَسْتی

و کَلو رَحِيم دَ حَقِ کَسای که تُو ره کُوی مونه.

۶ خُداوندا، دَ دُعَای مه گوش بَدی

و آوازِ عُدْر-و- زاری مَرِه بَشَنو.

۷ دَ رُوْزِ سَخْتِيْ-و- مُشْكِلَاتِ خُوْ تُوْ رِهْ كُوِيْ مُوْنِمُ،

چراکه تُو دُعَايِ مَرِهْ قَبُوْلِ مُوْنِيْ.

۸ اَيْ خُدَاوَنْد، دَ مِيْنَكْلِ خُدَايُو رَقْمِ اَز تُو اَلِّيْ وُجُوْدِ نَدْرِهْ

و کَارِيْ اَمِ رَقْمِ کَارَايِ اَز تُو نِيِيَهْ.

۹ يَا مَوْلَا، پَگِ مِلَّتِ هَايِ رِهْ كِهْ خَلَقِ كَدِيْ،

دَ حُضُوْرِ تُو اَمَدِهْ سَجَدِهْ مُوْنِهْ،

و دَ نَامِ تُو حَمْدِ-و- ثَنَا مُوْگِيَهْ،

۱۰ چراکه تُو بُوْرُگِ اَسْتِيْ و کَارَايِ عَجِيْبِ اَنْجَامِ مِيْدِيْ؛

تَنْهَا تُو خُدَا اَسْتِيْ.

۱۱ اَيْ خُدَاوَنْد، رَاهِ-و- طَرِيْقِ خُوْ رِهْ دَزْمِهْ تَعْلِيْمِ بَدِيْ؛

تَا دَ مُطَابِقِ حَقِيْقَتِ تُو رِفْتَارِ كُنْمُ.

دَزْمِهْ دِلِ خَالِصِ بَدِيْ تَا اَز نَامِ تُو تَرَسِ دَشْتِهْ بَشْمُ.

۱۲ اَيْ خُدَاوَنْد، خُدَايِ مِهْ، تُو رِهْ قَدِ تَمَامِ دِلِ خُوْ شُكْرِ-و-

سِيْپَاسِ مُوْگْمُ

و تَا اَبَدِ دَ نَامِ تُو حَمْدِ-و- ثَنَا مُوْگِيْمُ،

۱۳ چراکه رَحْمَتِ تُو دَ حَقِ اَزْمِهْ بُوْرُگِ اَسْتِهْ،

تُو جان مَره از غُوْجی های عالمِ مُرده ها خلاصی ددی.

^{۱۴} آی خُدا، آدمای کِبری-و-مغرور دَ ضِدِ مه باله شُدِه؛

یگِ ئلِ آدمای ظالمِ قَصِدِ گِرِفْتونِ جانِ مَره دَره

و تُو ره دَ تِی نظر خُو نَمیره.

^{۱۵} مگم آی خُداوند، تُو خُدای رَحیم و پُرْفَیض اَسْتی،

دیر خَشَم-و-قار و پُر از مُحَبَّت و وفاداری.

^{۱۶} سُون ازمه نظر کُو و دَ حَقِ مه رَحیم بَش؛

از قُوْتِ خُو دَ خِدْمَتگار خُو عطا کُو

و باچِه کَنیز خُو ره نِجاتِ بدی.

^{۱۷} یگِ نشانی از رُوی لُطفِ دَزمه نِشوِ بدی

تا کَسای که از مه بَدِ مُویره، اُو ره دِیده شَرْمِنده شُنِه،

چراکه تُو آی خُداوند، دَزمه کومکِ کدی و مَره تَسَلی

ددی.

اَرزِشِ تَابَعِیْتِ اَوْرُشَلِیْمِ

زَبُور و سَرُودِ اَوْلادِهِ قَوْرَحِ.

۸۷ بُنیادِ شارِ اَوْرُشَلِیْمِ دَ کَوِهِ مُقَدَّسِ اَسْتِه:

۲ خُداوند درگه های صَهيون ره دوست مِيدَنه،

کَلوتر از پگِ خانه های يعقوب.

۳ آي شارِ خُدا،

توره های حيرت آور دَ باره تُو کُفته شُدِه. سِلاه

۴ خُدا مُوگيه: ”دَ مينکلِ کسای که مره مِينخشه

ما از رَهَب و بائِل ياد مُونم؛

امچنان از فَلَسطين و صُور و کُوش؛

و مُوگيم: ”اي دَ اونجی تَوُلد شُدِه.“

۵ و دَ باره صَهيون کُفته مُوشه که،

”اي و اُو دَ مَنه ازو تَوُلد شُدِه“

و خُداي مُتعال، خود شی اُو ره اُستوار مُونه.

۶ خُداوند وختیکه قوم ها ره ثَبِتِ کِتَابِ مُونه، اينی رقم

نوشته مُونه:

”اي دَ اونجی تَوُلد شُدِه.“ سِلاه.

۷ سرودخانا و کسای که بازی مُونه يگرقم مُوگه:

”پگِ چشمه های مه دَ مَنه ازتو يه.“

دُعا بَلَدِه کومک

سرُود و زبُورِ اُولادِه قورح. بَلَدِه سَرِدِسْتِه خاننده
ها. دَ صَوْتِ «مَحَلَّتِ لِعَنَوْت» خاننده شُنه. قَصِيدِه
هيمنانِ اِزراحي.

۸۸ آی خُداوند، خُدايِ نِجاتِ مه،

شاو و روز دَ پيش تُو ناله-و-فريادِ مُونم!

۲ بيل که دُعایِ مه دَ حُضُورِ تُو بَرَسه؛

دَ آه-و-نالِه مه گوشِ بدي!

۳ چراکه جانِ مه پُر از بَلا-و-بَدبختي شُده

و زنديگي مه دَ عالمِ مُردا نَزديک شُده موره.

۴ ما از جُمْلِه کسايِ حِسَابِ شُدِيم که دَ خاکِ موره؛

ما مِثْلِ کسي اَسْتِم که دَزُو قُوتِ نَمَنده.

۵ ما دَ مِينکلِ مُرده ها ايله شُدِيم،

رَقْمِ کُشته شُده هاي که دَ گورِ خاو کده؛

رَقْمِ کساي که دِيگه دَ يادِ خُو نَميري

و از کومکِ دِستِ تُو قطع شُده.

٦ تو مَرِه دَ گورِ غُوجِ ايشْتِي،

دَ جايِ تَرِيكِ و چُقُورِ.

٧ قارِ تُو دَ بِلِه مِه گِرَنگِي مُونِه

و مَرِه دَ پَگِ جَلپِه هَايِ غَضَبِ خُو گِرِفْتارِ كَدِي. سِلَاه.

٨ آشنا هَايِ مَرِه از مِه دُورِ كَدِي

و اُونَا رِه از مِه بِيزارِ كَدِي.

ما بِنْد مَنديْمِ و دُوتا كَدِه نَمِيْتَنِمِ.

٩ چِيْمَايِ مِه از غَمِ- و- غُصَّه خِيْرِه شُدِه.

خُداوَندا، هِر رُوزِ تُو رِه كُويِ مُونِمِ

و دِسْتَايِ خُو رِه سُونِ از تُو دِرَازِ مُوكْنِمِ.

١٠ آيَا كَارَايِ عَجِيْبِ خُو رِه بَلْدِه مُرْدِه هَا نِشُو مِيْدِي

آيَا مُرْدِه هَا بَالِه مُوشِه كِه تُو رِه حَمْدِ- و- ثَنَا بُگِيَه؟

سِلَاه.

١١ آيَا از رَحْمَتِ تُو دَ گُورِ توره كُفْتِه مُوشِه،

آيَا از وِفَادَارِي تُو دَ عَالِمِ نَابُودِي يَادِ مُوشِه؟

١٢ آيَا كَارَايِ عَجِيْبِ تُو دَ عَالِمِ تَرِيكِي دِيْدِه مُوشِه،

آيا كارای عادلانه تُو د سرزمین فراموشی یاد موشه؟

^{۱۳} لیکن ما، آی خُداوند، بلده کومک د پیش تُو فریاد مُونم

و د غیتِ صُبحِ دُعایِ مه د پیشگاهِ تُو تقدیم موشه.

^{۱۴} آی خُداوند، چرا مَره رد مونی

و رُوی خُوره از مه تاشه مونی؟

^{۱۵} ما از جوانی خُو رنج دیدیم و نزدیک د مرگ اَسْتُم؛

بیم از تُو د بله مه اَسْتِه و ما نومیَد شدیم.

^{۱۶} قار تُو از سر مه باله پَریده

و وَحْشَت تُو مَره نابود کده.

^{۱۷} اُونَا تمامِ روز رَقْمِ آو مَره محاصِرِه مونه

و از هر طرف دَز مه نزدیک شُدِه موره.

^{۱۸} یارا و دوستای مَره از مه دُور کدے؛

یگانه آشنای مه تریکی اَسْتِه.

سُرُود دَ غَیْتِ مُصِیْبَتِ مَلّی

۱ ۸۹ ما دَ باره رَحْمَتِ هَاي خُداوند تا اَبَد سُرود ميخائِم.

ما قد دان خُو وفاداري تُو ره نسل اَندر نسل اِعلان
مُونَم،

۲ ما اِعلان مُونَم كه رَحْمَتِ تُو تا اَبَد پايدار مومنه

و وفاداري خُو ره دَ عالمِ باله اُسْتوارِ نِگاهِ مُونِي.

۳ تُو كُفتِي: ”ما قد اِنْتِخابِ كِدِه خُو عهد بسته كديم،

دَ خِدْمَتِگارِ خُو داؤود قَسَمِ خورديم كه،

۴ نسلِ تُو ره تا اَبَد اُسْتوارِ مُونَم

و تَخْتِ تُو ره نسل اَندر نسل برقرارِ نِگاهِ موكُنَم.“ سِلاه.

۵ اَي خُداوند، بيل كه آسمونا كاراي عَجيبِ تُو ره سِتايِش
كُنِه

و وفاداري تُو دَ جَمِ مَقَدَّسِينِ بيانِ شُنِه.

۶ چُونِ كِي اَسْتِه دَ آسمونا كه بَتْنِه قد خُداوند برابري كُنِه؟

و دَ مِينَكْلِ مَوْجُودَاتِ اَسْمَانِي كِي اَسْتِه كه رَقْمِ خُداوند
بَشِه؟

۷ خُدا دَ مِينَكْلِ جَماعتِ مَقَدَّسِينِ بِي اندازه باهَيْبَتِ اَسْتِه،

و کلو ترسناک د بِلِه کسای که د گِردِ ازو یه.

^۸ آی خُداوند، خُدای لشکر ها، کی رقمِ ازتو اَلی قُدرتمند
آسته؟

خُداوندا، وفاداری تُو د چاردور تُو وجود دَره.

^۹ تُو د بِلِه طُغیانِ دریا حکمرانی مونی

و غیتیکه جلیپه های شی باله موشه، اونا ره آرام مونی.

^{۱۰} رَهَب ره کُفته رقمِ یگ لاش جور کدی

و قد بازوی زور تُوی خو دُشمنای خو ره تیت-پرک
کدی.

^{۱۱} آسمونا از تُو یه و زمی ام دزتو تعلق دَره؛

دُنیا و چیزای ره که د مَنه شی آسته، تُو بُنیاد ازوا ره
ایشتی.

^{۱۲} شمال و جنوب ره تُو خَلق کدی؛

کوه های تابور و جرمون د نامِ ازتو خوشی مونه.

^{۱۳} بازوی تُو قُدرتمند آسته،

دِست تُو زورتو و دِستِ راست تُو مُتعال.

^{۱۴} عدالت و انصاف اساسِ تَخْت تُو یه؛

رَحْمَت و وفاداری پیش پیش تُو دَ حَرَكْت اَسْتَه.

^{۱۵} نیک دَ بَخْتِ مَرْدُمی که آوازِ خوشحالی حَقِیقِی ره
مِیَنخِشَه

و دَ نُورِ رُوی تُو راه موره، اَی خُداوند.

^{۱۶} اونا تمامِ روز دَ نامِ تُو خوشی مُونه

و دَ وَسِیْلَه عَدالْتِ تُو سَرِیْلند مُوشه،

^{۱۷} چراکه تُو فخرِ قُوتِ ازوا اَسْتی

و از رُوی لُطفِ خُو شاخ مو ره بِلند مُونی.

^{۱۸} واقِعاً، سِپَر مو دَ خُداوند تَعْلُقِ دَره،

پادشاهِ مو دَ مُقَدَّسِ اِسْرَائِیل.

^{۱۹} یگِ زَمانِ دَ عَالَمِ رُویا قَد مومنینِ خُو گپِ زَدی و کُفتی:

”ما دَ یگِ مَرْدِ دِلاوَرِ کُومکِ کدیم

و یگِ اِنْتِخابِ شُدِه ره از مینکلِ قُومِ سَرِیْلند کدیم.

^{۲۰} ما خِدْمَتگارِ خُو داوُودِ ره پَیدا کدیم

و اُو ره قَد رُوغونِ مُقَدَّسِ خُو مَسَحِ کدیم.

^{۲۱} دِستِ مَه همیشه اُو ره اُسْتوارِ مُونه

و بازوی مه او ره قوی جور مونه.

^{۲۲} دُشمو ازو کده پیش دِستی نَمیتنه

و آدم شریر او ره آزار-و- اذیت نَمیتنه.

^{۲۳} مُخالِغای ازو ره دَ پیشِ رُوی شی تکه-و- پرچه مُونم

و کسای ره که ازو بد مُوبره سرکوب مُوکنم.

^{۲۴} وفاداری و رحمت مه قد ازو آسته

و دَ نامِ ازمه شاخِ ازو بلند مُوشه.

^{۲۵} دِستِ ازو ره دَ بِلِه دریا قرار میدیم؛

دِستِ راستِ شی ره دَ بِلِه دریاچه ها.

^{۲۶} او دَز مه مُوگیه: 'تُو آته مه آستی،

خُدای مه و قاده نجات مه.'

^{۲۷} ما ام او ره اولباری خُو حساب مُونم،

بلندتر از پادشایونِ رُوی زمی.

^{۲۸} ما رحمتِ خُو ره تا اَبَد دَ بِلِه ازو باقی میلم

و عهد مه قد ازو اُستوار-و- پایدار مُومنه.

^{۲۹} ما نسلِ ازو ره تا اَبَد برقرارِ نگاه مُونم

و تَخْتِ اَزُو رِه تا وختیکه روزای آسمو اِدامه دَرِه.

۳۰ ولے اگه باچه های شی شریعت مَرِه ايله کُنه

و مُطابِقِ دِسْتُورای مه رفتار نَکُنه؛

۳۱ اگه قانونای مَرِه میده کُنه

و احکام مَرِه نِگاه نَکُنه،

۳۲ اوخته ناطاعتی ازوا ره قد سوته چيو جزا مِيدِيْم

و خطای ازوا ره قد قَمچِي.

۳۳ لِيكِن رَحْمَت خُو ره اَزُو قَطْع نَمُوْنِم

و وفاداری خُو ره دَ خِيَانَت تَبْدِيل نَمُوکْنِم.

۳۴ ما عَهْد خُو ره مِيدِه نَمُوْنِم

و چيزی ره که از دان مه بُر شُدِه تَغْيِير نَمِيدِيْم.

۳۵ ما يگ دفعه و بَلَدِه هَمِيْشِه دَ قُدُوسِيْتِ خُو قَسْم خُورْدِيْم،

و دَ داؤود دروغ نَمُوکِيْم:

۳۶ نَسْلِ اَزُو تا اَبَد باقی مُومنه

و تَخْتِ پادشاهی شی دَ حُضُور مه رَقْمِ آفْتُو دَايْمِي

اَسْتِه.

۳۷ اُو رِقْمِ مَاهِتُو تا اَبَد اُسْتُوَار مُومنه،

یگ شَاهِدِ رَاسْتِگُوی دَ اَسْمُو. “ سِلاَه.

۳۸ لِيكِن اَلِي تُو مَسَحِ شُدِه خُو رِه دُورِ پُورْتِه كَدِي و رَد

كَدِي

و دَ بَلِه اَزُو غَضَبِنَاك شُدِي.

۳۹ تُو عَهْدِ خُو رِه قَد خِدْمَتْگَارِ خُو مِيدِه كَدِي

و تَاجِ شِي رِه دَ زَمِي زَدِه بِي حُرْمَتِ كَدِي.

۴۰ پِگِ دِيُوَالِ هَايِ شَارِ اَزُو رِه چِپِه كَدِي

و بُرْجِ هَايِ مُسْتَحْكَمِ شِي رِه بِيرو كَدِي.

۴۱ هَرِ كَسِي كِه اَزِ رَاهِ تِيرِ مُوشِه، اُو رِه غَارَتِ مُونِه

و اُو دَ پِيشِ هِمَسَايِه گُونِ خُو رِيشْخَنْدِ شُدِه.

۴۲ تُو دِسْتِ رَاسْتِ مُخَالِفَايِ اَزُو رِه بَلَنْدِ كَدِي

و پِگِ دُشْمَنَايِ شِي رِه خُوشْحَالِ كَدِي.

۴۳ دَمِ شَمَشِيرِ اَزُو رِه كُنْدُ كَدِي

و دَ جَنْگِ، اَزُو پُشْتِيُوَانِي نَكَدِي.

۴۴ شِكُوِه-و- جَلَالِ اَزُو رِه اَزِ بَيْنِ بُرْدِي

و تَخْتِ پادشاهی شی ره دَ زمی زدے.

روزای جوانی شی ره کوتاه کدے ^{۴۵}

و اُو ره قد شَرَم پوشندے.

تا چی وخت آی خُداوند؟ ^{۴۶}

آیا تا اَبَد خود ره تاشه مُونی؟

آیا غَضَبُ تُو دایم رِقْمِ آتِشِ دَرِ گِرِفْتَه موره؟

دَ یاد خُو بَیر که روزای عُمَر مه چِیقَسِ کوتاه اَسْتَه. ^{۴۷}

تُو تمامِ بَنیِ آدَم ره بَلَدِه چی بے هُودگی خَلق کدے!

کُدَمِ آدَم اَسْتَه که زَنِدگی کُنَه و مَرگ ره نَنگره؟ ^{۴۸}

و کی مِیْتَنه که جان خُو ره از چَنگِ عَالَمِ مُردا خلاص
کُنَه؟ سِلاه.

یا مَولا، کُجا یَه رَحْمَتِ هَایِ سَابِقِ تُو ^{۴۹}

که مُطابِقِ وِفاداری خُو بَلَدِه داؤود قَسَمِ خوردی؟

یا مَولا، دَ یاد خُو بَگیر که خِدْمَتگار تُو ره چِطُور تَوِهین ^{۵۰}

مُونَه

و چِطُور ما تَوِهینِ قَومِ هَایِ کَلو ره دَ سِینَه خُو تَحْمُلِ

مُونَم.

۵۱ آی خُداوند، دُشمنای تُو مَرِه تُوهِین مُونِه

و هر قَدَمی ره که مَسَح شُدِه تُو باله مُونِه، اُونَا اُو ره
ریشخند مُونِه.

۵۲ حمد-و- ثنا دَ خُداوند، تا اَبَدُالاباد!

آمین. آمین.

بَخْشِ چارُم

خُدا و اِنسانِ فانی

دُعای مَوسَى، مَرِدِ خُدا.

۹۰ یا مَولا، تُو بَلَدِه اَز مَو دَ پَگِ نَسَلِها

پناهاگه مو بُوَدِے.

۲ پِیش اَزی که کوه ها پَیدا شُنِه

یا زَمی و دُنیا ره اَسْت کَنی،

اَز اَزَل تا اَبَد تُو خُدا اَسْتی.

۳ تُو اِنسان ره پَس دَ خَاک رَی مُونی و مَوگی:

”آی بَنی اَدَم، پَس دَ خَاک بَورید.“

۴ هزار سال دَ نَظَرِ اَز تُو

رَقْمِ دِیروزِ اَسْتَه که تیرِ شُد

یا رَقْمِ یگِ پیره شاو.

۵ رَقْمِ سیلِ اونا ره مویری؛

اونا رَقْمِ خاو اَلّی اَسْتَه،

رَقْمِ علفی که دَ غَیْتِ صُبْحِ بُرِ موشه:

۶ صُبْحِ سَوُزِ کده بُرِ موشه

و شامِ پزْمُرده شُدِه خُشکِ موشه.

۷ چُونِ مو دَ وَسِیْلَه قار تُو نَابُودِ موشی

و دَ وَسِیْلَه غَضَبِ تُو وَحْشَتِ زده موشی.

۸ تُو خطاهای مو ره دَ پِیشِ رُوی خُو اِشْتَه

و گُناه های تاشکی مو ره دَ رُوشنی حُضُورِ خُو.

۹ چُونِ تمامِ روزای مو زیرِ سایه قار تُو تیرِ موشه

و سال های عُمَرِ خُو ره رَقْمِ یگِ آه کشیدو تیرِ مونی.

۱۰ روزای عُمَرِ مو هفتاد سال اَسْتَه

و اگه قوی بَشی، هشتاد سال.

لیکن زوره ازوا تنها زَحمت و غَمِ اَسْتَه؛

اُونادَ زُودی تیر مُوشه و مو پَرواز مُونی.

۱۱ کی آسته که زورِ قار تُو ره پی بُره و غَضَبِ تُو ره،

دَ اندازه که باید از تُو ترس دَشته بَشه؟

۱۲ پس دَز مو یاد بَدی که حسابِ روزای عُمَر خُو ره
بِگیری،

تا یگِ دِلِ دانا حاصلِ کنی.

۱۳ آی خُداوند، سُون مو پس بیه!

تا چی وخت خود ره دُور میگیری؟

دَ خدمتگرای خُو دلسوزی کُو.

۱۴ دَ غَیْتِ صُبْحِ مو ره از رَحْمَتِ خُو سیر کُو

تا دَ تمامِ روزای عُمَر خُو سرُودِ خوشی بخانی و
خوشحال بَشی.

۱۵ دَ عَوَضِ روزای که مو ره گِرِفْتارِ مُصِیْبِتِ کدی

و دَ عَوَضِ سال های که مو بَدی-و-بَدبَختی ره دیدی،

خوشحالی نصیب مو کُو.

۱۶ بیل که کارای عجیب تُو دَ خدمتگرای تُو معلومدار شنه

و بزرگی-و- جلال تو بلده اولادای ازوا.

^{۱۷} بیل که لطف خداوند، خدای مو د بِلِه مو بشه.

آی خداوند، کار دستای مو ره بلده مو کامیاب-و-
پایدار گو،

آرے، کار دستای مو ره کامیاب-و- پایدار گو.

خدا پشت-و- پناه مه آسته

^{۹۱} کسی که د پناهگاهِ قادرِ مُتعالِ جای-د- جای
مُوشه،

أو د زیر سایه قادرِ مُطلقِ زندگی مونه.

^۲ د خداوند موگیم، ”تو پناهگاه و قلعه مستحکم مه آستی،

و خدای مه که دزتو توکل درم.“

^۳ یقیناً، او تو ره از دام شکارچی خلاص مونه

و از مرضِ کُشنده نجات میدیه.

^۴ او تو ره قد پر های خو مپوشنه

و تو د زیر بال های شی پناه میگیری؛

وفاداری ازو بلده تو سپر و محافظ آسته.

٥ تو از بیمِ شاو ترسِ نمُوخوری

و نه ام از تیری که دَ غیتِ روزِ مُوپره؛

٦ تو از مَرَضِ وُبا که دَ تریکی دَ حَرکتِ اُسته وَحَشَتِ
نمُونی

و نه ام از بَلایِ که دَ چَاشَتِ روزِ نَابُودِ مُونه.

٧ اِمکانِ دَره هزار نفر دَ پَالویِ تُو چِپه شُنه

و دَه هزار دَ دِستِ رَاسَتِ تُو،

لیکِن دَزتُو نَزدِیکِ نَمُوشه.

٨ تُو تنها قَد چِیمایِ خُو تُوخِ مُونی

و جَزایِ شَرِیرو ره مِینگری.

٩ ازی که تُو خُداوند ره پِناهاگه خُو جور کدے

و قَادِرِ مُتعالِ ره جای بُود-و-باشِ خُو،

١٠ هیچ بَدی دَ سرِ تُو نَمِییه

و هیچ بَلَا دَ خِیمه تُو نَزدِیکِ نَمُوشه،

١١ چَراکه دَ مَلایکه هایِ خُو دَ باره از تُو حُکمِ مُونه

تا دَ پَگِ راهِ هایِ تُو از تُو حِفاظتِ کُنه.

۱۲ اونا توره د بَله دستای خو میگیره،

نشنه که پای تو د کُدم سنگ ډکه کُنه.

۱۳ د بَله شیر و مار پای میلی؛

شیر غران و کبچه - مار ره تی پای خو لغه مونی.

۱۴ خداوند موگیه:

”ازی که او مَره دوست میدانه،

ما او ره خلاصی میدیم؛

و ازی که نام مَره مینخشه،

ازو حفاظت موم.

۱۵ او مَره کوی مونه و ما دُعای شی ره قبول موم؛

د غَیتِ مُشکلات ما قد ازو آستم؛

ما او ره نجات میدیم و صاحبِ عَزت - و - اِحترام

موم.

۱۶ او ره قد عمرِ ډراز سیر موم

و نجات خو ره بلده ازو نشو میدیم.“

سرودِ شکرگزاری

زبور. سرودِ بلده روزِ آرام.

۹۲ چِقَسْ خُوبِ اَسْتَه كِه تُو ره شُكر-و- سِپاس بُوگی،
آی خُداوند

و بلده نام تُو سرودِ ستایشِ بخانی، آی قادرِ مُتعال.

۲ چِقَسْ خُوبِ اَسْتَه كِه رَحْمَتِ تُو ره دَ غَيْتِ صُبْحِ اِعلانِ
كنی

و وفاداری تُو ره دَ وختِ شاو،

۳ قد آوازِ ده تار و چنگ

و قد نغمه بربط؛

۴ چراكه تُو مره قد کارای خُو خوشحال کدی، آی خُداوند؛

اینه، بخاطرِ کارای دِستِ تُو ما دَ خوشی سرودِ میخانم.

۵ آی خُداوند، کارای تُو چِقَسْ بزرگ اَسْتَه

و فِکرای تُو بیه اندازه غُوج.

۶ آدم بیه شعور نَمیدنه

و آدم بیه عقل ای ره پی نَموبره

٧ که وختی شریرو رقمِ علفِ سؤز مونه

و بدکارا پگ شی تر-و- تازه موشه،

بلده ازی آسته که اونا بلده همیشه نابود موشه.

٨ لیکن تو، ای خداوند، تا ابد مُتعال آستی!

٩ چون دشمنای تو، ای خداوند،

آری، دشمنای تو از بین موره

و بدکارا پگ شی تیت-پرک موشه.

١٠ تو شاخ مَره رقمِ شاخِ گاوِ وحشی بلند کدی

و روغونِ تازه د بَله مه شیو شد.

١١ چیمای مه شکستِ دشمنای مَره دیده

و گوشای مه خبرِ سرنگون شُدونِ مُخالفای شریر مَره

شِنیده.

١٢ آدمِ عادلِ رقمِ درختِ خرما تر-و- تازه موشه

و مثلِ درختِ سروِ لبنان رُشد مونه.

١٣ کسای که د خانه خداوند شنده شده،

د حولی های خدای مو تر-و- تازه موشه.

۱۴ اونا د غیت پیری ام ثمر میدیه

و برتو-و- بلند شده سؤز باقی مومنه

۱۵ تا اعلان کُنه که خُداوند راست آسته؛

أو قاده-و- پناهگاه مه آسته و دزو هیچ بے عدالتی
وجود ندره.

خُداوند پادشاهی مونه

۹۳ خُداوند پادشاهی مونه،

أو خود ره قد شکوه-و- جلال پوشنده؛

خُداوند خود ره پوشنده

و کمر خو ره بقوت بسته کده.

دُنیا د وسیله ازو مُستحکم آسته

و تکان نَمُوخوره.

۲ تخت تو از قدیم برقرار بوده

و تو از ازل آستی.

۳ آی خُداوند، سیل ها بلند شده!

سیل ها آواز خو ره بلند کده،

سِيلَ هَا جُوشِ-و-خُرُوشِ خُورِه دَ طُغْيَانِ أُورِدِه.

۴ قُدْرَتْمَنْدَتَرِ از آوازِ آو هَايِ كَلُو،

قُدْرَتْمَنْدَتَرِ از جَلِيپِه هَايِ دَرِيَا،

قُدْرَتْمَنْدَتَرِ اَسْتِه خُداوندِ دَ عَالَمِ بِالِه!

۵ شَاهِدِي هَايِ تُو كَامِلًا قَابِلِ اِعْتِمَادِ اَسْتِه،

اِي خُداوندِ، قُدُوسِيَّتِ دَ خَانِه اَز تُو زِيْبِ دَرِه، تا اَبْدًا اَبَادِ.

خُدا اِنْتِقَامِ مَرْدُمَايِ عَادِلِ رِه مِيْگِيْرِه

۹۴ اِي خُداوندِ، تُو خُدايِ اِنْتِقَامِ-گِيْرِنْدِه اَسْتِي؛

اِي خُدايِ اِنْتِقَامِ-گِيْرِنْدِه، رَحْمِ-و-رُوشَنِي كُو.

۲ اِي قِضَاوَتِ كُنِنْدِه زَمِي، بِالِه شُو

و اَدَمَايِ كِبْرِي-و-مَغْرُورِ رِه دَ سَزَايِ شِي بَرِسَن.

۳ تا چِي وختِ، اِي خُداوندِ، شَرِيْرُو خُوشْحَالِي مُونِه،

تا چِي وختِ خُوشِي شَرِيْرُو اِدَامِه دَرِه؟

۴ اُونَا توره هَايِ پُرِ از كِبَرِ كُفْتِه موره؛

پِگِ بَدْكَارَا لافِ مِيْزَنِه.

۵ آی خُداوند، اونا قوم تُو ره تکه-و-پرچه مونه

و د بِلَه میراث تُو ظلم موکنه.

۶ اونا خاتونوی بیوه و بیگنه گو ره موکشه

و یتیم ره د قتل میرسنه

۷ و موگیه: ”خداوند نمینگره؛

خدای یعقوب پی نمویره.“

۸ آی آدمای بے شعور قوم، توجّه کنیدا!

آی آدمای لوډه، شمو چی غیت عقل میگیرید؟

۹ آیا او که گوش ره د جای شی شند، نمیشنوه؟

و او که چیم ره جور کد، نمینگره؟

۱۰ آیا او که ملّت ها ره اصلاح مونه،

او که علم ره د انسان تعلیم میدیه،

سرزنش نمونه؟

۱۱ خداوند از فکرای انسان باخبر آسته؛

او میدنه که فکرای ازوا پوچ-و-بے فایده آسته.

۱۲ آی خداوند، نیک د بخت کسی که تُو او ره اصلاح

و از شریعت خُو بَلَدِه اَزُو تَعْلِیْمِ مِیْدی.

^{۱۳} اُو ره از روزای مُشْکِلَات-و-سختی خلاص کده
آرامش مِیْدی،

تا وختیکه بَلَدِه شَرِیْرُو یگ چُقُورِی کنده شُنه،

^{۱۴} چراکه خُداوند قَوْمِ خُو ره تنها نَمِیله

و میراث خُو ره ایله نَمِیْدیه.

^{۱۵} قِضَاوَتِ بَسْمِ بَطُورِ عَادِلَانِه اِجْرَا مُوشِه

و تمام آدَمای دِلِ رَاسْتِ از شَرِیْعَتِ پَیْرُوی مُونه.

^{۱۶} کِی بَلَدِه اَزْمِه دَ ضِدِ مَرْدُمای شَرِیْرِ بَالِه مُوشِه؟

کِی بَلَدِه اَزْمِه دَ مُقَابِلِ بَدْکَارَا اِیْسْتِه مُوشِه؟

^{۱۷} اگه خُداوند مَدَدْگَارِ مِه نَمُویُود،

جان مِه دَ زُودِی دَ عَالَمِ خَامُوشِی جَای-دَ-جَای

مُوشْد.

^{۱۸} وختیکه گُفْتُمْ: ”پای مِه مِیْلَخْشِه،“

رَحْمَتِ تُو، اَی خُداوند، مَرِه مَحْکَمِ گَرِفت.

۱۹ وختیکه غَم۔ و۔ غُصَّه دِل مه کلو مُوشه،

دلدارى تُو جان مره پُر از خوشى مونه.

۲۰ آيا حکمرانای شرير میتنه قد تُو همدست شنه،

کسای که قد قانون خُو فساد د وجود میره؟

۲۱ اونا د ضدِ آدمِ عادلِ دستِ خُو ره یگ موکُنه

و بلده ریختندونِ خونِ بے گناه فتوا میدیه.

۲۲ لیکن خُداوند قلعِه بلند مه شُده

و خُداى مه قاده پناهگاهِ مه.

۲۳ او گناه های ازوا ره د بِله خودونِ ازوا میره

و اونا ره د وسیله شرارتِ خودون شی نابود مونه؛

آرِی، خُداوند۔ خُداى مو اونا ره نیست۔ و۔ نابود

موکُنه.

تشویقِ بلده عبادت و اطاعت

۹۵ ۱ بیید که بلده خُداوند سرودِ بخانى

و بلده قاده نجاتِ خُو آوازِ خوشى بُر کنی.

۲ بیید که قد شکرگزاری د حضورِ ازو نزدیک شنى

و قد سرود های ستایشی بلده ازو آواز خوشی بُر کنی،

۳ چراکه خداوند، خدای بزرگ آسته،

پادشاه بزرگ د بِلَه پگ خُدیو.

۴ غَوُجی های زمی د دِسْتِ ازو یه

و قیلی های کوه ها دزُو تعلق دَره.

۵ دریا ها ازو آسته، چُون او دریا ها ره جور کد

و دِسْتای شی خُشکی زمی ره شکل دَد.

۶ بیید که پرستش و سَجده کنی

و د حُضُورِ خُداوند، آست کُننده خُو زانو بزنی،

۷ چراکه او خُدای مو آسته

و مو قَوْم و گِلَه علفچر شی د زیر دِسْتِ ازو.

کشکه امروز د آوازِ ازو گوش بدید که او مُوگیه:

۸ ”دل های خُو ره سخت نَکنید،

رقمی که قَوْمِ إِسرائیل د مَرِیبا د بیابو.

۹ د اُونجی بابَه کَلونای شُمو مره آزمایش و اِمْتِحان کد،

باوجودِ که کارای مره دیدد.

۱۰. مُدَّتِ چِل سال ما ازو نسل بيزار بُودُم

و قد خُو كُفْتُمْ: 'أونا يگ قوم آسته كه د دل های خُو
سُون كُمرایي موره

و راه های مَره نَمِينْخْشَه.

۱۱. پس د غَيْتِ قار خُو قَسَم خورْدُم

که أونا د آرامِش مه داخل نَمُوشَه.

سرُودِ نو بَلدِه خُداوند

۹۶. بَلدِه خُداوند سرُودِ نو بَخانید.

۱. آي تمامِ زمي، بَلدِه خُداوند سرُودِ بَخانید.

۲. بَلدِه خُداوند سرُودِ بَخانید، نامِ ازو ره ستایش کُنید.

هر روز نجاتِ ازو ره اعلان کُنید.

۳. د مینکلِ مَلَّتِ ها از بزرگی-و- جلالِ ازو توره بگید،

د مینکلِ پگِ قومِ ها از کارایِ عجیبِ ازو نقل کُنید،

۴. چراکه خُداوند بزرگ آسته و بے اندازه لایقِ ستایش؛

از پگِ خُدايو كده باید ازو ترس دشته بشی،

۵. چُون پگِ خُدايونِ قومِ های دیگه بُتِ ها آسته،

لیکن خُداوند آسمونا ره خُلق کد.

^۶شکوه و جلال دَ حُضُورِ اَزو اَسْتَه،

قُوت و نُورِ بِنْدی دَ جایگاهِ مُقَدَّس شی.

^۷آی طایفه های قوم ها، خُداوند ره تَوْصِیف کُنید،

خُداوند ره بخاطرِ جلال و قُوت شی تَوْصِیف کُنید،

^۸خُداوند ره مُطابِقِ جلالِ نام شی تَوْصِیف کُنید،

هدیه بیرید و دَ حَولی های اَزو بیید.

^۹خُداوند ره دَ اِحْتِرامِ قُدُوسِیْت شی پَرستِش کُنید؛

آی تمام زمی، دَ حُضُورِ اَزو بَلَرزید!

^{۱۰}دَ مینکلِ مِلَّتِ ها بُگید: ”خُداوند پادشاهی مُونه.

دُنیا دَ وَسِیلِه اَزو مُسْتَحکم اَسْتَه و تکان نَمُوخوره؛

أو قوم ها ره دَ اِنصافِ قضاوتِ مُوکنه.“

^{۱۱}بیل که آسمونا خوشی کنه و زمی خوشحال بَشه؛

دریا و پگِ چیزای که دَ مَنه شی اَسْتَه، دَ غُرَشِ بییه،

^{۱۲}بیل که صحرا و هر چیزی که دَ مَنه اَزو اَسْتَه،

خوشحالی کنه.

اوخته تمامِ برختای جنگل آوازِ خوشی بُر مونه

۱۳ آوازِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند، چُون اُو مییه،

اَرَمے، اُو مییه تا زمی ره دَ اِنصافِ قضاوَت کنه؛

اُو دُنیا ره قد عدالت

و قوم ها ره قد راستی خو قضاوَت مونه.

پادشاهی خُداوند

۹۷ خُداوند پادشاهی مونه، بیلید که زمی خوشی کنه

و جزیره ها خوشحال بشه.

۲ اُو رها و تریکی تیره چار طرفِ خُداوند ره گِرِفْتَه؛

عَدل و اِنصاف بُنیادِ تَخْت شی اَسْتَه.

۳ اَتَشِ پِیشِ پِیشِ اَزُو موره

و دُشْمَنای شی ره دَ چار دَوَرِ اَزُو مَوسوزنه.

۴ اَتَشک های اَزُو دُنیا ره روشو مونه؛

زمی مینگره و میلرزه.

۵ کوه ها از حُضُورِ خُداوند رِقَمِ موم آو موشه،

از حُضُورِ خُداوندِ تمامِ زمی.

۶ آسمونا عدالتِ ازو ره اعلان مونه

و پگِ قومِ ها بزرگی-و- جلالِ ازو ره مینگره.

۷ تمامِ کسای که بُتِ های تراش شده ره عبادت مونه
شرمنده موشه،

امو کسای که د بِلِه بُتِ های خو اِفْتخار مونه؛

ای تمامِ خُدايو، او ره سَجده کُنید.

۸ ای خُداوند، بخاطرِ قضاوتِ های تو

صَهیون شَنِیده و خوشحال آسته

و شارای یهودا خوشی موكنه؛

۹ چُون تو ای خُداوند، د بِلِه تمامِ زمی مُتعال آستی،

تو د بِلِه پگِ خُدايو د بلندترین مقامِ قرار دَری.

۱۰ ای کسای که خُداوند ره دوست دَرید، از بدی نَفرت
کُنید.

او از جانِ آدمای وفادارِ خو حِفاظت مونه

و اونا ره از دِستِ شَرِیرو خلاص مونه.

۱۱ نور د بَلَه آدماى عادِل قرار ميگيره

و خوشى بلده آدماى دل-راست آسته.

۱۲ آى آدماى عادِل، د حُضُورِ خُداوند خوشى كُنيد

نامِ مُقَدَّس شى ره ستايش كُنيد.

د ستايشِ قضاوتِ كُننده دُنيا

زُبُور

۹۸ ۱ بلده خُداوند سرُودِ نو بخانيد،

چراکه كاراى عجيب انجام دده.

دستِ راست و بازوى مُقَدَّس شى او ره پيروز كده.

۲ خُداوند نجاتِ خُو ره اعلان كده،

و عدالتِ خُو ره د پيشِ چيمِ مِلَّتِ ها بَرَمَلا كده.

۳ او رَحمت و وفادارى خُو ره

بلده خانوارِ اسرائيل ياداورى كده؛

پگِ گوشه هاى زمى نجاتِ خُداى مو ره ديده.

۴ آى تمامِ زمى، بلده خُداوند آوازِ خوشى بُر كُنيد.

چِیغِ بَزْنِید، خوشی کُنید و سُرُودِ بَخَانِید.

^۵ بَلَدِه خُداوندِ قَدِ بَرِیطِ سُرُودِ بَخَانِید،

قَدِ بَرِیطِ و آوازِ سازِها.

^۶ قَدِ شِیپُورِها و آوازِ سُرُنِی

دَ حُضُورِ خُداوند، پادشاهِ مو آوازِ خوشی بُر کُنید.

^۷ بیل که دریا و هر چیزی که دَ مَنِه ازو آسته، دَ جوش-
و- خروشِ بییه،

دُنیا و باشنده های شی ام.

^۸ بیل که دریاچه ها چک-چک کنه

و کوه ها یگجای سُرُودِ خوشی بَخانه؛

^۹ سُرُودِ خوشی دَ حُضُورِ خُداوند،

چراکه او بَلَدِه قضاوتِ زمی مییه.

او دُنیا ره قَدِ عدالت

و قومِها ره قَدِ انصافِ قضاوتِ مونه.

دَ سِتایشِ خُدایِ مُقَدَّس

۹۹ خُداوندِ پادشاهی مونه،

بیل که قومِ ها بلرزه!

أُو دَ مینکلِ کِروبیِ ها دَ تختِ خُو شِشته،

بیل که زمی تکان بُخوره.

۲ خُداوند دَ صَهیونِ بزرگِ آسته،

أُو دَ بِلِه تمامِ قومِ ها مُتعالِ آسته.

۳ بیل که اونا نامِ بزرگِ و باهیبَتِ تُو ره سِتایشِ کنه،

أُو مُقَدَّسِ آسته.

۴ بیل که قُوَتِ پادشاهِ که دوستدارِ اِنصافِ آسته سِتایشِ
شُنه.

تُو برابریِ ره برقرارِ کدِی،

و اِنصافِ و عدالتِ ره دَ اسرائیلِ دَ جایِ اُوردِی.

۵ خُداوند، خُدایِ مو ره سِتایشِ کُنید،

و دَ پیشِ قَدَمگاهِ شیِ سَجدهِ کُنید.

أُو مُقَدَّسِ آسته.

۶ مُوسیِ و هارونِ از جُمَلِه پیشوایونِ شیِ بُود

و سموئیلِ از جُمَلِه کسایِ که نامِ ازو ره کُویِ مُوکد؛

اونا دَ پيشِ خُداوند ناله-و-فرياد كد

و او دُعاى ازوا ره قبول كد.

^۷ او دَ وسيله ستونِ اُورِ قد ازوا توره گُفت؛

اونا احكام و قانونِ ازو ره كه او دزوا دد دَ جاي اُورد.

^۸ اى خُداوند، خُداى مو،

تو دُعاى ازوا ره قبول كدى؛

تو بلده ازوا خُداى بخشاینده بودى،

ليكن ازوا بخاطرِ كاراى بدِ ازوا انتقام گرفتى.

^۹ خُداوند، خُداى مو ره ستايش كُنيد،

و دَ كوهِ مُقدّس شى او ره سَجده كُنيد،

چراكه خُداوند، خُداى مو مُقدّس آسته.

سرودِ خوشى و شُكرگزارى

زبورِ شُكرگزارى.

۱۰۰ اى تمامِ مردمِ روى زمى،

بلده خُداوند آوازِ خوشى بُر كُنيد!

۲ خُداوند ره قد خوشی عِبادت کُنید

و سرود خنده دَ حُضُورِ اَزُو بیدید.

۳ بَدَنید که خُداوند، خُدا اَسته.

اُو مو ره خَلق کده و مو دَزُو تَعَلُّق دَری؛

مو قَوْمِ اَزُو اَستی و گوسپندوی علفچر شی.

۴ دَ درگه های اَزُو قد شُکرگُزاری داخِل شُنید

و دَ حَولی های شی قد سِتایش؛

اُو ره شُکر-و-سِپاس بُگید و نام شی ره سِتایش کُنید،

۵ چراکه خُداوند نیکو اَسته،

رَحمت شی اَبَدی و وفاداری اَزُو نسل اَندر نسل.

عهدِ پادشاهِ قد خُدا

زُبُورِ داؤود.

۱ ۱۰ ۱ ما دَ باره رَحمت و اِنصاف تُو سرود میخانم؛

اَی خُداوند، ما بَلدِه تُو ساز مِیزنم.

۲ ما فِکر خُو ره سُون راه-و-طریقِ بے عِیب مِیگیرم.

چی وخت دَ پيش مه ميبی؟

ما قد دِلِ راست دَ خانه خُو رفتار مُونم.

۳ چیز بے ارزش ره دَ پيش چيم خُو جای نَمیدم.

ما از کار آدماي بدنیت بد مَورم؛

کار ازوا دَزمه نَمیچسپه.

۴ دِلِ گجرو ره از خُو دُور مُونم

و قد شرارت سر-و-کار ندرم.

۵ کسی که تاشکی دَ بله همسایه خُو تهمت کنه،

أو ره نابود مُونم؛

و کسی که چیمای پُرکبر و دِلِ مغرور دَره،

أو ره تَحْمَلِ نَمُونم.

۶ چیمای مه سُون مردُمای وفادارِ زمی آسته،

تا اونا دَ پالوی مه زندگی کُنه؛

هر کسی که دَ راه-و-طریقِ بے عیب قَدَمِ بَزَنه،

ما او ره دَ خدمت خُو قبول مُونم. دَز مه خدمت مونه.

۷ فَریبکار دَ خانه مه جای-د-جای نَموشه

و دروغگوی دَ حُضُورِ مه جای نَدَره.

^۸ هر صُبْحِ پَگِ آدَمایِ شَرِیرِ زَمیِ رِه نَابُودِ مُونُم،

تا تَمَامِ بَدکارا رِه از شَارِ خُداوندِ قَطعِ کُنُم.

دُعَا دَ غَیْتِ پَرِیشانی

دُعَایِ آدَمِ بَیچاره، دَ غَیْتیِ کِه ضَعِیفِ و نَاتو مُوشه
و ناله-و-زاریِ خُورِه دَ حُضُورِ خُداوندِ مَویِرِه.

۱۰۲ ^۱ آیِ خُداوند، دُعَایِ مَرِه بِشَنو؛

بیلِ کِه ناله-و-فَرِیادِ مِه دَ پِیشِ تُو بَرَسِه.

^۲ رُویِ خُورِه از مِه تاشِه نَکُو؛

دَ رُوزِ مُشکِلاتِ-و-سختیِ مِه

گوشِ خُورِه سُونِ ازمِه بَگیرِ

و رُوزیِ کِه تُو رِه کُویِ مُونُم،

دَ زُودیِ دُعَایِ مَرِه قَبُولِ کُو.

^۳ چُونِ رُوزایِ عُمَرِ مِه رَقَمِ دُودِ آلِیِ تیرِ مُوشه

و اسْتُغونایِ مِه رَقَمِ قُوغِ مَوسوزِه.

۴ دِل مه رِقْمِ عَلْفِ پايْمال و خُشک شُدِه،

و ما خوردونِ نانِ خُورِه پُرمُشتِ مُونْم.

۵ بخاطرِ آه-و-نالِه بِلند مه،

اِسْتغونای مه دَ پوست مه چسپیده.

۶ ما رِقْمِ بُوْمِ بيابو شُدِيم؛

رِقْمِ بُوْمِ ريزگگ که دَ خرابه ها اَسْتِه.

۷ ما بَرِازِ کَشِيدِه بيدارِ مُونْم؛

ما رِقْمِ گُنْجِشکِ لبِ بامِ تنها شُدِيم.

۸ تمامِ روزِ دُشمنای مه مَرِه طعنه مِيدِيه؛

کسای که دَ بَلِه مه رِيشخندی مُونه مَرِه دَوِ مِيَزَنِه.

۹ ما خُگِشترِ ره رِقْمِ نانِ مُوخورْم

و چيزی ره که وُچي مُونْم قدِ آوِديده مه گُتِ اَسْتِه،

۱۰ ای بخاطرِ قار و غَضَبِ ازتو يه،

چراکه تُو مَرِه باله کدی و دَ زمی زدی.

۱۱ روزای مه رِقْمِ سايه دَمِ شامِ شُدِه؛

ما رِقْمِ عَلْفِ پُژْمُرْدِه شُدِيم.

۱۲ لیکن تُو ای خُداوند، تا اَبَد دَ بِلَه تَخْت شِشْتِه؛

ذِکْرِ نَامِ تُو نَسْلِ اَنَدْرِ نَسْلِ باقی مُومنه.

۱۳ تُو باله مُوشی و دَ صَهِیونِ دِلَسوزی مُونی،

چُونِ وخت شی اَسْتِه که دَزُو لُطْف-و-مِهْرِبانی کُنی؛

اَرْمی، زَمَانِ تَعیینِ شُدِه رَسیدِه.

۱۴ چِرَاکه خِدْمَتگَارایِ تُو سَنگایِ اَزُو ره دُوست دَرِه

و دَ خَاکِ شی دِلَسوزِ اَسْتِه.

۱۵ مِلَّتْ هَا از نَامِ خُداوندِ مِیْتَرَسِه

و تَمَامِ پادشایونِ زَمی از بُزُرگی-و-جَلالِ اَزُو،

۱۶ چِرَاکه خُداوندِ صَهِیونِ ره اَبادِ مُونِه

و قَدِ بُزُرگی-و-جَلالِ خُو ظَاهِرِ مُوشِه.

۱۷ اُو دَ دُعایِ مَرْدُمایِ مُسکین-و-بِیچاره تَوَجُّهِ مُونِه

و دُعایِ اَزُوا ره خَار-و-حَقیرِ حِسَابِ نَمُونِه.

۱۸ بیلِ که ای بِلَدِه نَسْلِ اَیْنَدِه نَوشْتِه شُنِه،

تا قَوْمی که دَ اَیْنَدِه خَلْقِ مُوشِه خُداوندِ ره حَمْد-و-ثَنّا

بُگِیَه؛

۱۹ چُون اُو از جایگاهِ بلند و مُقَدَّسِ خُو توخ کد،

خُداوند از عالمِ باله سُون زمی نظر اَندخت،

۲۰ تا ناله اَسیرا ره بِشَنوه

و کسای ره که دَ مَرگ محکوم اَسته، آزاد کنه؛

۲۱ تا اونا نامِ خُداوند ره دَ صَهیون اِعلان کُنه

و حمد-و-ثنای شی ره دَ اورشَلیم بُگیه،

۲۲ دَ غَیْتیکه قوم ها یگجای مُوشه

و مردُمِ مَمَلکَت ها مییه تا خُداوند ره پَرستش کنه.

۲۳ خُداوند دَ نِیمه راه قُوت مَره از مه گِرَفته

و روزای عُمَر مَره کوتاه کده.

۲۴ ما کُفتم:

”ای خُدای مه، مَره دَ نِیمِ عُمَر مه از بَین نَبَر،

ای که سال های تُو نسل اَندر نسل اِدامه دَره.

۲۵ تُو دَ زمانِ قَدیم بُنیادِ زمی ره اِشتی

و اَسْمونا کارِ دِستای از تُو یه.

۲۶ اونا نیست مُوشه، لیکن تُو باقی مُومنی؛

أونا پگ شی رقمِ کالا کهنه۔ و۔ فرسوده موشه؛

تُو اونا ره رقمِ لباس تبدیل مونی

و اونا از بین موره.

^{۲۷} لیکن تُو امو استی که بودی

و سال های تُو خلاصی ندره.

^{۲۸} بچکیچای خدمتگاری تُو د امنیت زندگی مونه

و نسل ازوا د حضور تُو استوار باقی مومنه.“

رَحْمَت و مُحَبَّتِ خُدا

از داؤود.

۱۰۳ ^۱ ای جان مه، خداوند ره ستایش کُو.

ای تمام هستی وجود مه، نامِ مُقَدَّسِ ازو ره ستایش کُو.

^۲ ای جان مه، خداوند ره ستایش کُو

و هیچ کدَمِ احسان های ازو ره پُرمُشت نکُو.

^۳ او استه که تمام گناه های تُو ره موبخشه

و پگِ ناجوری های تُو ره شفا میدیه؛

۴ اُو آسته که زندگی تُو ره از عالم مُردا بازخريد مُونه

و تاجِ رَحمت و مُحَبَّت ره دَ سر تُو ميله؛

۵ اُو آسته که جان تُو ره قد چيزی خُوب سير مُونه

تا رقمِ بُرگُج، جوانی تُو تازه شُنه.

۶ خُداوند عدالت ره دَ جای ميره

و دَ حقِ پگِ مظلُوما اِنصاف مُونه.

۷ اُو راه های خُو ره بلده مُوسی معلُومدار کد

و کارای خُو ره بلده بَنی اسرَائیل.

۸ خُداوند رَحيم و پُرْفَيْض آسته،

دير خَشَم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَّت.

۹ اُو تا اَبَد سرزَنش نَمُونه

و قار خُو ره بلده همیشه نِگاه نَمُوکنه.

۱۰ اُو دَ مُطابِقِ گُناه های مو قد ازمو رفتار نَمُونه

و نه ام مو ره دَ مُطابِقِ خطاهای مو جَزا مِيديه.

۱۱ چُون دَ اندازه که آسمو از زمی بلند آسته،

دَ امزُو اندازه رَحمتِ ازُو کَلو يه بلده کسای که ازُو

ترس دَره.

۱۲ دَ اندازه که مشرق از مغرب دُور آسته،

دَ امزُو اندازه او خطاهای مو ره از مو دُور کده.

۱۳ امُو رقم که یگ آته دَ حقِ بچکِچای خُو دِلِسوز آسته،

امُو رقم خُداوند ام دَ حقِ کسای دِلِسوز آسته که از خُدا

ترس دَره.

۱۴ چُون او بیخ-و-ریشه مو ره میدنه

و دَ یاد شی آسته که مو خاک آستی.

۱۵ انسان روزای عُمَر شی رقمِ علف آسته؛

او مِثْلِ کُلِّ صحرا سُوْز مُونه

۱۶ و امی که باد از بَلَه شی تیر مُوشه، او از بَین موره

و دَ جای شی اثرِ ازُو ام دیده نَمُوشه.

۱۷ لیکن رَحمتِ خُداوند از اَزَل تا اَبَد دَ بَلَه کسای آسته که

از خُدا ترس دَره

و عدالت شی دَ بَلَه اولادای بچکِچای ازوا،

۱۸ دَ بَلَه کسای که عهدِ ازُو ره نگاه مُونه

و دستورای ازو ره دَ یاد خُو میگیره تا اونا ره دَ جای
بیره.

۱۹ خُداوند تَخْتِ خُو ره دَ عالمِ باله برقرار کده

و پادشاهی شی دَ بِلِه پگ حاکِم اَسْتِه.

۲۰ خُداوند ره سِتایش کُنید، اَی ملایکه های شی،

اَی مَوْجُوداتِ زورتُو که اَمْرِ ازو ره دَ جای میرید

و دَ آوازِ کلامِ ازو گوش میدید.

۲۱ خُداوند ره سِتایش کُنید، اَی تمام لشکر های ازو،

اَی خِدْمَتگارانِ شی که خاست-و-اِراده ازو ره دَ جای

میرید.

۲۲ اَی تمام مخلوقاتِ خُداوند،

اُو ره دَ پگ جایای پادشاهی شی سِتایش کُنید!

اَی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو!

عَظْمَت و قُدْرَتِ خُداوند

۱۰۴ اَی جان مه، خُداوند ره سِتایش کُو.

اَی خُداوند، خُدای مه، تُو بے اندازه بزرگ اَسْتی؛

تُو قد شِكوه و جلال پوشنده یی.

تُو خود ره قد نُور پیچندی

رقمی که قد چپن پیچنده بشی

و آسمو ره مِثل خیمه آوار کدی.

تُو تیرهای اُتاق های خُو ره دَ بِلَه آوها قرار ددی.

تُو آوُر ها ره گاڈی خُو جور کدی

و دَ بِلَه بال های باد سوار شُده حرکت مُونی.

تُو باد ها ره قاصِدای خُو جور مُوکنی

و اَلَنگه های اُتَش ره خِدْمتگارای خُو.

تُو زمی ره دَ بِلَه بُنیاد شی اُستوار کدی

تا که هرگَز تکان نَخوره.

تُو اُو ره قد آوهای غُوچ پوشندی رقمی که قد چپن

پوشنده بشی

و آوها دَ بِلَه کوه ها ایسته شُد.

آوها از هَیْبَت تُو دوتا کد

و از آوازِ گُرگُردراغ تُو تیت-پَرک شُد.

۸ اونا د بَلِه کوه ها بُر شد و د دَره ها جاري شد،

د جايي که تو بَلدِه ازوا تعيين کدي.

۹ تو بَلدِه ازوا يگ حد قرار ددي

که ازو تير نشنه و بسم زمي ره نپوشنه.

۱۰ تو چشمه ها ره د دَره ها جاري موني؛

تا د بين کوه ها ربي شنه.

۱۱ اونا تمام جانوراي بيابو ره سيرآو مونه؛

خر هاي وحشي تشنگي خو ره ميشندنه.

۱۲ مرغکوي هوا د بغل امزو آو ها بَلدِه خو وور جور مونه

و از مينکل شاخچه ها ميخانه.

۱۳ تو از جايگاه بلند خو کوه ها ره سيرآو موني

و زمي از ثمر کاراي تو سير موشه.

۱۴ تو علف ره بَلدِه چارپايا سوزدلجي موني

و گياه ها ره بَلدِه استفاده انسان،

تا از زمي خوراک خو ره حاصل کنه:

۱۵ شراب ره که دل انسان ره خوش مونه،

روغو ره که چهره انسان ره تازه مونه

و نان ره که دل انسان ره قوت میدیه.

^{۱۶} برختای خداوند سیرآو آسته،

سرو های لبنان که او شنده

^{۱۷} که مرغکو د بله ازوا بلده خو وور جور مونه

و لگ لگ د شاخچه های برختای صنوبر خانه دره.

^{۱۸} کوه های قیل بلده بزون کوهی آسته

و قاده ها پناهگاه خرگوش های کوهی.

^{۱۹} تو ماهتو ره جور کدی تا ماه ها د وجود بییه

و آفتو زمان ششتون خو ره میدنه.

^{۲۰} تریکی میری و شاو موشه،

د امزو غیت تمام حیوانای جنگل د حرکت مییه.

^{۲۱} شیرای جوان بلده شکار خو غر میزنه

و خوراک خو ره از خدا طلب مونه.

^{۲۲} وختیکه آفتو بر موشه، اونا پس موره

و د غارای خو در آمده خاو مونه.

۲۳ اوخته انسان بَلَدِه كِسب-و- كار خُو بُرُو مورِه

و تا شام زَحمت مِيكشه.

۲۴ آي خُداوند، كاراي تُو چِيقس كَلو آسته،

پگ ازوا ره قد حِكمت خُو انجام دَدِے،

زمي پُر از مخلُوقات تُو آسته.

۲۵ دريای كُته و پراخ

پُر آسته از زنده-جانای بے حِسَاب،

از جانداراي كُته و ريزه.

۲۶ كِشتي ها دَ رُوي ازو دَ حَرَكْت آسته

و لُوياتان ام، كه تُو اُو ره خَلق كدي تا دَ مَنه ازو بازي

كُنه.

۲۷ پگ امزيا چِيم اُميد شِي دَز تُو يه

تا روزي ازوا ره دَ وخت شِي بَلَدِه ازوا بَرَسَنِي.

۲۸ تُو بَلَدِه ازوا مِيدِي، اونا اُو ره جَم مُونه؛

تُو دِست خُو ره واز مُوني، اونا قد چِيزاي خُوب سِير

مُوشه.

۲۹ وختیکه رُوی خُو ره تاشه مُونی،

اونا وَحِشَت زده مُوشه؛

و غَیْتیکه جانِ ازوا ره میگیری،

اونا مُومره و پس دَ خاک موره.

۳۰ تُو روحِ خُو ره رَیِی مُونی، اونا خَلقِ مُوشه،

و تُو رُوی زمی ره تازه مُونی.

۳۱ بزرگی-و- جلالِ خُداوند تا اَبَد برقرار باد!

بیل که خُداوند از کارای خُو خوش بَشه،

۳۲ او که سُون زمی توخ مُونه و زمی دَ لَرزه مییه،

او که دَ کوه ها دِست میزنه و از کوه ها دُود باله مُوشه.

۳۳ تا زنده اَسْتُم بَلدِه خُداوند سرُود میخانم؛

تا وجود مه اَسْتِه، بَلدِه خُدای خُو ساز میزنم.

۳۴ بیل که فِکرای مه باعِثِ خوشی اَزو شنه؛

ما دَ حُضُورِ خُداوند خوشی مُونم.

۳۵ بیل که گُناهکارا از رُوی زمی نابود شنه

و آدمای شریر دِیگه وجود نَدشته بَشه.

آی جان مه، خُداوند ره ستایش کُو!

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

کارای خُداوند بَلدِه قومِ اِسرائیل

۱۰۵ خُداوند ره شُکر-و- سپاس بُگید، نام ازو ره یاد کُنید

۱ و کارای ازو ره دَ مینکلِ قومِ ها اِعلان کُنید.

۲ بَلدِه ازو سرُودِ بَخانید و ساز بَزَنید؛

۳ دَ باره پگِ کارای عَجیبِ شی نقل کُنید.

۴ دَ نامِ مُقَدَّسِ ازو اِفتخار کُنید؛

۵ بیلید دِلِ کسای که دَ طلبِ خُداوند اَسْتِه خوشی کُنه.

۶ دَ طلبِ خُداوند و قُوتِ ازو بَشید؛

همیشه حُضُورِ ازو ره جُسْتُجو کُنید.

۷ کارای عَجیبی ره که اُو اِنجام دَدِه، دَ یاد خُو بیرید،

مُعْجزه ها و قضاوتِ های دانِ ازو ره،

۸ آی اُولادِه خِدْمَتگارِ ازو اِبْرَاهیم،

۹ آی بچکِچایِ یَعْقُوب که اِنتخابِ شُدِه ازو اَسْتید.

۷ اُو خُداوند، خُدای مو اُسْتَه؛

قضاوَت های اَزو دَ تمام دُنیا و جُود دَره.

۸ اُو عهد خُو ره تا اَبَد دَ یاد خُو مِیگیره،

کلامی ره که اَمَر کده، تا هزار پُشت؛

۹ اُمُو عهد ره که قد اِبْرَاهِیم بسته کد،

اُمُو قَسَم ره که بَلَدِه اِسْحاق خورد.

۱۰ اُو اُمُو عهد ره دَ عِنوانِ قَانُونِ بَلَدِه یَعْقُوبِ اُسْتوار کد،

دَ عِنوانِ یِگِ عهدِ اَبَدی بَلَدِه اِسْرَائیل

۱۱ و کُفْت: ”دَز تُو سرزَمینِ کِنعان ره مِیدیم

تا حِصَّه میراث شُمُو بَشه.“

۱۲ و خَتیکه تعدادِ ازوا کم بُود

و اونا چند نفر و بیگنه بُود دَ اُونجی،

۱۳ دَ حالیکه از یِگِ مِلَّت دَ پیشِ دِیگه مِلَّت

و از یِگِ مَمْلَکَت دَ پیشِ دِیگه قَوْم سرگردو بُود،

۱۴ اُو هیچ کس ره نَه ایشْت که دَ بَلَه ازوا ظَلَم کنه،

بَلْکِه پادشایو ره بخاطرِ ازوا سرزَنش کده کُفْت:

۱۵” مَسَحُ شُدِه هَاي مَرِه غَرَضِ نَغِيرِيد

و دَ اَنبِيَاي مِه ضَرَر نَرَسَنِيد.“

۱۶” وختیکه اُو قحطی ره دَ امزُو سرزمی اُورد

و تمامِ ذَخیره هَاي خوراکِ ره دَ آخِرِ رَسَنَد،

۱۷” اُو یگِ مَرَدِ ره پِیشلونِ ازوا دَ مِصرِ رَیی کد،

یوسُفِ ره، که دَ عِنوانِ غُلامِ سَوَدَا شُد.

۱۸” اونا پایایِ ازو ره قد زنجیرا آزرده کد

و گردون شی دَ حَلَقِه آینی بسته شُد،

۱۹” تا وختیکه توره ازو حَقِیقتِ پَیدا کد

و کلامِ خُداوند اُو ره از اِمْتِحانِ خِلاص کد.

۲۰” اوخته پادشاهِ نَفرِ رَیی کد و اُو ره ایلِه کد،

حُکمرانِ قَوْمِ هَا اُو ره آزاد کد.

۲۱” اُو یوسُفِ ره مَسئُولِ خانِه خُو جور کد

و حاکِمِ تمامِ مالِ -و- مُلکِ خُو؛

۲۲” تا اُو دَ خاستِ خود خُو کتِه -کَلونایِ فِرْعَوْنِ ره هِدَايَتِ

کنه

و بَلَدِه كَثَه۔ كَلُونَاي شِي حِكْمَت يَاد بَدِيه.

۲۳ دَ اَمْرُو غَيْتِ اِسْرَائِيلِ دَ مِصْرِ اَمَد،

يَعْقُوبُ دَ عَنَوَانِ بِيْغَنَه دَ سِرْزَمِيْنِ حَامِ جَايِ كِرْفَتِ

۲۴ و خُدَاوَنَد قَوْمِ خُو رَه كَلُو بَارُوْر كَد

و اُوْنَا رَه اَز دُشْمَنَايِ اَزْوَا كَدَه قَوِي تَر جُوْر كَد.

۲۵ اُو دِلِ دُشْمَنَايِ اَزْوَا رَه كَشْتَنَد تَا اَز قَوْمِ اَزُو بَد بُبْرَه

و قَد خِدْمَتْگَارَايِ اَزُو دَ حِيْلَه۔ و۔ مَكْر رِفْتَار كُنَه.

۲۶ اُو خِدْمَتْگَارِ خُو مُوسَى رَه دَ اُوْنَجِي رِي كَد

و هَارُوْنِ رَه كَه اُو رَه اِنْتِخَابِ كُدَد.

۲۷ اُوْنَا كَارَايِ عَجِيْبِ اَزُو رَه دَ مِيْنَكَلِ مِصْرِيَا اِنْجَامِ دَد

و مُعْجَزَه هَايِ شِي رَه دَ سِرْزَمِيْنِ حَامِ.

۲۸ اُو تَرِيْكَي رَه رِي كَد و اُوْنَجِي تَرِيْكَ شُد؛

و لِي مِصْرِيَا قَد كَلَامِ اَزُو مُخَالِفَتِ كَد.

۲۹ اُو اُوْهَايِ اَزْوَا رَه دَ خُوْنِ تَبْدِيْلِ كَد

و مَاهِيَايِ اَزْوَا رَه اَز بِيْنِ بُرَد.

۳۰ سِرْزَمِيْنِ اَزْوَا پُر اَز قَوْقُرِيَا شُد،

حتیٰ اُتاقایِ خاوِ پادشایونِ ازوا.

^{۳۱} او توره گُفت و لشکرِ اُوخلی پیدا شد

و تمامِ سرزمینِ ازوا ره پاشه گرفت.

^{۳۲} دَ جای بارشِ دَزوا زاله بارند

و آتشک ره دَ تمامِ سرزمینِ ازوا ری کد.

^{۳۳} تاک های انگور و برختای انجیرِ ازوا ره زد

و برختای مَمَلکتِ ازوا ره میده کد.

^{۳۴} او توره گُفت و مَلخ ها اَمَد،

مَلخ های رقم رقم، بے حساب.

^{۳۵} اونا پگ گیاه های سرزمینِ ازوا ره قُورت کد

و حاصلاتِ زمینِ ازوا ره خورد.

^{۳۶} او پگِ اولباری ها ره دَ سرزمینِ ازوا زد،

اولین ثمرِ تمامِ قُوتِ ازوا ره.

^{۳۷} اوخته او بنی اسرائیل ره قد طِلا و نُقره ازونجی بُرو

اُورد

و دَ مینکلِ طایفه های ازوا هیچ کس ضعیف نبود.

۳۸ مِصْرِيَا اَز بُر شُدُونِ اَزْوَا خَوْش شُدُ،

چراکه وَحَشْتِ اَزْوَا دَ بَلِه مِصْرِيَا قَرَارِ گِرِفْتُد.

۳۹ اُو اُوْر رِه پَخْشِ کَدِ تَا يِگِ پَرْدِه بَشِه

وَ اَتِشِ رِه پَخْشِ کَدِ تَا دَ غَيْتِ شَاوِ رَوْشَنِي بَدِيَه.

۴۰ اُوْنَا گوشتِ طَلَبِ کَدِ وَ اُو بُوْدَنِه هَا رِه رِيِي کَدِ

وَ اُوْنَا رِه قَدِ نَانِ اَسْمَانِي سِيرِ کَدِ.

۴۱ اُو قَاْدِه رِه شِکَاْفِ کَدِ وَ اُو فَوَاْرِه کَدِ؛

اُو دَ زَمِيْنِ خُشْکِ رَقْمِ دَرِيَاچِه جَارِي شُدُ،

۴۲ چراکه وَعِدِه مَقْدَسِ اَزُو دَ يَادِ شِي بُوْدِ،

وَ عِدِه کِه قَدِ خِدْمَتْگَارِ خُو اِبْرَاهِيْمِ کَدُد.

۴۳ پَسِ اُو قَوْمِ خُو رِه قَدِ خَوْشِ بُرُو اُوْرْدِ،

اِنْتِخَابِ شُدِه هَايِ خُو رِه کِه خَوْشْحَالِي مُوْکَدِ.

۴۴ اُو سِرْزَمِيْنِ مَلَّتِ هَا رِه بَلْدِه اَزْوَا بَخْشِيْدِ

وَ اُوْنَا صَاْحِبِ چِيْزَايِ شُدِ کِه قَوْمِ هَايِ دِيْگِه بَلْدِه اَزْوَا

زَحْمَتِ کَشِيْدُدِ،

۴۵ تَا قَاْنُونِ اَزُو رِه نِگَاْهِ کُنِه

و احكام شى ره دَ جاي بیره.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

مهربانى خُدا دَ برابرِ بے وفایى قومِ اسرائیل

۱۰۶ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره شُکر-و- سپاس بُگید، چراکه اُو نیکو یه

و رَحمت شى اَبدى آسته.

۲ کى مِیتنه که کارای بزرگِ خُداوند ره بیان کُنه

و حمد-و- ثنائى ازو ره بطورِ کاملِ بُگیه؟

۳ نیک دَ بختِ کسای که اِنصاف ره دَ جاي میره

و هر وخت عدالت ره عملی مُونه.

۴ اى خُداوند، وختیکه دَ بله قوم خُو نظرِ لُطف مُونى، مره دَ

یاد خُو بگير

و قد نجات خُو دَ کومک مه بیه؛

۵ تا کامیابى اِنْتخاب شُده هاى تُو ره بِنگرم

و دَ خوشى قوم تُو خوشحال شُتم

و قد میراث تُو قتی اِفْتخار کُتم.

٦ مو و بابه گلونای مو گناه کدی؛

مو مرتکبِ خطا شدی و شرارت کدی.

٧ بابه گلونای مو وختیکه د مصر بود،

د کارای عجیب تو اهمیت ندد؛

اونا رحمت بی اندازه تو ره د یاد خو نورد،

بلکه د لب دریا، د نزدیک دریای سرخ شورش کد.

٨ ولی او بخاطر نام خو اونا ره نجات دد،

تا قدرت بزرگ خو ره معلومدار کنه.

٩ او د بله دریای سرخ هیبت کد و دریا خشک شد؛

و او اونا ره از مینکل غوجی های دریا که رقم بیابو
خشک بود، هدایت کد.

١٠ او اونا ره از دست مخالفین نجات دد

و از چنگ دشمو خلاص کد.

١١ آوها دشمنای ازوا ره پوشند،

حتی یکی ازوا ام باقی نمند.

١٢ اوخته اونا د کلام ازو ایمان آورد

و بَلَدِه سِتَايشِ اَزُو سَرُوْد خَانْد.

^{۱۳} لِيكِن اُونَا دَ زُوْدِي كَارَايِ اَزُو رِه پُرْمُشْت كَد

و بَلَدِه مَشَوْرِه اَزُو اِنْتِظَار نَكْشِيْد.

^{۱۴} اُونَا دَ بِيَابُو اَز خَاهِشَاتِ نَفْسِ خُو پِيْرُوِي كَد

و خُدا رِه دَ اَمْرُو دَشْت اَزْمَايشِ كَد.

^{۱۵} چِيْزِي رِه كِه اُونَا خَاهِشِ كُدُ، بَلَدِه اَزُوا دَد،

لِيكِن مَرَضِ لاغْرِي رِه دَ مِيْنَكَلِ اَزُوا رِيِي كَد.

^{۱۶} اُونَا دَ مَنِه خِيْمِه_گَاِه قَد مُوسَى حَسَادَتِ كَد

و اَمْچُنَانِ قَد هَارُوْن، تَقْدِيْسِ شُدِه خُداوْنِد.

^{۱۷} اوخْتِه زَمِي دَانِ خُو رِه وَاز كَدِه دَاتَانِ رِه قُوْرْتِ كَد

و گَرْوِه اَبِيْرَامِ رِه قَد خَاكِ پُوَشَنْد.

^{۱۸} اَتِشِ اَمِ دَ مِيْنَكَلِ گَرْوِه اَزُوا دَرِ گَرْفِتِ

و اَلَنْگِه اَتِشِ شَرِيْرُو رِه سُوخْتَنْد.

^{۱۹} اُونَا دَ كُوِه حُوْرِيْبِ يَغِ گُوْسَلِه طِلَايِي جُوْر كَد،

و اَمُوْبُتِ رِيخْتَنْدِه شُدِه رِه پَرَسْتِشِ كَد.

^{۲۰} اُونَا خُدايِ پُرِ جَلَالِ خُو رِه

قد مُجَسِّمِهْ گاوِ عَلفخوَرِ تَبْدِیلِ کد.

۲۱ اونا خُدا، نِجاتِ دِهِنْدِهْ خُو ره پُرمُشت کد،

اُمو ره که کارای بزرگ دَ مِصرِ اِنجام دده بُود؛

۲۲ اُمو ره که کارای عَجِیبِ دَ سِرزَمِینِ حَامِ اِنجام دَدَد

و کارای باهِیَبَتِ دَ دِرِیایِ سُرُخ.

۲۳ اُمزی خاطر خُداوند گُفت که اونا ره نَابُود مُونه؛

لِیکنِ مُوسِیِ اِنْتِخابِ شُدِهْ اَزُو

دَ حُضُورِ اَزُو دَ بَینِ اِیستِه شُد

تا قارِ اَزُو ره تاهِ بَشِنْدَنهْ که اونا ره نَابُود نَکنه.

۲۴ بعدِ اَزُو اونا سِرزَمِینِ حاصِلخیزِ ره خارِ حِسابِ کد،

چراکه دَ وَعْدِهْ اَزُو باوَرِ نَدَشْت.

۲۵ اونا دَ خَیمه هایِ خُونِ قِ نِقِ کد

و از اَیدِ خُداوند نَشُد.

۲۶ اُمزی خاطر اُو دِستِ خُو ره باله کده قَسَمِ خورَد

که اونا ره دَ بیابو سِرنگونِ مُونه

۲۷ و اَوْلادِهْ اَزوا ره دَ مِینکلِ مِلَّتِ ها پورته کده

دَ پَگِ سِرزَمِينِ هَا تَيْتِ - پَرَکِ مُونِه.

۲۸ اوخته اونا خود ره دَ بَتِ بَعْلِ فِغورِ چَسپِنْدِ

و امزُو قُرْبَانِي هَا خورْدِ كِه دَ مُرْدِه هَا تَقْدِيمِ شُدْد؛

۲۹ اونا قدِ كَارَايِ خُو قَارِ خُداوندِ ره باله اُورْدِ

و مَرَضِ وُبا دَ بَيْنِ ازوا تَيْتِ شُد.

۳۰ اوخته فِينَحاسِ ايسْتِه شُد و قضاوتِ ره دَ جاي اُورْدِ

و مَرَضِ وُبا قُوِي شُد.

۳۱ و اِي كَارِ ازو بَلْدِه شِي يِگِ عَمَلِ عَادِلانه حِسَابِ شُد

نسلِ اَندرِ نسلِ تا اَبْدالاباد.

۳۲ اونا دَ نَزديكِ آوهایِ مَرِيبا خُداوندِ ره غَضَبِناكِ كَد،

دَ اندازِه كِه بخاطرِ ازوا دَ مُوسِي ضَرَرِ رَسِيد؛

۳۳ چُونِ اونا رُوحِ مُوسِي ره دَ شورِ اُورْدِ

و اُو قَدِ لَبايِ خُو توراِي ناسَنجِيده كُفْت.

۳۴ اونا قَوْمِ هَا ره نَابُودِ نَكْدِ

اُمُو رَقْمِ كِه خُداوندِ دَ بَلِه ازوا اَمْرِ كَدْد؛

۳۵ بَلَكِه اونا قَدِ مَلَّتِ هَا ايلِ - و - غيلِ شُد

و راه-و- کارِ ازوا ره یادِ گِرفت.

۳۶ اونا بُت های ازوا ره عبادت کد

که امو بُت ها بلده ازوا یگ دام جور شد.

۳۷ اونا باچه ها و دُخترُون خوره

بلده جنیات قُربانی کد.

۳۸ اونا خُونِ بے گناه ره ریختند،

خُونِ باچه ها و دُخترُون خوره،

که اونا ره بلده بُت های کِنعان قُربانی کد

و زمی قد خون ازوا آلوده شد.

۳۹ د اُمزی رقم اونا د وسیله کارای خُو نجس شد

و اونا تَوْسَطِ اعمال خُو خود ره زِناکار جور کد.

۴۰ اُمزی خاطر آتِشِ قارِ خُداوند د ضِدِ قوم شی در گِرفت

و او از میراث خُو نَفَرَت کد.

۴۱ خُداوند اونا ره د دِسْتِ مِلَّتِ ها تسلیم کد

و کسای که ازوا نَفَرَت دشت د بِلِه ازوا حُکمرانی کد.

۴۲ دُشمنای ازوا د بِلِه ازوا ظُلم کد

و اونا د تي دست دشمنان خار-و-ذليل شد.

۴۳ چندین دفعه خداوند اونا ره خلاصی دد،

لیکن اونا د مشوره یگدیگه خو شورش کد

و د وسیله گناه خو خار-و-ذلیل شد.

۴۴ باوجود ازی، وختیکه ناله-و-فریاد ازوا ره شنید،

او د مشکلات-و-سختی ازوا نظر کد.

۴۵ چون عهد خداوند قد ازوا د یاد شی بود

و د مطابق رحمت بی اندازه خو د برابر ازوا گذشت
کد.

۴۶ او باعث شد تا پگ کسای که اونا ره اسیر کد،

دزوا رحم-و-دلسوزی کنه.

۴۷ ای خداوند، خدای مو، مو ره نجات بدی

و از مینکل ملت ها مو ره جم کو

تا نام مقدس تو ره شکر-و-سپاس بگی

و د ستایش تو افتخار کنی.

۴۸ حمد-و-ثنا د خداوند، خدای اسرائیل،

از ازل تا ابدُالابد.

بیل که پگِ مردُم بُگیه: ”آمین!“

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

بَخْشِ پَنْجُم

شُکرگُزاری بَلَدِه خِلاصی از مُشکِلات

۱۰۷ خُداوند ره شُکر-و- سِپاس بُگید، چراکه اُو
نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه؛

^۲ بیل که امی ره بازخِرید شُدِه های خُداوند بُگیه

اُمُو کِسا که خُداوند اُونَا ره از دِستِ دُشمو بازخِرید کد

^۳ و اُونَا ره از سرزمین ها جم کد،

از شَرَق و غَرَب، از شِمال و از جَنُوب.

^۴ بعضی ها دَ بیابونِ خُشک سرگردو شُد

و راهِ شاری ره که جای بُود-و- باش بَشِه، پَیدا نَتَنِست.

^۵ اُونَا گُشنه و تُشنه شُد

و جانِ ازوا دَ وُجُودِ ازوا از حال رفت.

۶ اوخته اونا د غیت مُشکلات-و- سختی خو د پیش
خداوند ناله-و- فریاد کد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا خلاص کد.

۷ خداوند اونا ره از راه راست هدایت کد،

تا اونا د شاری در آمد که جای بود-و- باش بود.

۸ بیل که اونا خداوند ره بخاطر رحمت شی شکر-و-
سپاس بگیه

و بخاطر کارای عجیب شی که او بلده بنی آدم انجام
دده،

۹ چراکه او جان تشنه ره سیرآو مونه

و جان گشنه ره قد چیزای خوب سیر موکنه.

۱۰ بعضی ها د تریکی و سایه مرگ شیشت،

د بند ظلم و زنجیرای آینی؛

۱۱ چراکه اونا قد کلام خدا مخالفت کد

و مشوره قادر متعال ره خار-و- حقیر حساب کد.

۱۲ پس خدا دل های ازوا ره د زیر بار زحمت سخت خم

کد؛

أُونَا لَخْشِيد و هِيچ مَدَدگَارِي نَبُود.

۱۳ اوخته أُونَا دَ غَيْتِ مُشْكَلاتِ - و - سَخْتِي خُو دَ پِيشِ
خُدَاوند ناله - و - فَرِيادِ كَد

و أُو أُونَا رِه از پَرِيشَانِي هَايِ ازوا نِجَاتِ دَد.

۱۴ خُدَاوند أُونَا رِه از تَرِيكِي و سَايِه مَرگِ بَرُو أُوَرْد

و زَوْلَانِه هَايِ ازوا رِه مِيدِه كَد.

۱۵ بِيَلِ كِه أُونَا خُدَاوند رِه بِخَاطِرِ رَحْمَتِ شِي شُكْر - و -
سِپَاسِ بُگِيَه،

و بِخَاطِرِ كَارَايِ عَجِيبِ شِي كِه أُو بَلَدِه بَنِي آدَمِ اِنْجَامِ
دَد.

۱۶ چَرَاكِه أُو دَرگِه هَايِ بُوَرْنَزِي رِه مِيدِه كَدِه

و پُشْتِ بَنَدِ هَايِ آيِنِي رِه پَارِه.

۱۷ بَعْضِي هَا لَوْذِه شُدِه رَاهِ هَايِ سِرْكَشِي رِه اِنْتِخَابِ كَد

و بِخَاطِرِ شَرَارَتِ هَايِ خُو دَ مُصِيبَتِ گِرْفَتَارِ شُد.

۱۸ جَانِ ازوا از هَر رَقْمِ خَوْرَاكِ كِرْكِ مُوَكَدِ

و أُونَا دَ دَرگِه هَايِ مَرگِ نَزْدِيكِ شُدُد.

۱۹ اوخته أُونَا دَ غَيْتِ مُشْكَلاتِ - و - سَخْتِي خُو دَ پِيشِ

خُداوند ناله-و-فریاد کد

و اُو اونا ره از پریشانی های ازوا نجات دَد.

۲۰ اُو کلام خُو ره ریی کد و اونا ره شفا دده

از نابودی خلاصی دَد.

۲۱ بیل که اونا خُداوند ره بخاطرِ رَحمت شی شُکر-و-

سپاس بُگیه

و بخاطرِ کارای عجیب شی که اُو بلده بَنی آدم انجام

دده.

۲۲ و بیل که اونا قُرَبانی های شُکرگزاری تقدیم کُنه

و کارای ازو ره قد خوشحالی نقل کُنه.

۲۳ بعضی ها قد کِشتی ها دَ دریا رفت

و دَ آو های کلو مشغولِ کار-و-بار شد.

۲۴ اونا کارای خُداوند

و اعمالِ عجیبِ ازو ره دَ غَوُجی دریا دید.

۲۵ چُون اُو توره کُفت و بادِ طوفانی پیدا شد

که جلیپه های دریا ره دَ شور اُورد.

۲۶ اونا سُون آسمو باله مورفت

و د غُوْجی دریا تاه میمد،

د امزو واقعہ بد، خُونِ کِشتی وانا د جان شی خُشک
شُد.

۲۷ اونا رقمِ آدمای نَشه چپه مُوشد و باله مُوشد

و عقلِ ازوا از کار اُفتد.

۲۸ اوخته اونا د غَیْتِ مُشکلات-و-سختی خو د پیش
خداوند ناله-و-فریاد کد

و او اونا ره از پریشانی های ازوا بُرو اُورد.

۲۹ خداوند طوفان ره بند کد

و جلیه ها آرام شد.

۳۰ اوخته اونا خوش شد، چراکه جلیه ها آرام شد

و او اونا ره د بندری که مقصدِ ازوا بود رَسند.

۳۱ بیل که اونا خداوند ره بخاطرِ رحمت شی شکر-و-
سپاس بُگیه

و بخاطرِ کارای عجیب شی که او بلده بنی آدم انجام
دده.

۳۲ و بیل که اونا دَ مینکلِ جماعتِ مردُم خُداوند ره حمد-
و- ثنا بُگیه

و اُو ره دَ مجلسِ ریش سفیدا ستایش کُنه.

۳۳ اُو دریاچه ها ره دَ بیابو تبدیل مونه

و چشمه های اُو ره دَ زمینِ تُشنه-و- خُشک؛

۳۴ و زمینِ حاصلخیز ره دَ شورزار،

بخاطرِ شرارتِ باشنده های شی.

۳۵ اُو بیابو ره دَ نُور های اُو تبدیل مونه

و زمینِ خُشک ره دَ چشمه های اُو؛

۳۶ اُو آدمای گُشنه ره دَ اُونجی جای-د- جای مونه

تا اونا بلده بُود-و- باش خُو یگ شار آباد کُنه.

۳۷ اونا زمینای خُو ره کِشت مونه و دَ باغ های انگُور خُو
تاک میشندنه،

و حاصلِ بے اندازه دَ دست میره.

۳۸ خُداوند اونا ره برکت میدیه تا تعدادِ ازوا غدر کلو شُنه

و نميله که گله-و- رمه ازوا کم شُنه.

۳۹ وختیکه تعدادِ ازوا کم شنه

و اونا دَ وسیله ظلم و مُشکلات و غم خار-و-ذلیل شنه،

۴۰ خُداوند دَ بِلِه حُکمرانا خاری-و-ذلت میره

و اونا ره دَ بیابونی که هیچ راه ندره سرگردو مونه؛

۴۱ لیکن آدمای مُحْتَاج ره از مُصِیبت بُرو میره

و خانوارِ ازوا ره رقمِ رمه ها کلو موکُنه.

۴۲ آدمای راستکار ای ره مینگره و خوشحال موشه،

ولے تمامِ آدمای شریر دان خُو ره بسته مونه.

۴۳ کی دانا آسته؟ بیل که هر آدمِ دانا دَ امزی باره فکر کُنه

و رحمت های خُداوند ره پی بُره.

دُعا بَلدِه پیروزی دَ خِلافِ دُشمنّا

سرُود. زُبُورِ داؤود.

۱۰۸ آی خُدا، دِلِ مه مُستَحکم-و-اُستوار آسته،

ما قد تمامِ وجودِ خُو سرُود میخانم و ساز میزنم.

۲ آی چنگ و بربط بیدار شنید؛

ما روشنی صُبْح ره بیدار مُونُم.

۳ آی خُداوند، ما دَ مینکلِ قَوْمِ ها تُو ره شُکر-و-سِپاس
مُوگِیم

و دَ بَینِ مَرْدِما بَلَدِه تُو سُرُودِ سِتایشِ میخانُم،

۴ چراکه رَحمتِ تُو بُزُرگِ اَسْتِه، باله تر از آسمونا،

و وفاداری تُو دَ آوَرها مِیرَسِه.

۵ آی خُدا، دَ عالمِ باله مُتعالِ شُو

و بُزُرگی-و-جِلالِ تُو دَ بِلِه تمامِ زَمی بَشِه!

۶ دَ وِسیلِه دِستِ راسِتِ خُو خِلاصی بَدی و دُعایِ مَرِه
قَبُولِ کُو

تا کَسایِ ره که تُو دوستِ دَری نِجاتِ پَیدا کُنِه.

۷ خُدا از جایگاهِ مُقَدَّسِ خُو گپِ زَدِه گُفت:

”قد خوشی شِکِیم ره تقسیمِ مُونُم

و دَرِه سُکوتِ ره اندازه میگیرُم.

۸ جِلعاد از مِه یِه و مَنَسی دَزمه تعلقِ دَرِه؛

اِفرایم کولِه آینی مِه اَسْتِه

و يهُودا تَياقِ پادشاهى مه.

^۹ موآب تى دِستى مه يه؛

د اِدوم كوشره خو ره پورته مونم

و د بِلِه فَلَسطِين پيروزمندانه چيغ ميزنم.“

^{۱۰} كى آسته كه مره د شارِ ديوال دار داخل كنه؟

كى آسته كه مره سون اِدوم راهنمايى كنه؟

^{۱۱} آيا تو نيستى اى خدا، كه مو ره دور پورته كدى

و ديگه قد لشكرهاى مو بر شده نمورى، اى خدا؟

^{۱۲} مو ره د مقابلِ دشمو كومك كو،

چرا كه كومكِ انسان بے فايده آسته.

^{۱۳} قد خدا مو پيروز موشى،

چون او آسته كه مخالفاى مو ره پايمال مونه.

شكايَتِ مردِ رنجِ ديده

بلده سردسته خاننده ها. زيور داؤود.

۱۰۹ اى خداى كه تو ره حمد-و- ثنا موگيم،

۲ چراکه دانِ آدَمِ شَرِیر و آدَمِ فَرِیبکار دَ ضِدِ مه واز شُدِه

و قد زِبونِ دروغگوی دَ خِلافِ مه توره مُوگیه.

۳ قد تورای پُر کینه مَرِه گِردگیره کده

و بے دلیلِ قد مه جنگِ مُونه.

۴ دَ عِوضِ دوستی مه، اُونَا قد ازمه مُخَالِفَتِ مُونه،

لیکن ما دَ حَقِ ازوا دُعا مُونم.

۵ اُونَا اَجْرِ نیکی مَرِه قد بَدی میدیه

و جوابِ مُحَبَّتِ مَرِه قد نَفَرَت.

۶ اُونَا مُوگیه: ”آدَمِ شَرِیر ره دَ ضِدِ ازو باله کُو

و بیل که آدَمِ تَهْمَتِ گَر دَ دِستِ راستِ شی ایسته شُنه.

۷ و خِتیکه محاکمه مُوشه، مُجْرِمِ شِنَخْتِه شُنه

و دُعاِ شی گُناه حِسَابِ شُنه.

۸ روزای عُمَرِ شی کوتاه بَشه

و مَسْئُولِیتِ شی ره دیگه نفر بگیریه؛

۹ بچکیچای شی یتیم شُنه

و خاتون شی بیوه.

^{۱۰} بیل که بچکیچای شی آواره شده گدایی کُنه

و از خرابه های خُو بُر شده نان بَطَلَبه.

^{۱۱} کسی که قرض دده، تمام دارایی شی ره بگیری

و مردمای بیگنه حاصل زحمت شی ره غارت کُنه.

^{۱۲} هیچ کس د حق ازو مهربانی نکُنه

و هیچ کس د یتیمای شی دلسوز نبشه.

^{۱۳} بیل که سلسله خانوار شی قطع شنه

و نام-و-نشان شی د نسل آینده نبشه.

^{۱۴} بیل که شرارتِ بابِه-کلونای شی د حضورِ خداوند د یاد

اُورده شنه

و گناهِ آبه شی هرگز پاک نشنه.

^{۱۵} بیل که امو گناهها دایم د پیشِ نظرِ خداوند بشه

تا یاد-و-بُودِ ازوا ره از زمی ریشه-کن کُنه،

^{۱۶} چراکه رَحْم کدو ره د یاد خُو نُورد،

بلکه آدمای غریب و مُحْتَاج و دِلْمیده ره

تا دَمِ مرگِ ازوا دُمبال کد.

^{۱۷} ازی که نالت کدو ره خوش دشت،

بیل که نالت د بِلَه خود شی بییه؛

و ازی که د بَرکت ددو دلچسپی ندشت،

بیل که بَرکت، ازو دُور بَشه.

^{۱۸} او نالت ره رقمِ کالا د جان خو کد،

پس بیل که نالت رقمِ آو د وجود شی داخل شنه

و رقمِ روغو د استغونای ازو.

^{۱۹} بیل که نالت رقمِ چینی بَشه که د گرد خو میپیچنه

و مثلِ کمربندی که همیشه د کمر خو بسته مونه.

^{۲۰} بیل که امی چیزا جزای مخالِقای مه از طرفِ خداوند

بَشه،

جزای امزو کسا که د ضدِ جان مه تورای بد مَوگیه.

^{۲۱} لیکن تو ای خداوند، خدای مه،

بخاطرِ نامِ خو د خوبی مه عمل کُو؛

و ازی که رحمت تو نیکو آسته، مره خلاصی بدی،

۲۲ چراکه ما غریب و مُحتاج اَسْتُم

و دِل مه دَ و جُود مه پاره پاره یه.

۲۳ ما رِقْمِ سايه دَمِ بيگاه دَ حالِ تير شُدو اَسْتُم

و مِثْلِ مَلَخ، رانده شُدیم.

۲۴ زانو های مه از خاطرِ روزه گِرِفْتو مِیَلَرزه

و جِسْمِ مه لاغر-و-بَدحال شُدِه.

۲۵ ما رِيشخندِ مُخالفای خُو شُدیم؛

اُونَا وختیکه مَره مینگره، سر خُو ره شور مِیدیه.

۲۶ اَی خُداوند، خُدای مه، مَره کومک-و-یاری کُو؛

دَ مُطابقِ رَحْمَتِ خُو مَره نِجاتِ بَدی

۲۷ تا اُونَا بَدنه که اِی کارِ دِستِ از تُو یه

و تُو اَی خُداوند، اِی کار ره انجام دَدی.

۲۸ بیل که اُونَا نالْت کُنه، لیکِن تُو بَرکتِ بَدی؛

وختیکه اُونَا دَ ضِدِ مه باله موشه، بیل که شرمنده شُنه،

مگم خِدْمَتگار تُو خوشحال بَشه.

۲۹ بیل که مُدعیای مه قد رَسوایی پوشنده شُنه

و شرمندگی خو ره رقم چپن آلی بپوشه.

۳۰ ما قد دان خو از خداوند کلو شکرگزاری مونم؛

ما د مینکل جماعت کته او ره حمد-و- ثنا موگیم،

۳۱ چراکه او د دست راست آدم محتاج ایسته موشه

تا او ره از چنگ کسای نجات بدیه که بلده گرفتون
جان ازو فتوا میدیه.

خداوند و پادشاه انتخاب شده ازو

زبور داوود.

۱۱۰ خداوند د مولای مه گفت: ”د دست راست مه

بشی

تا دشمنای تو ره تی پی زیر پای تو جور کنم.“

۲ خداوند تیاق قوت تو ره از صهیون براز مونه.

د مینکل دشمنای خو حکمرانی کو.

۳ قوم تو داوطلبانه خود ره پیش مونه،

د روزی که قد شکوه مقدس لشکر خو ره رهبری کنی؛

از دل صبح جوانای تو رقم شبنم د پیش تو مییه.

۴ خُداوند قَسَم خورده و پشیمو نمُوشه که،

”تو تا اَبَد پیشوا اَسْتی، دَ مَقامِ مَلکی صَدیق.“

۵ خُداوند دَ دِسْت راسْت تُو اَسْتِه؛

اُو دَ رُوزِ غَضَبِ خُو پادشایو ره تِکه-و-پرچه مُونه.

۶ اُو دَ بِلِه مِلَّتِ هَا قِضاوَتِ مُونه

و سِرزَمینِ اَزوا ره پُر از لاشِ هَا مُوکنه

و کتِه-سرایِ اَزوا ره دَ سراسرِ زَمی تِکه-و-پرچه

مُونه.

۷ پادشاه از جویِ بَغْلِ راهِ آو وُچی مُونه؛

دَمزی رَقمِ اُو قُوَتِ یافْتِه سرِ خورِه باله مُوکنه.

دَ سِتایشِ خُداوند

۱ ۱ ۱ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره قَد تمامِ دِلِ خُو شُکر-و-سپاسِ مُوگیم،

دَ جَمِ آدَمایِ نیکِ و دَ مینکلِ جَمعیّتِ شی.

۲ کارایِ خُداوند بزرگِ اَسْتِه؛

کسایِ که ازوا خوشیِ حاصِلِ مُونه، دَ باره شی تحقِیق

۳ کارای ازو پُر از شِكوه و جلال آسته

و عدالت شی تا اَبَد پایدار مُومنه.

۴ او کارای عجیب خُوره دَ عِنوانِ یادگار باقی اِشت؛

خُداوند پُرْفِیض و رَحِیم آسته.

۵ او بَلدِه کسای که ازو ترس دَره، روزی مِیدیه؛

او عهد خُوره تا اَبَد دَ یاد خُو نِگاه مُونه.

۶ او قُدْرَتِ کارای خُوره بَلدِه قَوْمِ خُو دَ زمانی نِشو دَد

که میراثِ مِلَّتِ ها ره دَزوا بَخشید.

۷ کارای دِستای ازو پُر از راستی و اِنصاف آسته

و پِگِ احکامِ شی قَابِلِ اِعْتِماد.

۸ اونا پایدار آسته تا اَبَدُالاباد

و قد راستی و عدالت اِجرا مُوشه.

۹ او نِجاتِ ره بَلدِه قَوْمِ خُو رِی کد

و عهد خُوره تا اَبَد قد ازوا ضَمَانَتِ کد.

نام ازو مُقَدَّس و باهِیْبَتِ آسته.

١٠ ترس از خُداوند شُرُوعِ حِكْمَتِ اَسْتَه؛

تمامِ كَسایِ كه احكامِ اَزُو رِه دَ جایِ ميره نَرَك-و-
فهمِ خُوبِ دَرِه.

حمد-و-ثناءِ خُداوند تا اَبَد باقی اَسْتَه!

كامیابی آدمِ خُدا ترس

١١٢ ١ حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نیک دَ بَخْتِ كسی كه از خُداوند ترس دَرِه

و از احكامِ اَزُو خوشی كَلو حاصلِ مُونه.

٢ اُولادِه اَزُو دَ رُوی زمی قُدرتمند مُوشه؛

آدمای نیک دَ هر نسل بَرکت پیدأ مُونه.

٣ مال و دارایی دَ خانِه اَزُو مییه

و نیکوکاری شی تا اَبَد باقی مُومنه.

٤ نُورِ بَلدِه آدمای راستکار دَ تریکی روشنی مُونه،

بَلدِه هر كسی كه رحیم و بَخشِنده و نیکوکار اَسْتَه.

٥ آدمی كه مِهربو و قرض دِهِنده یَه

و دَ کارای خُو با اِنصاف اَسْتَه، نیکبخت-و-کامیاب

٦ يَقِيناً آدَمِ عَادِلٍ هَرَكِزِ تَكَانِ نَمُوخوره؛

أُو تَا أَبَدِ دَ يَادِهَا بَاقِي مُومنه.

٧ أُو از خَبَرِ بَدِ تَرَسِ نَمُوخوره؛

دِلِ اَزُو مُسْتَحَكَمِ اَسْتَه وَ دَ خُداوند تَوَكَّلِ دَرَه.

٨ دِلِ اَزُو اُسْتَوَارِ اَسْتَه وَ اُو تَرَسِ نَمُوخوره؛

دَ آخِرِ پِيروزي خُورَه دَ بِلَهِ دُشمنای خُو مِينگره.

٩ أُو بَخْشِ كَدَه دَ غَرِيبَا مِيدِيه،

نِيكِي اَزُو تَا أَبَدِ بَاقِي مُومنه؛

شَاخِ اَزُو بَا عِزَّتِ بِلند مُوشه.

١٠ آدَمِ شَرِيرِ اِي رَه مِينگره وَ قَارِ شِي بَالَه مِييه،

أُو دَنَدونای خُورَه خِيدَه تَبَاهِ مُوشه؛

آرزوي آدَمِ شَرِيرِ دَ هِيچِ بَرَابَرِ مُوشه.

مُحَبَّتِ خُداوندِ بَلَدِه مَظْلُومَا

١١٣ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

آی خِدْمَتگاراى خُداوند، حمد-و- ثنا بُگید،

نامِ خُداوند ره حمد-و- ثنا بُگید!

نامِ خُداوند مُتبارک باد،

از آلی تا اَبَدُالاباد!

از جای بُر شُدونِ آفتو تا جای شِشتون شی

نامِ خُداوند ره سِتایش کُنید!

خُداوند دَ بِلِه تمامِ مِلَّتِها مُتعال آسته

و بُزُرگی-و- جلالِ شی دَ بِلِه آسمونا.

کِی رِقْمِ خُداوند، خُدای مو آسته

که دَ عالمِ باله شِشته،

رِقْمِ امزُو که خود ره خَم کده

تا سُونِ آسمونا و زمی توخ کُنه؟

أو آدمای غریب ره از خاک باله مُونه

و مُحْتاج ره از کوډِ خِگِشتر رُست مُوکنه

تا اونا ره قد کُنه- کَلونا بِشندنه،

قد کُنه- کَلونای قومِ خُو.

۹ او خاتونِ سَنَدَه ره صاحبِ خانوار جور مُونه،

یگ آبه خوشحال که بچکچای کلو دره.

حمد-و- ثنا د خُداوند!

یادآوری بُر شدو از مصر

۱۱۴ وختیکه اسرائیل از مصر بُر شد،

خانوارِ یعقوب از مینکلِ قومی که زیون شی بیگنه بُد،

۲ یهودا جایگاهِ مُقدَسِ خُدا شد

و اسرائیل مُلکِ سلطنت ازو.

۳ دریای سُرخ دید و دوتا کد؛

دریاچه اُردُن پَسکی رفت.

۴ کوه ها رقمِ قوچ ها د قرتک زدو شد

و تپه ها مثلِ باره-گو.

۵ چی شد، آی دریا، که دوتا کدی؟

و آی دریاچه اُردُن که پَسکی رفتی؟

۶ آی کوه ها که رقمِ قوچ ها

و آی تپه ها که مثل باره‌گو دَ قِرتک زدو شدید؟

۷ آی زمی، دَ لَرزه بیه دَ حُضُورِ خُداوند،

دَ حُضُورِ خُدایِ یَعْقُوب

۸ که قاده ره دَ نُورِ آو تبدیل کد

و سنگِ خارا ره دَ چِشمِه آو.

دَ وَصِفِ خُدایِ حَقِیقِی

۱۱۵ ۱ مو ره نه، آی خُداوند، مو ره نه،

بَلِکِه نامِ خود خُو ره بُزُرگی-و- جلالِ بَدی،

بِخاطِرِ رَحمتِ و وفاداریِ خُو!

۲ چرا مَلتِ ها بُگیه:

”خُدایِ ازوا کُجا اَسْتِه؟“

۳ خُدایِ مو دَ عَالَمِ باله یِه،

هر چیزِی ره که خاست-و- اِرادِه کُنه انجامِ مِیدیه.

۴ بَتِ هایِ ازوا نُقره و طِلا یِه،

کارِ دِستایِ اِنسان.

۵ اونا دان دَره، ولے توره گُفته نَمیتنه،

چیم دَره، ولے دیده نَمیتنه.

۶ اونا گوش دَره، ولے شنیده نَمیتنه،

بینی دَره، ولے بوی کده نَمیتنه.

۷ اونا دست دَره، ولے حس کده نَمیتنه،

پای ها دَره، ولے راه رفته نَمیتنه

و از کتوک خو آواز ام بر نَمیتنه.

۸ کسای که اونا ره جور مونه، رقم ازوا آسته

و ام هر کس که دزوا توکل مونه.

۹ آی اسرائیل، د خداوند توکل کو؛

او مددگار و سپر شمو آسته.

۱۰ آی خانوارِ هارون، د خداوند توکل کنید؛

او مددگار و سپر شمو آسته.

۱۱ آی کسای که از خداوند ترس درید، د خداوند توکل

کنید؛

او مددگار و سپر شمو آسته.

۱۲ خُداوند مو ره دَ یاد خُو دَره؛ اُو مو ره بَرکت میدیه.

اُو خانوارِ اِسرائیل ره بَرکت میدیه؛

اُو خانوارِ هارون ره بَرکت میدیه؛

۱۳ اُو کسای ره بَرکت میدیه که از خُداوند ترس دَره،

کُته و ریزه ره.

۱۴ خُداوند دَز شُمو پَریمو بدیه،

دَ خودون شُمو و دَ بچکِچای شُمو.

۱۵ شُمو بَرکت یافته های خُداوند بَشید

که اُو آسمو و زمی ره خَلق کد.

۱۶ آسمونا، آسمونای خُداوند آسته،

لیکن زمی ره اُو دَ بَنی آدم بخشیده.

۱۷ مُرده ها خُداوند ره سِتایش نُمونه،

و نه ام تمامِ کسای که دَ عالمِ خاموشی موره،

۱۸ بَلکه مو خُداوند ره سِتایش مونی،

از آلی تا اَبَد.

حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

شکرگزاری بَلَدِه خلاصی از مرگ

۱۱۶ خُداوند ره دوست میدنم،

چراکه او آواز و ناله-و- فریاد مَره شنید.

۲ ازی که او گوش خُو ره سُون ازمه گرفت،

د تمام روزای عُمَر خُو، زکِر ازو ره مُوکنم.

۳ ریسپونای مرگ د گِرد مه پیچ خورد،

فشار های عالم مُردا مَره د چنگ خُو گرفت؛

ما گرفتارِ پریشانی و غَم شدم.

۴ اوخته نامِ خُداوند ره گرفته کوی کدم:

”آی خُداوند، جان مَره نجات بدی!“

۵ خُداوند پُرْفیض و عادل آسته؛

خُدای مو رحیم آسته.

۶ خُداوند از آدمای ساده دل مُحافِظت مونه؛

وختیکه ما خار-و-ذلیل بودم، او مَره نجات دد.

۷ آی جان مه، بسم آسوده شو،

چراکه خُداوند د حق تُو خوبی کده؛

۸ اُمُو که جان مَرِه از مَرگ خلاصی دَد،

چیمای مَرِه از آویدِه و پایای مَرِه از لخشیدو.

۹ ما دَ حُضُورِ خُداوند،

دَ زَمینِ زنده ها راه مورُم.

۱۰ ما دَ خُداوند ایمان دَشْتُم، وختیکه گُفْتُم:

”ما دَ مُصِیْبِتِ اَسْتُم!“

۱۱ دَ غَیْبِ پَریشانی خُو گُفْتُم:

”پَگِ اِنسان ها دروغگوی اَسْتِه.“

۱۲ دَ خُداوند چی دَدِه مِیْتَنُم،

دَ عَوَضِ تَمامِ اِحسان های که دَ حَقِ ازمه کده؟

۱۳ ما جَامِ نِجاتِ رِه باله مُونُم

و نامِ خُداوند رِه گِرِفْتِه شُکر-و-سِپاسِ مُونُم،

۱۴ ما نَذرِ های خُو رِه دَ خُداوند ادا مُونُم،

دَ حُضُورِ پَگِ قَوْمِ اَزُو.

۱۵ مرگِ مومنینِ خُداوند،

دَ نَظرِ شیِ سُبُک-و-ساده نِیبه.

۱۶ آی خُداوند، ما خِدْمَتگار تُو اَسْتُم؛

ما خِدْمَتگار تُو و باچِه کِنیز تُو اَسْتُم؛

تُو بَند-و-زنجیرای مَره واز کدی.

۱۷ ما قُربانی شُکرگُزاری دَزتُو تَقْدیم مُونُم

و نام تُو ره گِرِفْتِه، آی خُداوند، عِبادت مُونُم.

۱۸ ما نَدْر های خُو ره دَ خُداوند ادا مُونُم،

دَ حُضُورِ تَمامِ قَومِ شِی،

۱۹ دَ حَولی های خانِه خُداوند،

دَ مَنه اَزتُو، آی اورُشَلیم.

حَمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دَ سِتایشِ خُداوند

۱۱۷ آی پَگِ مِلَّتِ ها، خُداوند ره حَمد-و-ثنا بُوگید.

آی تَمامِ قَومِ ها، اُو ره سِتایش کُنید.

۲ چَراکه رَحمتِ اَزو دَ بِلِه اَزمو کَلو اَسْتِه

و وفاداری خُداوند تا اَبَد باقی مُومنه.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

شُکرگُزاری بَلدِه پيروزی

۱۱۸ خُداوند ره شُکر-و- سپاس بُگید، چراکه اُو
نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه.

۲ بیلید که اِسرائیل بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه.“

۳ بیلید که خانوارِ هارون بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه.“

۴ بیلید، کسای که از خُداوند ترس دَره بُگیه،

”رَحمت شی اَبَدی اَسْتِه.“

۵ دَ غَیْتِ مُشکِلات-و- سختی خُو خُداوند ره کُوی کدُم،

و خُداوند دُعای مَره قَبُول کد و مَره دَ جای پِراخ قرار

دَد.

۶ خُداوند قد ازمه یه، پس ترس نَمُوخورُم.

اِنسان دَ خِلاف مه چیز کار مِیتنه؟

۷ خُداوند طرفدار و مَدَدگار مه آسته؛

پس ما پیروزی خُو ره د بَله کسای مِینگرم که از مه بد
مُوبره.

۸ پناه بُردو د خُداوند بهتر آسته

از توکل کدو د انسان.

۹ پناه بُردو د خُداوند بهتر آسته

از توکل کدو د کته کلونا.

۱۰ پگِ مِلتِ ها مَره محاصِره کده،

لیکن د نامِ خُداوند رفته اونا ره نابود مُونم.

۱۱ اونا مَره محاصِره کده و چار دَور مَره گِرَفته،

لیکن د نامِ خُداوند رفته اونا ره نابود مُونم.

۱۲ اونا رقم خیلِ زمبُور مَره محاصِره کد،

لیکن اونا مثلِ آتِشِ خارِها د زودی گُل شد؛

د نامِ خُداوند، اونا ره نابود کدم.

۱۳ اونا سخت د بَله مه فِشار اُورد تا بُفتم،

لیکن خُداوند مَره کومک کد.

۱۴ خُداوند قُوْت و سُرود مه اَسْتَه؛

أَوْ بَاعِثِ نِجَاتِ مه شُدِه.

۱۵ آوازِ خوشی و پیروزی

دَ خِیمه های آدَمای عَادِلِ شِنِیده مُوشه:

”دِستِ رَاسِتِ خُداوند قُدْرَتْمَندانه عَمَلِ مُونه.

۱۶ دِستِ رَاسِتِ خُداوند مُتَعَالِ اَسْتَه؛

دِستِ رَاسِتِ خُداوند قُدْرَتْمَندانه عَمَلِ مُونه.“

۱۷ ما نَمُومِرْمُ، بَلَكِه زِنْدِه مُومِنْمُ

و کَارایِ خُداوند رِه نَقْلِ مُونْمُ.

۱۸ خُداوند مَرِه سَخْتِ سِرزَنِشِ کَد،

لِیکن مَرِه دَ مَرگِ تَسْلِیمِ نَکَد.

۱۹ دَرگه های عَدَالتِ رِه بَلْدِه مه وازِ کُنِید،

تا دَزُوا دَاخِلِ شُدِه خُداوند رِه شُکْر-و-سِپَاسِ بُگِیمُ.

۲۰ ای دَرگه خُداوند اَسْتَه

که آدَمایِ عَادِلِ دَزِ شِی دَاخِلِ مُوشه.

۲۱ تُو رِه شُکْر-و-سِپَاسِ مُوگِیمُ که دُعَایِ مَرِه قَبُولِ کَدی

و باعِثِ نِجَاتِ مَه شُدِي.

۲۲ سنگی ره که اُستاکارا رَد کد،

سنگِ مُهْمِ تادَو شُدِه.

۲۳ ای کار ره خُداوند کده

و دَ نَظَرِ اَز مَو عَجِيبِ اَسْتِه.

۲۴ ای روزی اَسْتِه که خُداوند جور کده؛

بِیید که دَزی روز خوشی کنی و خوشحال بَشی.

۲۵ ای خُداوند، لُطفاً مَو ره نِجَاتِ بَدِي!

ای خُداوند، لُطفاً کامیابی نصیب مَو کُو!

۲۶ مُبارک اَسْتِه کسی که دَ نامِ خُداوند مییه.

مَو از خانِه خُداوند شُمو ره بَرکتِ مِیدی.

۲۷ خُداوند، خُدا اَسْتِه

و اُو دَ بِلِه مَو روشنی کده.

قُربانی عید ره قد ریسپونا دَ شاخای قُربانگاه بسته

کُنید.

۲۸ تُو خُدای مه اَسْتی

و ما توره شکر-و- سپاس مَوگیم؛

تو خدای مه آستی

و ما توره ستایش مُونم.

۲۹ خدایوند ره شکر-و- سپاس بُوگید، چراکه او نیکو یه

و رحمت شی ابدی آسته.

پِیروی از کلامِ خدایِ مایه نیکبختی آسته

۱

۱۱۹ نیک د بختِ کسای که راه-و- رفتار شی
بے عیب آسته

و د مطابق شریعتِ خدایوند رفتار مونه.

۲ نیک د بختِ کسای که فرمان های ازو ره د جای میره

و قد تمام جان-و- دل او ره طلب مونه،

۳ کار بد ام نموکنه،

بلکه د راه های خدایوند قدم میزنه.

۴ خدایوندا، تو دستورای خو ره حکم کدی

تا که مو اونا ره کاملاً د جای بیرى.

٥ بیل که راه های مه مُسْتَحْکَم- و- اُسْتَوَار شُنَه

تا قَانُونای تُو ره دَ جَای بَیْرُم.

٦ اوخته شَرْمِنْدَه نَمُوشُم،

چراکه تمام احکام تُو ره دَ پِیشِ نَظَرِ خُو مِیْگِیْرُم.

٧ تُو ره قَدِ دِلِ رَاسْتِ شُکْر- و- سِپَاسِ مُوْگِیْم،

وختیکه احکامِ عَادِلَانَه تُو ره یَادِ مِیْگِیْرُم.

٨ ما قَانُونای تُو ره دَ جَای مِیْرُم،

مَرَه یَکْسَرَه ایلَه نَکُو.

ب

٩ آدَمِ جَوَانِ چَطُور مِیْنَنَه که رَاهِ خُو ره پَاکِ نِگَاهِ کُنَه؟

دَ وَسِیْلَه نِگَاهِ کَدُونِ کَلَامِ تُو.

١٠ قَدِ تَمَامِ دِلِ- و- جَانِ خُو تُو ره طَلَبِ مُوْنِم؛

نِیْلِ که از احکامِ تُو دُورِ شُنِم.

١١ کَلَامِ تُو ره دَ دِلِ خُو نِگَاهِ کَدِیْم

تا دَ ضِدِ تُو گُنَاهِ نَکْنِم.

١٢ آیِ خُدَاوَنْدِ، تُو ره سِتَایِشِ مُوْنِم،

قانونای خورِه دَزمه یادِ بدی.

۱۳ پگِ قضاوتِ ها ره که از دان تو بُر شده،

قد لبای خو اعلانِ مونم.

۱۴ ما از پیروی فرمان های تو خوشحالِ مونم،

د اندازه تمام مال - و - دولتِ دنیا.

۱۵ ما د باره دستورای تو فکرِ مونم

و راه های تو ره د پیشِ نظرِ خو میگیرم.

۱۶ ما از قانونای تو لذتِ مونم

و کلامِ تو ره پرمشتِ نموکنم.

ج

۱۷ د حقِ خدمتگارِ خو احسانِ کو

تا زنده بمانم و کلامِ تو ره د جای بیرم.

۱۸ چیمای مَره واز کو

تا از شریعتِ تو چیزای عجیب ره بنگرم.

۱۹ ما د روی زمی یگ بیگنه اَستم،

احکامِ خورِه از مه تاشه نکو.

۲۰ جان مه بخاطرِ شوقی که بلده قضاوت های تو دره،
هر وخت د تپش آسته.

۲۱ تو مردمای مغرور لعنتی ره سرزنش مونی،
کسای ره که از احکام تو سرپیچی مونه.

۲۲ ننگ و رسوایی ره از مه دور کو،

چراکه ما فرمان های تو ره نگاه مونم.

۲۳ اگرچه کته کلونا یگجای شیشه د ضد مه توطیه مونه،

لیکن خدمتگار تو د باره قانونای تو فکر مونه.

۲۴ امچنان فرمان های تو باعث خوشی مه موشه،

اونا مشاورای مه آسته.

د

۲۵ جان مه د خاک برابر شده،

مطابق کلام خو زندگی مره تازه کو.

۲۶ ما از راه های خو دزتو نقل کدم و تو مره قبول کدی.

قانونای خو ره دزمه یاد بدی.

۲۷ طریق فرمان های خو ره دزمه بفامن،

اوخته ما دَ باره کارای عجیب تُو فکر مُونم.

۲۸ جان مه از شِدَّتِ غَم ناله-و-فِغان مونه،

مُطابقِ کلام خُو مَره اُسْتوار کُو.

۲۹ راه های دروغ ره از مه دُور کُو

شَرِيعت خُو ره از رُوی لُطف دَزمه عطا کُو.

۳۰ ما راهِ وفاداری ره اِنْتِخاب کدیم

و قضاوت های تُو ره دَ پيشِ نظر خُو گِرْفْتیم.

۳۱ آي خُداوند، ما خود ره دَ فرمان های تُو مِچسپَنم؛

نیل که شرمنده شُنم.

۳۲ ما دَ راهِ احکام تُو دَ تیزی قَدَم مِيزَنم،

چراکه تُو دِل مَره بَلدِه ازوا پِراخ مُونی.

۵

۳۳ آي خُداوند، راه-و-طریقِ قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی؛

اوخته ما اونا ره تا آخِرِ نگاه مُونم.

۳۴ بَلدِه مه فامیدگیِ بدی تا شَرِيعت تُو ره نگاه کُنم

و اُو ره قد تمامِ دِل خُو دَ جای بیرم.

۳۵ مَرِه دَ رَاهِ اِحْكَامِ خُو هِدَايْتِ كُو،

چراکه ما ازوا لَذَتِ مُوْبِرْمُ.

۳۶ دِلِ مَرِه سُونِ فَرْمَانِ هَايِ خُو مَائِلِ كُو،

نَه سُونِ فَايِدِه دُنْيَايِي.

۳۷ چِيْمَايِ مَرِه از دِيْدُونِ چِيْزَايِ بِي فَايِدِه دُورِ بَدِي

و دَ وَسِيْلِه رَاهِ هَايِ خُو زَنْدِگِي مَرِه تَازِه كُو.

۳۸ وَعْدِه خُو رِه دَ حَقِ خِدْمَتْگَارِ خُو پُورِه كُو،

بَلْدِه كَسِي كِه از تُو تَرَسِ دَرِه.

۳۹ رَسْوَايِي رِه كِه از شِي تَرَسِ دَرْمِ از مِه دُورِ كُو،

چراکه قِضَاوَتِ هَايِ تُو نِيكو اَسْتِه.

۴۰ اَيْنِه، ما بَلْدِه اِحْكَامِ تُو شُوقِ دَرْمِ،

دَ وَسِيْلِه عِدَالْتِ خُو زَنْدِگِي مَرِه تَازِه كُو.

و

۴۱ آيِ خُدَاوَنْدِ، رَحْمَتِ هَايِ خُو رِه نَصِيْبِ مِه كُو

و دَ مُطَابِقِ وَعْدِه خُو مَرِه نِجَاتِ بَدِي.

۴۲ اوخْتِه ما مِيْتْنَمِ جَوَابِ كَسَايِ رِه بَدِيْمِ كِه مَرِه طَعْنِه

چراکه ما دَ کلامِ تُو تَوَکُلُ دَرُم.

کلامِ راستی ره کاملاً از دان مه نگیر،^{۴۳}

چراکه اُمید مه دَ قضاوتِ های از تُو یه.

ما شریعتِ تُو ره همیشه دَ جای میرم^{۴۴}

تا اَبداً اَباد.

ما آزادانه قدم میزنم،^{۴۵}

چون همیشه دَ طلبِ دستورایِ تُو اَسْتُم.

ما دَ حُضُورِ پادشایو از فرمانِ هایِ تُو توره مُوگیم^{۴۶}

و شرمنده نموشم.

خوشی مه دَ پوره کدونِ احکامِ از تُو یه^{۴۷}

که ما اونا ره دوست دَرُم.

ما احکامِ تُو ره اِحْتِرامِ مُونم، چراکه دوست دَرُم^{۴۸}

و دَ باره قانونایِ تُو فکر مُونم.

ز

وعده خُو ره که قد خدمتگارِ خُو کددی، دَ یادِ خُو بیرو،^{۴۹}

چراکه دَ وَسِيْلَه اَزُو مَرَه اُمِيْد دَدِي.

۵۰. تَسَلِي مه دَ غَيْتِ مُصِيْبِت اَمِي اَسْتَه

که وعده تُو زَنْدِگِي مَرَه تازَه مُونَه.

۵۱. اَدْمَاي مَغْرُوْر مَرَه کَلُو رِيْشَخَنْد مُونَه،

لِيکِن ما از شَرِيْعَت تُو رُوِي گَرْدُو نَمُوْشُم.

۵۲. اَي خُداوَنْد، قِضَاوَتِ هَاي تُو رَه که از قَدِيْم اَسْتَه،

دَ ياد خُو مِيْرُم و خُود رَه تَسَلِي مِيْدِيْم.

۵۳. از شِدَّتِ قارِ دَر مِيْگِيْرُم

و خْتِيْکَه اَدْمَاي شَرِيْر شَرِيْعَت تُو رَه اِيْلَه مُونَه.

۵۴. قَانُوْنَاي تُو سَرُوْدِ هَاي مه اَسْتَه

دَ هَر جَاي که خَاْنَه مه بَشَه.

۵۵. اَي خُداوَنْد، دَ غَيْتِ شَاوِ نَامِ تُو رَه ياد مُونُم

و شَرِيْعَتِ تُو رَه دَ جَاي مِيْرُم.

۵۶. اَي عَادَتِ مه شُدَه،

چراکه دَسْتُوْرَاي تُو رَه نِگَاه کَدِيْم.

۵۷ آی خُداوند، تُو اِنْتِخابِ مِه اَسْتِي؛

ما وعده مُونم که کلامِ تُو ره دَ جای میړم.

۵۸ ما حُضُورِ تُو ره قد تمامِ دِلِ خُو طلبِ مُونم،

مُطابِقِ توره خُو دَ بَلِه مِه رَحْمِ کُو.

۵۹ ما دَ باره راه های خُو فِکْرِ کِدم

و قَدَمِ های خُو ره سُونِ فرمانِ های تُو دَوْرِ دَدم.

۶۰ ما عَجَلِه مُونم و طالِ نَمِیدِیم

تا احکامِ تُو ره دَ جای بیړم.

۶۱ ریسپونای مردُمای شَرِیرِ دَ گِرد مِه پیچ خورده،

لیکن ما شَرِيعتِ تُو ره پُرْمُشتِ نَمونم.

۶۲ دَ نِیمِ شاو باله مُوشَمِ تا تُو ره شُکْر-و-سِپاسِ کُنم

بخاطرِ قضاوتِ های عادِلانِه تُو.

۶۳ ما رَفِیقِ پَگِ کَسایِ اَسْتُمِ که از تُو ترسِ دَرِه،

رَفِیقِ کَسایِ که دَسْتُورایِ تُو ره دَ جای میړه.

۶۴ آی خُداوند، زمی پُر از رَحْمتِ تُو اَسْتِه،

قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی.

ط

۶۵ آی خُداوند، تُو دَ مُطابِقِ کلامِ خُو

دَ حَقِ خِدْمَتگارِ خُو اِحسانِ کدی.

۶۶ حِکمت و قضاوتِ دُرستِ ره دَزمه یادِ بدی،

چُون دَ احکامِ تُو ایمانِ دَرُم.

۶۷ پیش از دیدونِ مُصِیبت، ما دَ گُمراهیِ قَدَمِ مِیزدُم،

لیکنِ آلیِ کلامِ تُو ره دَ جایِ میرُم.

۶۸ تُو نیکِ اَسْتی و نیکِ مُونی؛

قانونای خُو ره دَزمه یادِ بدی.

۶۹ آدمایِ کِبِری-و-مغرورِ دَ ضِدِ مه دروغِ گُفته،

ولِی ما قد تمامِ دِلِ خُو دستُورایِ تُو ره نِگاهِ مُونُم.

۷۰ دِلِ ازواِ سخت و بے احساسِ اَسْتِه،

لیکنِ ما از شریعتِ تُو لِذَتِ موبِرُم.

۷۱ بِلَدِه مه خُوبِ شُدْ که مُصِیبتِ دِیدُم؛

تا قانونایِ تُو ره یادِ بگیریُم.

۷۲ شریعتِ دان تو بلده مه بهتر آسته،

از هزاران توته طلا و نقره.

ی

۷۳ دستای تو مره جور کده شکل دد؛

بلده مه فامیدگی بدی تا احکام تو ره یاد بگیرم.

۷۴ کسای که از تو ترس دره مره مینگره و خوشحال

موشه،

چراکه ما د کلام از تو امید درم.

۷۵ آی خداوند، ما میدنم که قضاوت های تو عادلانه آسته

و مصیبتی ره که د بله مه اوردی برحق بود.

۷۶ بیل که محبت تو باعث تسلی مه شنه،

مطابق وعده که تو د خدمتگار خو ددی.

۷۷ بیل که رحمتای تو دزمه برسه تاکه ما زنده بونم،

چون ما از شریعت تو خوشی حاصل مونم.

۷۸ بیل که آدماي مغرور شرمنده شنه،

چراکه اونا قد حيله-و- مکر مره از پای اندخت.

لیکن ما د باره دستورای تُو فکر مونم.

۷۹ کسای که از تُو ترس دره، بیل که سون ازمه بییه،

کسای که فرمان های تُو ره میدنه.

۸۰ بیل که دل مه د مطابق قانونای تُو بے عیب بشه

تا که شرمنده نشنم.

ک

۸۱ جان مه بلده نجات تُو میتپه؛

ما د کلام از تُو امید درم.

۸۲ چیمای مه د انتظار وعده تُو خیره شده؛

ما پُرسان مونم: ”چی وخت مره تسلی میدی؟“

۸۳ اگرچه ما رقم مشکی جور شدیم که د منه دود منده،

لیکن قانونای تُو ره پُرمشت نکدیم.

۸۴ تا کی خدمتگار تُو انتظار بکشه؟

چی غیت کسای ره که مره آزار و— اذیت مونه

قضاوت موکنی؟

۸۵ آدمای مغرور بلده مه چاه کنده؛

أُونَا دَ خِلَافِ شَرِيعَتِ تُو أَسْتَه.

^{۸۶} پگِ احكامِ تُو قَابِلِ اِعْتَبَارِ اَسْتَه؛

أونا دروغِ كُفْتَه مَرَه آزار-و- اذیتِ مُونَه؛ دَزمه كُومَكِ كُو.

^{۸۷} نَزْدِیكِ بُوَد كِه اُونَا مَرَه اَز رُوی زَمی نَابُود كُنَه،

لِیَكِن مَا دَسْتُورایِ تُو رَه ایلَه نَكْدُم.

^{۸۸} دَ مَطَابِقِ رَحْمَتِ خُو زَنْدِگیِ مَرَه تازَه كُو،

تَا فَرْمَانِ هَایِ دَانِ تُو رَه دَ جَایِ بَیْرُم.

ل

^{۸۹} آیِ خُداوندِ، كَلَامِ تُو تَا اَبَدِ

دَ اَسْمُونَا پَايْدَارِ-و- اَسْتُوارِ اَسْتَه.

^{۹۰} وِفَاداریِ تُو نَسْلِ اَنْدَرِ نَسْلِ اِدَامَه دَرَه،

تُو زَمی رَه بُنِیادِ ایشْتیِ و اُو بَرَقْرارِ باقیِ مُمْنَه.

^{۹۱} تَمَامِ خِلَقَتِ دَ حُكْمِ اَز تُو تَا اِمْرُوزِ بَرَقْرارِ اَسْتَه،

چِرَاكِه پَگِ اَز وَا دَ خِدْمَتِ اَز تُو یَه.

^{۹۲} اَكِه شَرِيعَتِ تُو باعِثِ خُوشیِ مَه نَمُوبُودِ،

ما حتماً دَ وَسِيلِهِ مُصِيبَتِي كَه دَ بَلِه مَه اَمَدَد نَابُود
مُوشَدُم.

۹۳ دستورای تُو ره تا اَبَد پُرْمُشت نَمُونُم،

چراکه دَ وَسِيلِهِ ازوا زِنْدَگی مَرَه تازه کدی.

۹۴ ما دَزْتُو تَعْلُق دَرُم، مَرَه نِجَاتِ بَدی؛

چراکه ما دَ طَلَبِ احکامِ تُو بُودیم.

۹۵ مردُمای شَرِیر اِنْتِظارِ مِیکشه که مَرَه نَابُود کُنه،

لیکن ما دَ باره فرمان های تُو خُوب فِکَر مُونُم.

۹۶ بَلَدِه هر کارِ کَامِلِ دِیدُم که یگ حد و جُود دَره،

لیکن احکامِ تُو حد-و-آخِر نَدَره.

م

۹۷ آه، که شَرِيعتِ تُو ره چِيقَسِ دوست دَرُم؛

أو تمامِ روز دَ فِکَر مَه اَسْتَه.

۹۸ احکامِ تُو مَرَه از دُشمنای مَه کده داناتر جور مونه،

چراکه همیشه قد مَه اَسْتَه.

۹۹ ما از پگِ مَعْلَمای خُو کده فامیده تر شُدیم،

چراکه فرمان های تُو دایم دَ فِکْر مه اَسْتِه.

۱۰۰ ما از آدمای پیر کده کَلو مُوفامُم،

چراکه دستُورای تُو ره نگاه مُونُم.

۱۰۱ ما پایای خُو ره از هر راهِ بَد نگاه کدیم،

تا کلام تُو ره دَ جای بیرُم.

۱۰۲ ما از قضاوَت های تُو رُوی گردو نَشُدیم،

چراکه تُو دَزمه تعلیم دَدِے.

۱۰۳ چیقَس شیرین اَسْتِه کلامِ از تُو وختی اُو ره مَزِه مُونُم،

شیرین تر از عسل دَ دان مه.

۱۰۴ از دستُورای تُو فامیدگی حاصلِ مُونُم،

امزی خاطر از هر راهِ دروغ نَفَرَت دَرُم.

ن

۱۰۵ کلام تُو بَلَدِه پایای مه چراغ اَسْتِه

و بَلَدِه راهِ مه نُور.

۱۰۶ ما قَسَم خوردیم و دَز شی پایبند اَسْتُم

که دستُورای عادلانه تُو ره دَ جای میرُم.

۱۰۷ آی خُداوند، ما سَخْت دَ مُصِیْبِتِ اَسْتُمْ؛

مُطَابِقِ کَلَامِ خُو زَنْدِگِی مَرِه تازِه کُو.

۱۰۸ آی خُداوند، هِدِیِه هَای داوِطَلِبَانِه دَان مَرِه قَبُول کُو

و اِحکامِ خُو رِه دَزْمِه یَادِ بَدِی.

۱۰۹ خُونِ مِه هَمِیْشِه دَ قَفِ اَلْغِه مِه اَسْتِه،

لِیْکِنِ مَای شَرِیْعَتِ تُو رِه پُرْمُشْتِ نَمُونُم.

۱۱۰ مَرْدُمَایِ شَرِیْرِ بَلَدِه مِه دَامِ اِیْشْتِه،

وَلِیْ مَای اَز دَسْتُوْرَایِ تُو دُوْر نَشْدِیْم.

۱۱۱ فَرْمَانِ هَایِ تُو تا اَبَدِ بَلَدِه مِه مِیْرَاثِ مُمُونِه،

چِرَاکِه اُوْنَا خُوْشِی دِلِ مِه اَسْتِه.

۱۱۲ دِلِ خُو رِه بَلَدِه نِگَایِ کَدُوْنِ قَانُوْنِایِ تُو مَایْلِ کَدِیْم،

تا اَبَدِ و تا اَخِرِ.

س

۱۱۳ مَای اَز مَرْدُمَایِ دُو رُوْیِ بَدِ مُوْبِرْم،

لِیْکِنِ شَرِیْعَتِ تُو رِه دُوْسْتِ مِیْدِنُم.

۱۱۴ تُو پِناهِگَایِ و سِیْرِ مِه اَسْتِی،

أُمید مه دَ کلامِ از تُو یه.

^{۱۱۵} آی بدکارا، از مه دُور شُنید،

تا احکامِ خُدای خُوره دَ جای بیرُم.

^{۱۱۶} دَ مُطابِقِ وَعِدِه خُو از مه حِمایت کُو تا زنده بُمُنم

و نَیل که از اُمید خُو نا اُمید شُدِه شرمِنده شُنم.

^{۱۱۷} از مه حِمایت کُو تا نِجات پَیدا کُنم

و قانُونای تُو ره دایم دَ پِیشِ نَظرِ خُو بَگیرُم.

^{۱۱۸} پَگِ کَسای ره که از قانُونای تُو سَریچی مُونه، خار-

-و- حَقیرِ حِسابِ مُونی،

چراکه حِیلِه-و- مَکَرِ اَزوا بَے فایده اَسْتِه.

^{۱۱۹} تمامِ مَرْدُمای شَریرِ زَمی ره رَقمِ تُفالِه دُور پورته مُونی؛

امزی خاطر ما فرمان های تُو ره دوست مِیدَنم.

^{۱۲۰} از ترس تُو موی جان مه خِیسته

و ما از قِضاوتِ های تُو ترس دَرُم.

ع

^{۱۲۱} ما اِنصاف و عدالت ره دَ جای اُورِدم،

مَرِه دَ دِسْتِ كَسَاي كِه دَ بِلِه مه ظُلْم مُونِه تَسْلِيم نَكُو.

۱۲۲ سلامتی خِدْمَتگار خُو ره ضَمَانَت كُو

و نِيل كه آدَمای كِبَری-و-مَغْرُور دَ بِلِه مه ظُلْم كُنِه.

۱۲۳ چِیمای مه دَ اِنْتِظَارِ نِجَات تُو خِیره شُدِه،

دَ اِنْتِظَارِ وَعِدِه عَادِلَانِه تُو.

۱۲۴ قَد خِدْمَتگار خُو دَ مُطَابِقِ رَحْمَتِ خُو عَمَل كُو

و قَانُونای خُو ره دَزْمِه یَادِ بَدی.

۱۲۵ مَا خِدْمَتگار تُو اَسْتُم،

دَزْمِه فَاْمِیدگی بَدی تا فَرْمَانِ هَاي تُو ره پَی بُرُم.

۱۲۶ آي خُدَاوند، وَخْتِ شَيِ اَمَدِه كه عَمَل كُنِي

چُونِ بَدكَا رَا شَرِيعَتِ تُو ره تَی پَاي كَدِه.

۱۲۷ وَاقِعاً، مَا اِحْكَامِ تُو ره دُوسْتِ دَرُم،

كَلُوتَرِ از طِلَا، كَلُوتَرِ از طِلَايِ خَالِصِ.

۱۲۸ اَمْزِي خَاطِرِ مَا تَمَامِ اِحْكَامِ تُو ره كَامِلاً رَاسْتِ-و-

حَقِيقَتِ مِیدَنُم

و از هر رَاهِ غَلَطِ-و-دُرُوغِ نَفَرَتِ دَرُم.

۱۲۹ فرمان های تُو حَیْرَت - آوَر اَسْتَه،

امزی خاطر، جان مه اونا ره نگاه مونه.

۱۳۰ واز کدونِ کلامِ تُو دَ اِنسان نُورِ موبَخشه

و دَ آدمای ساده - دِل فامیدگی میدیه.

۱۳۱ ما دان خُو ره واز کده نَفَسک میزَنَم،

چراکه بَلدِه احکامِ تُو شوقِ دَرُم.

۱۳۲ دَزمه نظر کُو و دَ حق مه رحیم بَش،

اُمو رقم که عادتِ تُو دَ حقِ کسای اَسْتَه که نامِ تُو ره

دوست دَره.

۱۳۳ قَدَم های مَره دَ راهِ کلامِ خُو اَسْتوارِ نگاه کُو،

تا هیچ بَدی دَ بَلِه مه حاکِم نَشْنه.

۱۳۴ مَره از ظَلَمِ اِنسانِ خلاصی بَدی

تا دستُورایِ تُو ره دَ جای بیرُم.

۱۳۵ بیل که نُورِ رُویِ تُو دَ بَلِه خِدْمتگارِ تُو روشنی کُنه

و قانونایِ خُو ره دَزمه یادِ بَدی.

جوى۔ ھاى آوډيډه از چيمای مه جارى يه، ^{۱۳۶}

چراکه مردم شريعت تو ره د جاي نميره.

ص

آى خداوند، تو عادل اُستى ^{۱۳۷}

و قضاوت هاى تو راست اُسته.

فرمان هاى خو ره که امر کدى ^{۱۳۸}

کاملاً عادلانه و قابل اعتماد اُسته.

غيرت مه وجود مره موسوزنه، ^{۱۳۹}

چراکه دشمنای مه کلام تو ره پرمُشت کده.

توره تو بے اندازه خالص اُسته ^{۱۴۰}

و خدمتگار تو او ره دوست دره.

اگرچه ما ناچيز و حقير اُستُم، ^{۱۴۱}

ليکن دستورای تو ره پرمُشت نمونم.

عدالت تو يگ عدالت ابدى اُسته ^{۱۴۲}

و شريعت تو حقيقت.

مُشكلات و پريشانی د بيله مه آمده، ^{۱۴۳}

لیکن احکام تو باعثِ خوشیِ مه آسته.

^{۱۴۴} فرمان های تو تا ابد عادلانه آسته،

بلده مه فامیدگی عطا کو تا زنده بُمُنم.

ق

^{۱۴۵} ما قد تمامِ دلِ خو ناله-و- فریادِ کدُم؛

ای خدایِ مَره قبولِ کو

و ما قانونای تو ره نگاهِ مُونم.

^{۱۴۶} ما دَ پیشِ تو ناله-و- فریادِ مُونم؛ مَره نجاتِ بدی،

تا که فرمان های تو ره دَ جای بیرم.

^{۱۴۷} ما پیش از روزواز شدو باله موشم و بلده کومک ناله-
و- فریادِ مُونم؛

ما امیدِ خو ره دَ کلامِ از تو کدیم.

^{۱۴۸} چیمای مه شاو زنده- داری مونه،

تا که دَ باره کلامِ تو فکرِ کنم.

^{۱۴۹} بخاطرِ رحمتِ خو آوازِ مَره بشنو، ای خدایِ مَره؛

مطابقِ قضاوتِ های خو مَره زنده نگاهِ کو.

۱۵۰ کسای که پشتِ نقشه های پلید میگرده، نزدیک مییه؛

اونا از شریعت تو کلو دور شده.

۱۵۱ لیکن تو نزدیک آستی، ای خداوند؛

و پگ احکام تو راست آسته.

۱۵۲ غدر وخت پیش ما از فرمان های تو فامیدم

که بنیاد ازوا ره ابدی ایشته.

ر

۱۵۳ سون مُصِیبت مه نظر کو و مره نجات بدی،

چراکه شریعت تو ره پرمشت نکدیم.

۱۵۴ د داد مه برس و مره نجات بدی،

د مطابق وعده خو مره زنده نگاه کو.

۱۵۵ نجات از مردمای شریر دور آسته،

چراکه اونا د طلب قانونای تو نییه.

۱۵۶ ای خداوند، رحمت های تو کلو آسته؛

د مطابق قضاوت های خو زندگی مره تازه کو.

۱۵۷ آزار-و- اذیت کُننده های مه و دشمنای مه کلو آسته،

لیکن ما از فرمان های تو روی گردو نموشم.

۱۵۸ وختیکه سون خیانتکارا توخ مونم، ازوا بد مه مییه،

چراکه اونا کلام تو ره د جای نمیره.

۱۵۹ توخ کو که دستورای تو ره چیقِس دوست درم؛

مطابقِ رحمت خو مره زنده نگاه کو.

۱۶۰ جمله کلام تو راست-و-حقیقت آسته

و تمام قضاوت های عادلانه تو تا ابد باقی مومنه.

ش

۱۶۱ کته کلونا بے دلیل مره آزار-و-آذیت مونه،

لیکن دل مه از کلام از تو بیم دره.

۱۶۲ ما د باره وعده تو خوشحال آستم،

مثل کسی که ولجه پریمو پیدا کده بشه.

۱۶۳ ما از دروغ بد موبرم و بیزار آستم،

ولے شریعت تو ره دوست درم.

۱۶۴ روز هفت دفعه تو ره حمد-و-ثنا موگیم،

بخاطر قضاوت های عادلانه تو.

۱۶۵ کسای که شریعت تُو ره دوست میدنه، آرامشِ کَلو دَره

و هیچ چیز باعثِ لخشیدونِ ازوا نمُوشه.

۱۶۶ آی خُداوند، اُمید مه دَ نجاتِ ازتو یه

و ما احکامِ تُو ره دَ جای میرُم.

۱۶۷ جان مه فرمان های تُو ره دَ جای میره

و ما اونا ره بے اندازه دوست دَرُم.

۱۶۸ ما دستورا و فرمان های تُو ره دَ جای میرُم،

چراکه پگِ راه های مه دَ زیرِ نظرِ تُو آسته.

ت

۱۶۹ آی خُداوند، بیل که ناله-و-فریاد مه دَ حُضُورِ تُو

بِرَسه؛

دَ مُطابِقِ کلامِ خُو دَزمه فامیدگی بدی.

۱۷۰ بیل که عُدْر-و-زاری مه دَ درگاهِ تُو بِرَسه؛

دَ مُطابِقِ وعدهِ خُو مَره خلاصی بدی.

۱۷۱ از لبای مه حمد-و-ثنا جاری مُوشه،

چراکه تُو قانونای خُو ره دَزمه یاد میدی.

۱۷۲ زبون مه دَ وَصَفِ كَلَامِ تُو سرود میخانه،

چراکه تمام احکام تُو عادلانه یه.

۱۷۳ بیل که دست تُو بلده کومک مه آماده بشه،

چراکه ما دستورای تُو ره انتخاب کدیم.

۱۷۴ آی خداوند، ما دَ شوقِ نجات تُو اَسْتُم

و شریعت تُو باعثِ خوشی مه اَسْتِه.

۱۷۵ بیل که جان مه زنده بُمنه تا تُو ره حمد-و- ثنا بگیم

و بیل که دستورای تُو یار-و- مددگار مه بشه.

۱۷۶ ما رقمِ یگ گوسپون گُمشده، راه گُمک شدیم؛

دَ طلبِ خدمتگار خُو بُر شو،

چراکه ما احکام تُو ره پُرمُشت نکدیم.

دُعا بلده نجات از آدمای حيله گر و جنگره

سرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم.

۱۲۰ دَ غیتِ مُشکلات-و- سختی خُو دَ پیشِ خداوند

نالِه-و- فریاد کدُم

و اُو دُعاى مره قبول کد.

۲ آی خُداوند، جان مَره از لبای دروغگوی

و از زیونای حیلِه‌گر خلاصی بدی.

۳ آی زیونای حیلِه‌گر، قد شُمو چیز کار شُنه

و دیگه چیزخیل دَ حق شُمو شُنه؟

۴ تیر های تیزِ آدمای جنگی

قد قوغ های آتشی نصیب شُمو شُنه.

۵ وای دَ حال مه که دَ منطقه ماشِک جای-د-جای شُدیم

و دَ مینکلِ خیمه های مردُم قیدار زندگی مُونم.

۶ کَلو وخت شُد که بُود-و-باش مه

دَ مینکلِ کسای آسته که صلح ره دُشمون خُو میدنه.

۷ ما آدم صلح طلب آسْتُم،

لیکن وختیکه توره گُفتو ره شروع مُونم،

اونا آماده جنگ آسته.

خُداوند نگاهوان و مددگار آسته

سرُودِ باله رفتو د اورشليم.

۱۲۱ چيمای خور ره سون کوه ها مونم؛

کومک مه از کجا ميه؟

۲ کومک مه از طرف خداوند ميه

که آسمو و زمی ره خلق کد.

۳ او نميله که پای تو بلخشه؛

او که نگاهوان تو آسته، خاوره د چيم خوراه نميديه.

۴ ارے، او که نگاهوان اسرائيل آسته

خاوره د چيم خوراه نميديه و خاوره نموره.

۵ خداوند نگاهوان تو آسته.

خداوند د دست راست تو قرار دره و تو د سایه ازو
آستی.

۶ آفتو د غيت روز تو ره اذيت نمونه؛

و نه ام ماهتو د غيت شاو.

۷ خداوند تو ره از هر بلا و بدی نگاه نمونه؛

او نگاهوان جان تو آسته.

^۸ خُداوند دَ بُر شُدو و پس اَمَدون تُو، تُو ره نِگاه مُونه،

آلی و تا اَبَد.

دُعا بَلدِه سَلامَتی اورشَلیم

سُرودِ باله رفتو دَ اورشَلیم. از داؤود.

۱۲۲ ما خوشحال مُوشدُم و ختیکه اونا دَزمه
مُوگفت:

”بیه که دَ خانِه خُداوند بوری.“

^۲ آلی پایای مو دَ مَنه درگه های تُو ایسته یه،

آی اورشَلیم.

^۳ اورشَلیم رقمِ شاری آباد شُدِه،

که پگ شی دَ یگدِیگِه خُو محکم چسپیده یه.

^۴ طایفه ها دَ اُونجی باله مورِه،

طایفه های خُداوند،

دَ مُطابقِ مُقرراتی که بَلدِه اِسرائیل حُکم شُد،

تا نام خُداوند ره سِتایش کُنه.

^۵ چُون دَ اُونجی تَخْت های قضاوت قرار دده شُدِه،

تخت های خانوارِ داوود.

٦ بَلَدِهِ سَلَامَتِي اَوْرُسَلِيمِ دُعَا كُنَيْد:

”کسای که تُو ره دوست دَره، آرام-و-آسوده بَشه.

٧ دَ مَنَه دِيوَالاي تُو اَمْنِيَتِ بَرَقَرَارِ بَشَه

و دَ مَنَه بُرَجِ هَاي تُو اَرَامِش.

٨ از خَاطِرِ بَرَارو و ياراي خُو مُوگَم:

”صُلْح-و-سَلَامَتِي نَصِيْبِ تُو شُنَه.

٩ بَخَاطِرِ خَاَنَه خُداوند-خُدای مو،

خوشبَخْتِي تُو ره ميخَايم.

طَلَبِ رَحْمَتِ از خُداوند

سُرُودِ بَالَه رِفْتو دَ اَوْرُسَلِيمِ.

١٢٣ ١ ما قَد چِيمَايِ خُو بَالَه سُونِ از تُو تُوخِ مُونَم،

اَيِ خُدَايِ كِه دَ آسْمونَا دَ بِلَه تَخْتِ شِشْتِي.

٢ رَقْمِي كِه چِيمَايِ غُلَامَا سُونِ دِسْتِ بَادَارِ شِي اَسْتَه

و چِيمَايِ كَنِيزَا سُونِ دِسْتِ بِي بِي شِي،

اُمُو رَقْمِ چِيمای اَزْمُو سُونِ خُداوند، خُدای مَوِ اَسْتَه

تا وختیکه دَ بِلَه مَوِ رَحْمِ کُنَه.

دَ بِلَه اَزْمُو رَحْمِ کُو، اَی خُداوند، دَ بِلَه اَزْمُو رَحْمِ کُو،

چراکه مَوِ غَدْرِ تَحْقِیرِ - و - تَوَهینِ شُدِه!

جان مَوِ اَز اِنْدازِه کَلو پُر شُدِه

اَز رِیشْخَنْدِ کَدونِ اَدْمایِ اَسُوْدِه

و اَز تَحْقِیرِ - و - تَوَهینِ اَدْمایِ کِبْرِی.

کومک و یاری از جانبِ خدا

سَرُوْدِ بَالِه رِفْتو دَ اَوْرُشَلِیْمِ. اَز دَاوُوْدِ.

۱۲۴ اگه خُداوند قَد اَزْمُو نَمُووُود،

- بیل که اِسْرَائِیلِ اَمِ بُوگِیَه -

اگه خُداوند قَد اَزْمُو نَمُووُود،

وختیکه اَدْمَا دَ بِلَه مَوِ هُجُوْمِ اُوْرْد،

و غَیْبَتِیکه قَاْرِ اَزْوَا دَ بِلَه مَوِ بَالِه اَمْد،

اوخته اُوْنَا مَوِ رِه زِنْدِه قُوْرْتِ مُوْکْد.

۴ اوخته آو ها مو ره دَ دَم خُو مُو بُرد

و سيل از سر مو تير مُوشُد؛

۵ آرِے، آو های طُغیانگر

از سر مو تير مُوشُد.

۶ حمد۔ و۔ ثنا دَ خُداوند

که نه ايشت مو دَ وَسِيْلَه دَنَدونای ازوا تِکِه۔ و۔ پاره
شُنِی.

۷ رقمی که یگ مُرغک از دام شِکارچی ها دُوتا مُونه،

امو رقم جانِ ازمو ام خلاصی پیدا کد؛

دام مُنْثی شُد و مو ايله شُدی.

۸ کومک بَلِدِه مو دَ نامِ خُداوند میيه

که آسمو و زمی ره خَلق کد.

خُداوند حَافِظِ قَوْمِ خُو آسته

سُرُودِ بِالِه رِفْتو.

۱۲۵ ۱ کسای که دَ خُداوند تَوَكَّل دَرِه

رقم کوه صَهِیون آسته که تکان نَمُوخوره،

بَلَكِه تَا اَبْد بَرَقَرَار مُومَنَه.

۲ رَقْمِي كِه كَوِه هَا دَ گِرْدَاگِرْدِ اَوْرُشَلِيمِ اَسْتَه،

اُمُو رَقْمِ خُداوند دَ گِرْدَاگِرْدِ قَوْمِ خُو حُضُورِ دَرِه،

اَز اَلِي تَا اَبْدُالاباد.

۳ يَقِينًا، قُدْرَتِ مَرْدُمَايِ عَادِلِ حَاكِمِ نَمُوشَه؛

نَشْنَه كِه اَدْمَايِ عَادِلِ دِسْتِ خُو رِه بَلَدِه شَرَارَتِ دِرَاز

كَنَه.

۴ اَيِ خُداوند، دَ حَقِ اَدْمَايِ نِيكِ خُوبِي كُو،

دَ حَقِ كَسَايِ كِه دِلِ رَاسْتِ اَسْتَه.

۵ لِيكِنِ كَسَايِ كِه دَ رَاهَهايِ كَجِ خُو مَائِلِ اَسْتَه،

خُداوند اُونَا رِه قَدِ بَدكَا رَا قَتِي هِي مُونَه.

صُلح- و- سَلامَتِي نَصِيْبِ اِسْرَائِيلِ باد!

سُرُودِ خُوشِي بَلَدِه بَازگَشْتِ اَسِيرَا

سُرُودِ بَالِه رِفْتُو دَ اَوْرُشَلِيمِ.

۱۲۶ وختیکه خُداوند اَسِيرَايِ صَهِيونِ رِه پَس اُورْد،

مُو رَقْمِ كَسَايِ بُوْدِي كِه خَاو مِينِگَرِه.

۲ اوخته دان های مو از خنده پُر شد

و زبونای مو از سرودِ خوشحالی.

اوخته دَ مینکلِ مِلَّتِ ها گفته شد:

“خداوند بَلَدِه ازوا کارای کتّه انجام دده.”

۳ آرے، خداوند بَلَدِه ازمو کارای کتّه انجام دده

و مو خوشحال شدے.

۴ آی خداوند، خوشبختی مو ره بَلَدِه مو پس بیرو،

رقمی که جوی ها ره دَ بیابونِ جنوبِ میری.

۵ کسای که قد آویدِه خو کِشت مونه،

قد سرودِ خوشی دِرو مونه.

۶ کسی که چخرا کده بُرو مورِه

و تخم ره بَلَدِه پاش ددو موبره،

او قد سرودِ خوشی پس مییه

و قوده های خو ره گرفتِه میره.

إِعْتِمَادَ دَ خُوبِي خُداوند

سُرُودِ بِالِه رِفْتو دَ اُورُشَلِيم. اَز سُلَيْمَان.

۱۲۷ اگه خُداوند خانه ره آباد نَکُنه،

اُستاکارای ازو بے فایده زَحمت میکشه؛

اگه خُداوند از شار نِگاهوانی نَکُنه،

نِگاهوانا دَ اُونجی بے فایده بیدار میشینه.

۲ بَلدِه شُمو بے فایده اُسته که وخت از خاو باله مُوشید

و شاو تا ناوخت بیدار مُومَنید،

و نانِ مُشَقَت - و - سَخْتی ره مُوخورید؛

چُون خُداوند کسای ره که دوست دَرِه بَلدِه ازوا حتّی دَ
وختِ خاو ام روزی میدیه.

۳ باچه ها یگ میراث از طرفِ خُداوند اُسته،

ثَمَرِ رَحْم، یگ اَجْر از طرفِ خُداوند.

۴ باچه های دُورونِ جوانی

رَقْمِ تیرهای دِستِ مَرَدِ مُبارزِ اُسته.

۵ نیکِ دَ بَخْتِ کسی که تیردانی شی ازوا پُر شده.

اُو آدمِ شرمِنده نَمُوشه وختیکه دَ دانِ درِگه شارِ قد

دُشمننا توره مُوگيه.

أَجْرِ آدْمَايِ خُدا ترس

سُرُودِ بَالِه رِفْتو دَ اُورُشَلِيم.

۱۲۸ نیک دَ بَخْتِ پَگِ کَسایِ که از خُداوند ترس دَره

و دَ راه های اَزو قَدَمِ مِيزَنه.

۲ تُو از حَاصِلِ زَحْمَتِ دِسْتِ خُو مُوخورى

و نیک بَخْتِ و کامياب مُوشى.

۳ خَاْتُونِ تُو دَ مَنه خَاِنه تُو رَقْمِ تَاگِ پُرْتَمَرِ مُوشه

و بچکِچَايِ تُو دَ دَوْرِ دِسْتَرخُونِ تُو مِثْلِ نِیَالِ هَايِ زَيْتُونِ.

۴ آرَمِ، اُمى رَقْمِ بَرَكْتِ پَيدا مُونه

آدْمى که از خُداوند ترس دَره.

۵ خُداوند تُو ره از صَهِيونِ بَرَكْتِ بَدِيه؛

دُعا مُونْمِ که تُو دَ تَمَامِ رُوْزَايِ زِنْدَگِیِ خُو کاميابى

اُورُشَلِيمِ ره بِنِگْرِى.

۶ و دُعا مُونْمِ که بچکِچَايِ بچکِچَايِ خُو ره بِنِگْرِى.

صُلْحِ - و - سَلَامَتِى نَصِيبِ إِسْرَائِيلِ بَادِ.

خلاصی از دستِ شریرو

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

۱۲۹ دُشمنای مه از دورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-
و- اذیت کده؛

بیل که اسرائیل بُگیه:

۲”اونا از دورونِ جوانی مه مَره کَلو آزار-و- اذیت کده،

لیکن د بَله مه پیروز نَشده.

۳قلبه گرا د بَله پُشت مه قُلبه کد،

و خط های قُلبه خُوره دِراز کد.

۴لیکن خُداوند عادلِ آسته؛

اُو بندهای شریرو ره مُنثی کده مَره خلاصی دد.

۵کسای که از صَهیون بد مُوبره

بیل که پگ شی شرمنده شُده عَقَب نِشینی کُنه.

۶بیل که اونا رقمِ علفی بَشه که د بَله بام ها سوز مُونه

و پیش ازی که رُشد کُنه، خُشک مُوشه؛

۷و دِروگرا حتی دست خُوره ازو پُر نَمیتنه

و نه ام قوده گر بغل خو ره.

^۱ و راهگذرا نگیه:

”برکتِ خداوند نصیب شمو شنه.

مو د نام خداوند شمو ره برکت میدی.“

د انتظار و امیدِ خداوند

سرودِ باله رفتو د اورشلیم.

۱۳۰. ^۱ ای خداوند، از غوجی ها د پیش تو ناله-و-
فریاد مونم.

^۲ یا مولا، آواز مره بشنو

و بیل که گوشای تو د آوازِ ناله-و-زاری مه توجه کنه.

^۳ ای خداوند، اگه تو گناه ها ره د نظر خو بگیری،

کی میتنه د حضور تو ایسته شنه، یا مولا؟

^۴ لیکن تو بخشنده گناه ها آستی،

تا ترس-و-احترام از تو برقرار بشه.

^۵ ما چیم د راهِ خداوند آستم، جان مه انتظار میکشه

و ما د کلام ازو امید درم.

٦ جان مه اِنْتِظَارِ مَوْلَا ره مِيكشه،

كلوتر از پيره داراي كه مُنْتَظِرِ روز واز شُدو يه؛

آرْمِ، كلوتر از پيره داراي كه مُنْتَظِرِ روز واز شُدو
آسته.

٧ آي اِسْرَائِيل، دَ خُداوند اُميد كُو،

چُون رَحْمَتِ دَ پيشِ خُداوند آسته

و اُو قُدْرَتِ پَرِيْمُو دَرِه كه بازخريد كُنه؛

٨ اُو خود شي اِسْرَائِيل ره

از تمام گناه هاي شي بازخريد مونه.

فروتني دَ حُضُورِ خُدا

سُرُودِ باله رفتو دَ اورشَلِيم. از داوود.

١٣١ آي خُداوند، دِل مه كِبْرِي نِيسته

و چِيمَاي مه غُرُور نَدْرِه.

ما خود ره نَه دَ كاراي كُنه مَصْرُوفِ مُونِم

و نَه ام دَ كاراي كه از عقل مه باله يه.

٢ بَلَكِه جان خُو ره آرام و بِيغَم كَدِيم،

رقم یگ نلغہ از شیر جدا شُدہ کہ دَ بَغْلِ آبه خُو بَشہ.

آرے، جان مه دَ وجود مه رقم نلغہ از شیر جدا شُدہ
آلی آستہ.

آی اسرائیل، دَ خُداوند اُمید کُو،

از آلی تا اَبَدُالآباد.

دَ وَصِفِ شَارِ اِنْتِخَابِ شُدہ

سُرُودِ بِالہِ رِفْتُو دَ اُورُشَلِیْمِ.

۱۳۲ آی خُداوند، داؤود و پگِ مُشکِلَاتِ شِی رِہ دَ یاد
خُو بَیْرُو

۲ کہ چِطُور اُو دَ خُداوند قَسَمِ خُورِد

و بَلَدِہ قَادِرِ مُطْلَقِ یَعْقُوبِ نَذَرِ کَدِہ کُفْت:

۳ ”دَ اُتاقِ خانِہ خُو داخِلِ نَمُوشُم

و دَ جاگِہ خاو خُو دَرِ نَمِیْمِ؛

۴ خاو رِہ دَ چِیْمایِ خُو رِہ نَمِیْدُم

و کِرِپکایِ خُو رِہ نَمِیْمُ کہ از خاو گِرَنگِ شُنہ،

۵ تا غَیْتِیکِہ یگِ جایِ بَلَدِہ خُداوند پَیْدا کُنُم

یگ جای بُود۔ و۔ باش بَلَدِه قَادِرِ مُطَلَقِ یَعْقُوبِ.“

^۶اینه، مو د «بیتُ اللّٰحمِ» اِفراتِه د بارِه صندوقِ عهد
شِنیدی

و اُو ره د دَشْتِ های «یعار» پیدا کدی.

^۷ببید که د جای بُود۔ و۔ باش ازو بوری

و د پیشِ قَدَمگاهِ ازو پَرستِشِ کنی.

^۸ای خُداوند، باله شو و د اِستِراحتگاهِ خُو بیه،

خود تُو و صندوقی که نشانی قُدرتِ تُو اَسته.

^۹بیل که پیشوایون تُو قد عدالت پوشنده شنه

و مومنین تُو آوازِ خوشی بُر کُنه.

^{۱۰}از خاطرِ خِدمتگارِ خُو داؤود،

از پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو رُوی گردو نَشُو.

^{۱۱}خُداوند بَلَدِه داؤود قَسَمِ خورد؛

یقیناً اُو از قَسَمِ خُو پس نَمیگرده.

اُو کُفت: ”از ثَمَرِ پُشتِ کمرِ تُو

یگ نفر ره د بَلِه تَخْتِ تُو میَشندُم.

۱۲ اگه باچه های تو عهد مره نگاه کنه

و از فرمان های مه که بلده ازوا یاد میدیم اطاعت کنه،

اوخته باچه های ازوا ام

تا ابد د بله تخت تو میشینه.

۱۳ چون خداوند صهیون ره انتخاب کده

و خوش دشته که جای بود-و-باش ازو بشه.

۱۴ او گفت: ”ای استراحتگاه مه آسته تا ابدالابد.

د اینجی جای-د-جای موشم،

چراکه ما ای ره خوش کدیم.

۱۵ دی خانه های شی ره کلو برکت میدیم

و مردمای غریب شی ره قد نان سیر مونم.

۱۶ پیشوایون شی ره قد نجات مپوشنم

و مومنین شی قد آواز خوشی سرود میخانه.

۱۷ د اونجی بلده داؤود یگ شاخ سوزدلجی مونم؛

بلده مسح شده خو یگ چراغ آماده کدیم.

۱۸ دشمنای شی ره قد شرم مپوشنم،

ليکن تاج ازو د بَله سر شی جَلَجَل مُونه.“

د وَصْفِ يَگدلی

سُرودِ باله رفتو د اورشَلیم. از داؤود.

۱۳۳ چِیَقَسْ خُوب و دِلِپَسَنَد اَسْتَه

که برارو د یگدلی قد یگدیگه خو زندگی کنه.

۲ ای، رَقْمِ رُوغونِ خُوشبُوی اَسْتَه که د بَله سر شیو مُوشه

و د بَله ریش تاه مییه، د بَله ریش هارون

و تا جاغه چپن شی تاه مورہ.

۳ ای، رَقْمِ شَبَنَمِ حِرْمونِ اَلّی اَسْتَه

که د بَله کوههای صهیون تاه مُوشه،

چراکه د اُونجی خُداوند بَرکت خُوره مُقَرَر کده،

یعنی زندگی ره تا اَبداً اَباد.

سِتایشِ خُدا د وَسِيلَه خِدْمَتگارا

سُرودِ باله رفتو.

۱۳۴ بید، خُداوند ره سِتایش کُنید، اَی تمام

که دَ غَیْتِ شَاوِ دَ خَانِه خُداوند بَلَدِه خِدمت ایسته
مُوشید.

دِستای خُو ره دَ جای مُقَدَّس باله کُنید
و خُداوند ره ستایش کُنید.

خُداوند که خَالِقِ آسمو و زمی آسته،
تُو ره از صَهیون بَرکت بَدیه.

دَ ستایشِ کارای بزرگِ خُداوند

۱۳۵ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

نامِ خُداوند ره ستایش کُنید.

ای خِدمتگارای خُداوند، ستایش کُنید،

شُمُو کسای که دَ خَانِه خُداوند بَلَدِه خِدمت ایسته مُوشید،
دَ حَولی های خَانِه خُدای مو.

خُداوند ره ستایش کُنید، چراکه خُداوند نیکو آسته؛

دَ نامِ ازُو سرُود بِخَانید، چراکه دِلپَسند آسته،

چراکه خُداوند یَعقُوب ره بَلَدِه خُو اِنْتِخاب کده،

إِسْرَائِيلَ رَه دَ عِنْوَانِ مُلْكِيَّتِ خَاصِ خُو.

^٥ مَا مِيدَنَّمْ كَه خُداوند بُزُرْگِ اَسْتَه،

خُداوند مو باله تر از تمام خُدايو.

^٦ هَر چيزی كَه خُداوند خَاسْت-و-اِرَادَه كُنَه، اُو رَه اِنجَام مِيدِيَه،

دَ اَسْمُو وَ دَ زَمِي،

دَ دَرِيَا هَا وَ دَ پَگِ غُوجِي هَايِ دَرِيَا هَا.

^٧ اُو اَوْرَهَا رَه اَز اَخْرَايِ زَمِي بِالَه مُونَه،

اُو اَتَشْكَ هَا-و-گُرْگُرْدِرَاغِ رَه بَلْدَه بَارِشِ دَ وَجُوْدِ مِيرَه

وَ بَادِ رَه اَز خَزَانَه هَايِ خُو بُر مُونَه.

^٨ اُو اَوَلِبَارِي هَايِ مِصْرِ رَه كُشْت،

اِم اَز اِنْسَانَا وَ اِم اَز حَيَوَانَا رَه.

^٩ اُو اِعْلَامَتِ هَا وَ كَارَايِ عَجِيبِ رَه دَ مَنَه تُو رَيِي كَد، اَيِ مِصْر،

دَ ضِدِّ فِرْعَوْنِ وَ تَمَامِ خِدْمَتْگَارَايِ شِي.

^{١٠} اُو مِلَّتِ هَايِ كَلُو رَه زَد

و پادشایونِ قُدْرَتْمَندِ رِه کُشت:

^{۱۱} سِیحون پادشاهِ اُموری ها ره،

عوج پادشاهِ باشان ره

و پِگِ پادشایونِ کِنعان ره.

^{۱۲} اُو سرزمینِ ازوا ره دَ عِنوانِ میراثِ دَد،

دَ عِنوانِ میراثِ دَ قَوْمِ خُو اِسرائیل.

^{۱۳} اَی خُداوند، نامِ تُو تا اَبَد باقی اَسته،

و یادِ تُو، اَی خُداوند، نسلِ اَندر نسل،

^{۱۴} چِراکه خُداوند دَ دادِ قَوْمِ خُو مِیرَسَه،

و دَ خِدْمَتگاراِی خُو دِلسوزی مُونَه.

^{۱۵} بَتِهای مِلَّتِها طِلا و نُقره اَسته

و کارِ دِستایِ اِنسان.

^{۱۶} اُونَا دانِ دَره، و لَی توره کُفته نَمِیتنه،

چِیمِ دَره، و لَی دِیده نَمِیتنه؛

^{۱۷} گوشِ دَره، و لَی شِنِیده نَمِیتنه،

و نَفَسِ اَمِ دَ دانِ ازوا و جُودِ نَدَره.

۱۸ کسای که اونا ره جور مونه رقم ازوا اُسته

و ام هر کس که دزوا توکل مونه.

۱۹ آی خانوارِ اسرائیل، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی خانوارِ هارون، خُداوند ره ستایش کُنید؛

۲۰ آی خانوارِ لاوی، خُداوند ره ستایش کُنید؛

آی کسای که از خُداوند ترس دَرید، خُداوند ره ستایش کُنید.

۲۱ خُداوند ره از صَهیون حمد-و- ثنا باد،

امو ره که دَ اورشَلیم بُود-و- باش دَره.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

شکرگزاری بخاطرِ رَحمتِ خُداوند

۱۳۶ خُداوند ره شُکر-و- سپاس بُگید، چراکه او

نیکو یه

و رَحمت شی اَبَدی اُسته.

۲ خُدای خُدایو ره شُکر-و- سپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اُسته.

۳ رَبُّ-الْاربابِ رَه شُكْر-و-سِپاس بُگید،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه.

۴ تَنها اُمُو رَه که کارای عَجیبِ بُزُرگ مُونَه،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۵ اُمُو رَه که قَد حِکْمَت خُو اَسْمونَا رَه خَلق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۶ اُمُو رَه که زَمی رَه دَ بِلَه اَوها اَوار کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۷ اُمُو رَه که رُوشَنی های کُتَه دَ و جُود اُورِد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۸ اَفْتُو رَه بِلِدَه حُکمرانی دَ بِلَه رُوز،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۹ ماَهتُو و سِتاره ها رَه بِلِدَه حُکمرانی دَ بِلَه شاو،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۱۰ اُمُو رَه که اوْلباری های مِصر رَه زِد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسْتَه؛

۱۱ و بَنی اسرائیل ره از مینکلِ ازوا بُرو اُورد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۲ قد دِسْتِ قَوی و بازوی بِراز،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۳ اُمُو ره که دریای سُرُخ ره دُو شَق کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۴ و بَنی اسرائیل ره از مینکل شی تیر کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۵ لیکن فِرْعَوْن و لشکر شی ره دَ دریای سُرُخ پورته کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته.

۱۶ اُمُو ره که قَوْم خُو ره دَ بیابو رَهبری کد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۷ اُمُو ره که پادشایونِ بزرگ ره زَد،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

۱۸ اُمُو ره که پادشایونِ قُدِرتَمند ره کُشت،

چراکه رَحمت شی اَبَدی اَسته؛

١٩ سِيحُون پادشاهِ اَمُورِيا ره،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه؛

٢٠ و عُوْج پادشاهِ باشان ره،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه؛

٢١ و سرزمينِ ازوا ره دَ ميراثِ دَد،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه؛

٢٢ دَ عِنوانِ ميراثِ بَلدِه خِدْمَتگارِ خُو اِسْرائيل،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه؛

٢٣ اَمُو ره که دَ غَيْتِ خَارِي-و- نَلْتِ مو، مو ره دَ يادِ اُورِد،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه؛

٢٤ و مو ره از چنْگِ دُشْمِنايِ مو خِلاصِ کد،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه؛

٢٥ اَمُو ره که بَلدِه پَگِ جاندارا رُوْزي مِيدِيه،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه.

٢٦ خُدایِ اَسْمونَا ره شُکْر-و- سِپاسِ بُوْگِيد،

چراکه رَحمتِ شَيِ اَبَدِي اَسْتَه.

سرودِ سوگواریِ بنی اسرائیل دَ مُلکِ بابل

۱۳۷ دَ بَغْلِ دریاچه های بابل

دَ اُونجی مو شِشتی و چخرا کدی

وختیکه صهیون ره یاد کدی.

۲ دَ برختای بید که دَ مَنه شار بُود

مو بربط های خُو ره اوزو کدی،

۳ چُون کسای که مو ره اسیر کُدد دَ اُونجی دَز مو گُفت که
سرودِ بخانی،

و کسای که مو ره عذاب مُوکد، از مو سرودِ خوشی
طلب کده

گُفت: ”بلده ازمو یکی امزو سرودهای صهیون ره
بخانید.“

۴ چطور مو میتنی که سرودِ خداوند ره دَ سرزمینِ بیگنه
بخانی؟

۵ آی اورشَلیم، اگه تُو ره پُرمُشت کنم،

بیل که دِسِتِ راست مه بربط زدو ره پُرمُشت کُنه.

۶ آی اورشَلیم، اگه تُو ره یاد نکنم،

و توره از پگ خوشی ها كده باله تر ندنم،

بیل كه زبون مه د كام مه بچسپه.

۷ آی خداوند، روز سقوط اورشليم ره د ضد بني ادوم، د
ياد خو بيرو

كه چطور اونا موگفت: ”خراب كنيد! از بيخ-و- بنياد
شي خراب كنيد!“

۸ آی دختر بابل، تو ام بيرو موشي،

نيك د بخت كسي كه توره جزا بديه،

امو رقم كه توره جزا ددي.

۹ نيك د بخت كسي كه نلغه هاي توره بگيره

و اونا ره د بله سنگ ها بزنه.

سرود شكرگزارى

زبور داود.

۱۳۸ آی خداوند، توره قد تمام دل خو شكر-و-
سپاس موگيم؛

د پيش روى خدايو بلده تو سرود ميخانم.

۲ ما سُونِ خانِه مَقَدَّسْ تُو سَجْدِه مُونُم

و بخاطرِ رَحْمَتِ و وفاداری تُو، نام تُو ره ستایش
مُوکْنُم؛

چراکه تُو نام و کلام خُو ره از تمام چیزا کده باله تر
قرار ددی.

۳ دَ روزی که کُوی کدُم، تُو دُعای مَرِه قَبُول کدی

و دَ جان مه قُوت دده مَرِه دلیر جور کدی.

۴ آی خُداوند، بیل که تمام پادشایونِ زمی تُو ره حمد-و-
ثنا بُگیه،

بخاطرِ کلامِ دان تُو که اونا میسنوه.

۵ بیل که اونا دَ وَصِفِ راه های خُداوند سرُود بَخانه،

چراکه جلالِ خُداوند بزرگ اَسته.

۶ واقِعاً، خُداوند مُتعالِ اَسته،

و دَ بِلِه آدمای اُفتده نظرِ لُطف مونه،

ولِیِ مردُمای کِبری-و-مغرور ره از دُور مینخشه.

۷ باوجودِ که دَ غولِ سختی-و-مُشکلات مورُم،

تُو مَرِه زنده نگاه مونی.

تُو دِسْتِ خُو رِه دَ بَرابَرِ قَارِ دُشْمَنایِ مِه دِرَاز مُونی،

و دِسْتِ رَاسْتِ تُو مَرِه نِجَاتِ مِیدِیِه.

^۸ خُداوند مقصد خُو رِه دَ بارِه ازمِه پُورِه مُونِه.

اَی خُداوند، رَحْمَتِ تُو تا اَبَد باقی مُونِه.

کارایِ دِسْتِ خُو رِه ایلِه نَکُو.

هیچ چیز از نظرِ خُدا تاشه نییه

بَلدِه سَرِدِسْتِه خَانِنْدِه ها. زُبُورِ داؤود.

۱۳۹ اَی خُداوند، تُو مَرِه آزمايش کدے و سَنَخْتِه؛

^۲ تُو از شِشْتون و باله شُدون مِه خبر دَری،

و فِکرایِ مَرِه از دُور مِیدَنی.

^۳ تُو راه-و-رفتار و اِسْتِراحت کدون مَرِه دَ دِقْتِ اِمْتِحان کدے

و از تمامِ راه های مِه باخبر اَسْتی.

^۴ حتّی پِیش ازی که یگو توره دَ زِبون مِه بییه،

اَی خُداوند، تُو اُو رِه کاملاً مِیدَنی.

^۵ تُو از پِیشِ رُوی و از پسِ پُشت چاردور مَرِه گِرِفتے

و دِسْتِ خُورِه دَ بَلِه مه ایشتی.

۶ ای رِقْمِ شِناسِ بَلدِه مه کَلو حَیْرَتِ آوَرِ اَسْتِه،

و اُمُوَقَسِ بِلند که دَ زَشی رَسِیدِه نَمِیْتَنُم.

۷ از گِیْرِ رُوحِ تُو دَ کُجَا بُوْرُم؟

و از حُضُوْرِ تُو دَ کُجَا دُوْتَا کُنُم؟

۸ اگِه دَ آسْمو بُوْرُم، تُو دَ اُوْنجی اَسْتی؛

و اگِه دَ عَالِمِ مُرْدِه ها جَاگِه اَنْدَزُم، دَ اُوْنجی ام تُو اَسْتی.

۹ اگِه دَ سَرِ بَالِ هَایِ سَحَرِ سُوَارِ شُدِه پَرُوَازِ کُنُم

و دَ دُوْرْتَرِیْنِ گُوْشِه هَایِ دَرِیَا جَایِ بَغِیْرُم،

۱۰ حَتّی دَ اُوْنجی ام دِسْتِ تُو مَرِه رَاهِنُمَایِ مُوْنِه

و دِسْتِ رَاسْتِ تُو مَرِه مَحْکَمِ مِیْگِیْرِه.

۱۱ اگِه بُوْگِیْم: ”یَقِیْنًا تَرِیْکِی مَرِه مُوِپُوْشَنِه

و رُوْشَنی چَارَطْرَفِ مِه دَ شَاوِ تَبْدِیْلِ مُوْشِه،“

۱۲ حَتّی تَرِیْکِی ام دَ پِیْشِ اَز تُو تَرِیْکِ نِیْبِه،

بَلْکِه بَلْدِه تُو شَاوِ رِقْمِ رُوْزِ، رُوْشُو یِه،

چِرَاکِه تَرِیْکِی و رُوْشَنی بَلْدِه تُو یِگِ اَسْتِه.

۱۳ تو اعضای داخلِ جسمِ مَره بافتِ ددی؛

تو مَره دَ رَحِمِ آبه مه شکلِ ددی.

۱۴ ما تو ره شُکر-و-سپاسِ مُوگیم، چراکه ما باهیبِت و
عجیبِ جورِ شُدیم؛

کارایِ تو حیرتِ آورِ آسته،

جانِ مه ای ره خُوبِ میدنه.

۱۵ استغونایِ مه از تو تاشه نبُود

وختیکه دَ جایِ تاشه جورِ مُوشدُم،

دَ غیتیکه دَ غُوْجیِ زمیِ شکلِ میگرِفْتُم.

۱۶ چیمایِ تو جسمِ شکلِ ناگِرِفْتِه مَره دیده؛

دَ کِتَابِ تو تمامِ روزایِ نوِشته بُود که بَلدِه مه مُقرَر

شُد،

وختیکه حتیِ یکیِ ازوا ام وجودِ نَدَشْت.

۱۷ ای خُدا، فِکرایِ تو بَلدِه مه چِیقَسِ با آرِزِشِ آسته!

تِعدادِ ازوا چِیقَسِ کَلو آسته.

۱۸ اگه اونا ره حِسابِ کُنم، از ریگِ کده کَلو تر آسته.

وختیکه بیدار موشم، هنوز د حضور از تو حاضر استم.

۱۹ خدایا، کشکه تو شریرو ره بکشی؛

ای آدمای خونریز، از مه دور شنید!

۲۰ کسای که د باره تو تورای بد موگیه،

اونا دشمنای تو استه که نام تو ره د مقصد باطل

میگیره.

۲۱ ای خداوند، آیا کسای که از تو بد مویره، ما ازوا بد

نمویرم؟

و کسای که د خلاف تو باله موشه، ازوا نفرت نموکنم؟

۲۲ ما قد نفرت کامل ازوا بد مویرم

و اونا ره دشمنون خو حساب مونم.

۲۳ ای خدا، مره آزمایش کو و دل مره بنخش؛

مره امتحان کو و فکرای پریشان مره بدن.

۲۴ توخ کو، که اگه دزمه کدم راه فساد وجود دره،

مره د راه ابدی هدایت کو.

بَلَدِهٖ سَرِدِسْتِهٖ خَانِنْدِهٖ هَا. زِيُورِ دَاوُود.

۱۴۰. آي خُداوند، مَرِهٖ از دِسْتِ اَدْمَايِ شَرِيْرِ خِلاصِي
بِدِي

و مَرِهٖ از شَرِ مَرْدُمَايِ ظَالِمِ نِگَاهِ كُو؛

۲ از شَرِ كَسَايِ كِه دَ دِلِ هَايِ خُو دَ بَارِهٖ شَرَارَتِ فِكْرِ مُونِهٖ

و تَمَامِ رُوزِ مَرْدُمِ رِهٖ جِنْگِ مِينْدَزِهٖ.

۳ اُونَا زِيُونَايِ خُو رِهٖ رَقْمِ مَارِ اَلِّي تِيْزِ مُونِهٖ

و دَ زِيْرِ لَبَايِ اَزْوَا زَارِ كَبْجِهٖ مَارِ اَسْتِهٖ. سِيلاَهٖ.

۴ آي خُداوند، مَرِهٖ از دِسْتِ اَدْمَايِ بَدِكاَرِ حِفْظِ كُو،

اَرْمِي، از شَرِ مَرْدُمَايِ ظَالِمِ

كِه بَلَدِهٖ لَخْشَنْدُونِ پَايَايِ مِهٖ نَقْشِهٖ كَشِيْدِهٖ، مَرِهٖ نِگَاهِ كُو.

۵ اَدْمَايِ كِبْرِي-و-مَغْرُورِ بَلَدِهٖ مِهٖ دَامِ ايشْتِهٖ؛

اُونَا رِيْسِپُونَايِ جَالِ خُو رِهٖ اَوَارِ كَدِهٖ

و دَ سَرِ رَاهِ مِهٖ تَلْكَ شَنْدِهٖ. سِيلاَهٖ.

۶ مَا دَ خُداوند مُوْگِيْمُ: ”تُو خُدايِ مِهٖ اَسْتِي.

آی خُداوند، آوازِ عُدْر-و-زاری مَرِه بِشَنو.“

آی خُداوند-خُدا، که قُوتِ نِجاتِ مه اَسْتی،

تُو سر مَرِه دَ روزِ جَنگِ پوَشَندی.

آی خُداوند، آرزو های آدَمای شَریرِ ره پُوره نَکو

و نَیل که اُونَا دَ نَقشه های شَریرانِه خُو کامیاب شُنه؛

اگِه نَه، خود ره کُته کُته مُونه.

کَسای که مَرِه محاصِرِه کده،

بیل که سر های ازوا قد شرارتِ لَبای ازوا پوَشَنده شُنه.

بیل که قوغ های آتِش دَ سرِ ازوا بوَفته.

بیل که اُونَا دَ آتِش اَندخته شُنه، دَ چُقُوری ها،

و دیگِه باله شُدِه نَتَنه.

بیل که آدَمِ بَدگُوی دَ رُوی زَمی اُسْتوار شُنه؛

بیل که بلا-و-بَدی، آدَمِ ظالِمِ ره شِکار کده نابُود کُنه.

ما مِیدَنم که خُداوند دَ دادِ مَرُدَمای مُحتاجِ مِیرَسِه

و دَ حقِ آدَمای غَرِیبِ اِنصافِ مُونه.

یقیناً، آدَمای عادِلِ نامِ تُو ره ستایشِ مُونه

و دُرُستکارا دَ حُضُورِ تُو جای میگیره.

دُعا بَلَدِه کومک

زُبُورِ داؤود.

۱۴۱ آی خُداوند، تُو ره کُوی مُونم؛ دَ عَجَلَه دَ پیش
مه بیه!

وختیکه تُو ره کُوی مُونم، دَ ناله-و-فریاد مه گوش
بدی.

۲ بیل که دُعای مه دَ حُضُورِ تُو رِقْمِ بُخُورِ خوشبُوی قرار
بگیره

و دِستای-باله-شُدِه مه رِقْمِ قُربانی شام.

۳ آی خُداوند، دَ بَلِه دان مه یگ نِگاهوان مُقَرَر کُو

و از درگه لُبای مه نِگاهوانی کُو.

۴ دِل مَرِه دَ عَمَلِ بَدِ مایل نِکُو،

تا قد آدمای شَریر، کارِ زِشت انجام نَدیم

و از چیزای خوش مَزِه ازوا نَخورم.

۵ بیل که آدم نیک مَرِه بزنه، ای دَ حَق مه مِهربانی اَسته،

بیل که مَره سرزَنش کنه، ای بَلدِه سر مه روغو اُسْتِه؛

سر مه اُو ره رَد نَمُونِه.

لیکن ما همیشه دَ ضِدِ اَعْمَالِ بَدْکَارَا دُعا مُوْنِم.

وختیکه حُکمرانای ازوا از سرِ قاده ها تاه پورته شُنِه،

اوخته بَدْکَارَا تورای مَره میسَنوِه، چراکه قَابِلِ پَسَنْدِ اُسْتِه.

۷ دَمَزُو غَیْت اُونَا مُوگیه: ”رَقْمی که یگو کس زمی ره قُلبِه-و-کَنده کُنه،

اَسْتُغونای ازمو ام اَمُو رَقْمِ دَ سِرِ قَبْرِ تَیْتِ پَرک شُدِه.“

۸ لیکن ای خُداوند-خُدا، چیمای مه سُون ازتو یِه؛

ما دَزتُو پَناه میگیرُم، جان مَره بے دِفَاعِ نَیل.

۹ مَره از دامی که اُونَا بَلدِه مه ایشته

و از تَلْکِ بَدْکَارَا نِگاه کُو.

۱۰ بیل که آدمای شَریر قتی دَ دام های خودون خُو گِرِفْتار شُنِه،

حَینِ که ما خِلاصی پَیدا مُوْنِم.

دُعا دَ وختِ مُشکِلات

قَصِيدِه داوود دَ غَيْتِ که دَ غار بُود. یگ دُعا.

۱۴۲^۱ قد آوازِ بلندِ خو دَ پیشِ خُداوند ناله-و- فریاد
مُونم؛

قد صدایِ خو دَ پیشِ خُداوند عُدْر-و- زاری مُوکُنم.

۲ گله-و- شکوهِ خو ره دَ حُضُورِ ازو عرضِ مُونم،

و مُشکِلات-و- سختیِ خو ره دَ پیشِ شی بیانِ مُوکُنم.

۳ وختیکه روحِ مه دَ وجودِ مه از حالِ موفته،

تو راهِ مره میدنی.

دَ راهی که ما قدمِ میزنم،

اونا بلده مه دامِ ايشته.

۴ طرفِ راستِ مه توخِ کو و بنگر

که هیچ کس مره دَ نظرِ خو نمیره؛

هیچ پناهگاهِ بلده مه نمنده

و هیچ کس دَ فکرِ جانِ مه نیسته.

۵ آی خُداوند، ما دَ پیشِ ازتو ناله-و- فریادِ مُونم

و مُوْگِیْم، "تُو پناهاگه مه اَسْتی

و اِنْتِخَاب مه دَ زَمِیْنِ زِنْدِه ها."

دَ ناله-و-فریاد مه تَوَجُّه کُو،

چراکه غَدْر دَرْمَنْدِه اَسْتُمْ.

مَرِه از چِنْگِ آزار دِهِنْدِه های مه خِلاص کُو،

چراکه اُونَا از مه کدِه زورْتُو یِه.

جان مَرِه ازی حَالْتِ ضِیْقِ بُرُو بَیْرُو

تا نام تُو ره سِتایش کُنْم.

اوخته آدمای عادِلِ دَ گِرْدِ مه جَم موشه،

چراکه تُو چیزی ره که حَقْدَارِ شِی اَسْتُمْ دَز مه مِیْدِی.

فریاد بَلْدِه کومک دَ حُضُورِ خُداوند

زُبُورِ داؤود.

۱۴۳ آی خُداوند، دُعای مَرِه بَشْنُو؛

بخاطرِ وفاداری خُو دَ ناله-و-زاری مه گوش بدی

و بخاطرِ عدالت خُو دُعای مَرِه قَبُول کُو.

۲ قد خِدْمَتِگارِ خُو از راهِ قِضاوَتِ پيش نيا،

چراکه هيچ اِنسان دَ حُضُورِ تُو عاَدِلِ نيبه.

۳ دُشْمو بَلايِ جانِ مه شُدِه،

زِنْدِگيِ مَرِه دَ خاكَ بَرابَرِ كَدِه

و مَرِه مَجْبُورِ كَدِه كِه دَ جايايِ تَرِيكَ بُودِ-و- باشِ كُنْم،

مِثْلِ كَسايِ كِه غَدَرِ وختِ پيشِ مُردِه.

۴ پَسِ رُوحِ مِه دَ وِجُودِ مِه ضَعْفِ كَدِه

و دِلِ مِه دَ سَيِنِه مِه وَحْشَتِ زَدِه شُدِه.

۵ ما رُوزايِ سابِقِ رِه دَ يادِ خُو مِيرْم؛

دَ بارِه تَمامِ اَعْمالِ تُو فِكرِ مُونْم

و دَ بارِه كَارايِ دِستِ تُو چُورْتِ مِيزْنْم.

۶ ما دِستايِ خُو رِه سُونِ از تُو دِرازِ مُونْم،

جانِ مِه رِقْمِ زَمِينِ خُشْكَ اَلِي تَشْنِه از تُو يَه. سِلاه.

۷ اَيِ خُداوندِ، دُعايِ مَرِه دَ زُوديِ قَبُولِ كُو،

چراکه رُوحِ مِه از حالِ رِفْتِه.

رُويِ خُو رِه از مِه تاشِه نَكُو،

اځه نه، ما رقم کسای موشم که د گور موره.

^۸ بیل که د غیت صبح از رحمت تو بشنوم،

چراکه ما دزتو توکل مونم.

د راهی که ما باید بورم، او ره دزمه نشو بدی،

چراکه جان خو ره د حضور از تو میرم.

^۹ آی خداوند، مره از چنگ دشمنای مه خلاص کو،

چراکه دزتو پناه اوردیم.

^{۱۰} مره تعلیم بدی تا خاست-و- اراده از تو ره د جای بیرم،

چراکه تو خدای مه آستی.

بیل که روح مهربان تو مره د زمین آوار هدایت کُنه.

^{۱۱} آی خداوند، بخاطر نام خو مره زنده نگاه کو

و مطابق عدالت خو جان مره از سختی-و- مشکلات
بر کو.

^{۱۲} بخاطر رحمت خو مخالفای مره نابود کو

و پگ دشمنای جان مره از بین بیر،

چراکه ما خدمتگار تو آستم.

شکرگزاری پادشاه بلده پیروزی

زبور داؤود.

۱۴۴ حمد-و- ثنا د خدائند، قاده-و- پناهگاه مه

که دستای مره بلده جنگ تعلیم میدیه

و کلکای مره بلده مبارزه.

۲ اُو د حق مه رحیم آسته و قلعه بلند مه،

قلعه مستحکم و نجات دهنده مه،

سپر مه که دزو پناه موبرم؛

اُو قوم ها ره تابع مه مونه.

۳ آی خدائند، انسان چی آسته که اُو ره د نظر خو بیری،

و بنی آدم که د باره ازو فکر کنی؟

۴ آدمی رقم یگ نفس کشیدو آسته

و روزای عمر شی رقم سایه که تیر موشه.

۵ آی خدائند، آسمونای خو ره خم کو و تاه بیه،

د کوه ها دست بزَن تا ازوا دود باله شنه.

۶ آتشک ره ری کو و دشمنان ره تیت پرک کو،

تیر های خُو ره پورته کُو و اونا ره تار-و-مار کُو.

۷ دِسْتِ خُو ره از عالمِ باله دِرَاز کُو،

مَره خلاصی دَده از آوهای کَلو نِجاتِ بَدی،

از دِسْتِ آدَمای بیگنه،

۸ از دِسْتِ کَسای که دان های ازوا دروغ مُوگیه

و دِسْتِ راستِ ازوا قَوْلِ دروغِ مِیدیه.

۹ آی خُدا، ما بَلَدِه تُو سرُودِ نُو میخانم،

قد چَنگِ دِه تار بَلَدِه تُو ساز مِیزنم،

۱۰ بَلَدِه از تُو که دَ پادشایو پیروزی نصیبِ مُونی

و خِدْمَتگار خُو داؤود ره از دَمِ شمشیرِ کُشِنده خلاص

مُونی.

۱۱ مَره از دِسْتِ آدَمای بیگنه خلاصی دَده نِجاتِ بَدی،

از دِسْتِ کَسای که دان های ازوا دروغ مُوگیه

و دِسْتِ راستِ ازوا قَوْلِ دروغِ مِیدیه.

۱۲ اوخته باچه های مو دَ جوانی رِقَمِ نیال های مُوشه که

خُوب رُشد کده

و دُخترُون مو رَقْمِ سْتُونِ هَايِ كِه بَلَدِه اَبَادِ كَدُونِ قَصْرِ
هَا تَرَاشِ شُدِه.

^{۱۳} دِي خَانِه هَايِ مَو پُر اَز حَاصِلَاتِ رَقْمِ رَقْمِ مَوْشِه

و رَمِه هَايِ مَو دَ دَشْتِ هَايِ مَو هَزَارَانِ - هَزَارِ مِيزِيَه

^{۱۴} و گَلِه هَايِ مَو چَاقِ شُدِه وَزْنِي مَوْشِه.

دَ دِيوَالِ هَايِ مَو هِيچِ رَخْنِه دَ وَجُودِ نَمِيَه

و هِيچِ كَسِ دَ اَسِيْرِي بُرْدِه نَمُوشِه

و دَ كُوچِه هَايِ مَو هِيچِ نَالِه - و - فَرِيَادِ شِنِيْدِه نَمُوشِه.

^{۱۵} نِيكِ دَ بَخْتِ قَوْمِي كِه اَمِي بَرَكْتِ هَا نَصِيْبِ شِي مَوْشِه

و نِيكِ دَ بَخْتِ قَوْمِي كِه خُداوند، خُدايِ شِي اَسْتِه.

دَ سِتَايشِ خُوبِي خُداوند

سُرُودِ سِتَايشِ؛ زُبُورِ دَاؤُودِ.

^{۱۴۵} اَيِ خُدايِ مِه، اَيِ پادشاه، تُو رِه سِتَايشِ مُونُم

و تا اَبْدُالابادِ نَامِ تُو رِه حَمْدِ - و - ثَنَا مُوگِيْمِ.

^۲ هَرِ رُوزِ تُو رِه حَمْدِ - و - ثَنَا مُوگِيْمِ

و تا اَبْدُالابادِ نَامِ تُو رِه سِتَايشِ مُونُم.

۳ خُداوند بُزرگ اُسْتَه و بے اندازه لایقِ سِتایش؛

بُزرگی اَزو دَ فِهم۔ و۔ عقل سَم نَمییه.

۴ یگ نسل دَ نسلِ دِیگه تعریف۔ و۔ تَوَصیفِ کارای تُو ره
مُونه

و اعمالِ پُرْقُدْرَت تُو ره نقل مُوکنه.

۵ ما دَ باره شِکوهِ پُرْجَلال و باعْظَمَت تُو

و دَ باره کارای عَجیب تُو فِکر مُونم.

۶ اونا از قُدْرَتِ کارای هِیبتِ ناک تُو توره مُوگیه

و ما بُزرگی تُو ره اِعلان مُونم.

۷ اونا نیکی های بے اندازه تُو ره یاد کده دَ هر جای نقل
مُونه

و دَ وَصْفِ عَدالْت تُو دَ آوازِ بِلند سُرود میخانه.

۸ خُداوند پُرْفِیض و رَحیم اُسْتَه،

دیر خَشْم۔ و۔ قار و پُر از مُحَبَّت.

۹ خُداوند دَ حَقِ پِگِ کسا خُوب اُسْتَه

و رَحْمَتِ اَزو دَ بِلِه تمامِ کارای دِست شی اُسْتَه.

۱۰ آی خُداوند، پگِ کارای دِست تُو، تُو ره شُکر-و-سِپاس
مُوگِیه،

و مومنین تُو، تُو ره حمد-و- ثنا مُوگِیه.

۱۱ اونا از شِکوه-و- جلالِ پادشاهی تُو توره مُوگِیه

و قُدرت تُو ره بَیان مُونه،

۱۲ تا بنی آدم ره از کارای پُر قُدرت تُو

و از شِکوه پُر جلالِ پادشاهی تُو باخبر کنه.

۱۳ پادشاهی تُو پادشاهی اَبَدی اَسته،

و حُکمرانی تُو نسل اَندر نسل باقی مُومنه.

۱۴ خُداوند پگِ کسای ره که دَ حالِ اُفتدو یه، دِست شی ره
میگیره

و تمام کسای ره که خَم شُدِه، باله مُونه.

۱۵ چیمای پگِ دَ اُمیدِ از تُو یه

و تُو روزی ازوا ره سرِ وخت شی میرسنی.

۱۶ تُو دِست خُو ره واز مُونی

و آرزوی تمام زنده جانا ره پوره مُوکنی.

۱۷ خُداوند دَ تمامِ راهِ های خُو عادِلِ اَسْتَه

و دَ پگِ کارای خُو مِهْرَبُو.

۱۸ خُداوند دَ تمامِ کَسایِ نَزْدِیکِ اَسْتَه که اُو رَه کُویِ مُونَه،

دَ پگِ کَسایِ که اُو رَه از راسْتیِ کُویِ مُوکُنَه.

۱۹ اُو آرزویِ کَسایِ رَه که ازو ترسِ دَرَه، پُورَه مُونَه،

و ناله-و- فَریادِ ازوا رَه شِنِیدَه اُونا رَه نِجاتِ مِیدِیَه.

۲۰ خُداوند تمامِ دوستدارایِ خُو رَه نِگاهِ مُونَه،

لیکِن پگِ آدمایِ شَرِیرِ رَه نَابُودِ مُوکُنَه.

۲۱ دانِ مَه دَ سِتایشِ خُداوند توره مُوگیَه؛

بیلِ که تمامِ بَشَرِ تا اَبْدُالابادِ نامِ مُقَدَّسِ ازو رَه حَمْد-

و- ثنا بُگیَه.

دَ سِتایشِ خُدایِ دادرَس

۱۴۶ ۱ حَمْد-و- ثنا دَ خُداوند!

۱ اَیِ جانِ مَه، خُداوند رَه حَمْد-و- ثنا بُگی.

۲ تا زنده اَسْتُم خُداوند رَه حَمْد-و- ثنا مُوگیُم؛

تا و جُودِ مَه اَسْتَه، ما بَلَدَه خُدایِ خُو سَرُودِ مِیخَانُم.

٣ تَوَكَّلْ خُو رِه دَ حُكْمَرَانَا نَكُنِيد،

دَ بَنِي آدَم، كِه دَ وَسِيلَه اَزُو نِجَاتِ نَمِيَه.

٤ وَخْتِيكِه رُوحِ اَزُو بُرِ مُوشِه، اُو پَس دَ خَاكِ موره

و دَ اَمزُو رُوزِ نَقْشِه هَايِ شِي نَابُودِ مُوشِه.

٥ نِيكِ دَ بَخْتِ كَسِي كِه خُدَايِ يَعْقُوبِ مَدَدگَارِ شِي اَسْتِه

و اُمِيدِ اَزُو دَ خُدَاوَنَد، خُدَايِ شِي اَسْتِه،

٦ دَ خُدَايِ كِه آسْمُو وَ زَمِي رِه خَلْقِ كَد

و دریا و هر چیزی رِه كِه دَ مَنِه شِي اَسْتِه؛

دَ اَمزُو كِه وَفَادَارِي خُو رِه تا اَبَدِ نِگَاهِ مُونِه،

٧ دَ دَادِ مَظْلُومَا مِيرَسِه

و دَ كُشْنِه هَا خُورَاكِ مِيدِيَه.

خُدَاوَنَد بَنَدِي هَا رِه آزَادِ مُونِه.

٨ خُدَاوَنَد چِيمَايِ كُورَا رِه وَازِ مُونِه؛

خُدَاوَنَد كَسَايِ رِه كِه خَمِ شُدِه، بَالِهِ مُونِه؛

خُدَاوَنَد آدَمَايِ عَادِلِ رِه دُوسْتِ مِيدَنِه.

٩ خُدَاوَنَد اَزِ آدَمَايِ بِيگَنِه مُحَافِظَتِ مُونِه

و پُشْتِيوَانِ يَتِيْمَا و خَاْتُونُوِي بِيوَه اَسْتَه،

ليكن راه- و- رفتارِ آدمای شریر ره سرنگون مونه.

۱۰ خُداوند تا اَبَد پادشاهی مونه،

خُدای تُو، آی صَهيون، نسل اَندر نسل.

حمد- و- ثنا دَ خُداوند!

خُداوند خوشبختی اورشليم ره دُوباره ميره

۱۴۷ ۱ حمد- و- ثنا دَ خُداوند!

چيَقَس خُوب اَسْتَه كه بَلَدِه خُدای خُو سُرُودِ بَخَانِي،

سِتايِشِ اَزُو دِلِپَسَنْد و خوشايند اَسْتَه.

۲ خُداوند اورشليم ره دُوباره آباد مونه

و كَسايِ ره كه از اِسْرَائِيلِ تِيْتِپَرَك شُدِه، جَم مونه.

۳ اُو اَدْمَايِ دِلِمِيْدِه ره شفا ميديده

و زَخْمَايِ اَزُوا ره بَسْتَه مونه.

۴ اُو تَعْدَادِ سِتَارَهْهَا ره حِسَابِ مونه

و هَر كُدَمِ اَزُوا ره دَ نَامِ كُوِي مُوَكْنَه.

۵ خُداوند مو بُزُرگ اُسْتَه و کَلو قُدْرَتْمَند،

و فامیدگی شی بے حد-و-اندازه.

۶ خُداوند آدمای بیچاره ره سرِیلند مُونه،

لیکن مردُمای شَریر ره دَ زمی میزنه.

۷ قَد شُکرگُزاری دَ خُداوند سُرُود بِخَانِید،

دَ خُدای مو قَد بِرِیْط سَاز بَزِیْد.

۸ اُو آسْمونا ره قَد آوُر ها مُوِپوشَنه

و بارش ره بَلدِه زمی مُهیا مُونه

و عَلف ره دَ کوه ها سُوْزْدَلجی مُونه.

۹ اُو دَ حَیوانا خوراک میدیه

و دَ چُوچه های زاغ که فریاد مُونه.

۱۰ اُو دَ قُوْتِ اَسپ شُوق ندره

و قُدْرَتِ اِنسان باعِثِ خوشی ازو نَمُوشه،

۱۱ بَلْکِه کَسای باعِثِ خوشی خُداوند مُوشه که از شی ترس

دره،

کَسای که دَ رَحْمَتِ ازو اُمید دره.

۱۲ آی اورشليم، خداوند ره ستايش كو!

آي صهيون، خدای خو ره حمد-و- ثنا بگی،

۱۳ چراکه او پشتبند های درگه های تو ره مستحکم مونه

و بچکچای تو ره د منه تو برکت میدیه.

۱۴ او د مرز های تو صلح-و- آرامش میره

و تو ره قد مغز گندم سیر مونه.

۱۵ او حکم خو ره د زمی ری مونه

و کلام شی د تیزی د مقصد خو میرسه.

۱۶ او برف ره رقم پاشم موبارنه،

و سدری ره رقم خگستر پاش میدیه.

۱۷ او زاله ره رقم میدگی نان آلی تاه پورته مونه،

کی میتنه که د برابر یخی ازو تاب بیره؟

۱۸ او کلام خو ره ری مونه و اونا ره آو مونه،

او باد خو ره د شور میره و آو ها ری موشه.

۱۹ او کلام خو ره د یعقوب بیان کده

و قانونا و دستورای خو ره د اسرائیل.

۲۰. اُو قد هیچ مِلَّت امی رقم نَکده،

اونا دستُورای ازو ره نَمیدنه.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

تَشْوِیقِ خَلَقَتِ بَلَدِه سِتایشِ خُداوند

۱۴۸ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

خُداوند ره از آسمو حمد-و- ثنا بُگید،

اُو ره دَ عالمِ باله حمد-و- ثنا بُگید.

۲. آی پگِ ملایکه های شی، اُو ره حمد-و- ثنا بُگید،

آی تمامِ لشکرای شی، اُو ره حمد-و- ثنا بُگید.

۳. آی آفتو و ماهتو، اُو ره حمد-و- ثنا بُگید،

آی پگِ ستاره های جلو، اُو ره حمد-و- ثنا بُگید.

۴. آی آسمونای بلند و آی آو های بله آسمونا،

اُو ره حمد-و- ثنا بُگید.

۵. بیلید که امیا نامِ خُداوند ره حمد-و- ثنا بُگیه،

چراکه اُو امر کد و امیا خَلق شد.

۶ اُو اونا ره برقرار کد، تا اَبْدُالآباد؛

و یگ حد بَلَدِه ازوا قرار دد که ازو تیر نَشْنِه.

۷ خُداوند ره از زمی حمد-و- ثنا بُوگید،

ای جانداري کتِه دریایی و پگِ غُوْجی ها؛

۸ ای آتَشک و زاله و بَرَف و اُوْر،

و بادِ توفانی که اَمْرِ ازو ره دَ جای میرید؛

۹ ای کوه ها و پگِ تِپه ها،

ای دِرِختونِ میوه و تمامِ دِرِختونِ سَرو؛

۱۰ ای تمامِ جانورای وَحْشی و چارپایا،

ای خزندهگو و مُرغکوی بالدار؛

۱۱ ای پادشایونِ زمی و پگِ قَوْمِ ها،

ای کتِه-کَلونا و تمامِ حُکمرانای دُنیا؛

۱۲ ای مَرْدای جوان و دُخترونِ جوان،

ای آدمای پیر و بچکِچا.

۱۳ بیلید که پگِ امزیا نامِ خُداوند ره حمد-و- ثنا بُوگیه،

چراکه تنها نامِ ازو مُتعالِ اَسْتِه؛

بُزُرگی۔ و۔ جلالِ ازُو باله تر از زمی و آسمو یه.

۱۴ اُو یگ قُدرت بَلدِه قَوْمِ خُو باله کده،

تا اِفْتخارِ پگِ مومنین شی بَشه،

یعنی بَلدِه بَنی اِسرائیل که دَزُو نزدیک اَسْتِه.

حمد۔ و۔ ثنا دَ خُداوند!

سِتایشِ خُداوند دَ مینکلِ مومنین

۱۴۹ ۱ حمد۔ و۔ ثنا دَ خُداوند!

بَلدِه خُداوند سُرُودِ نُو بَخانید،

حمد۔ و۔ ثناءِ ازُو ره دَ مینکلِ جماعتِ مومنین شی

بِگید.

۲ بیلید که اِسرائیل دَ حُضُورِ خَالِقِ خُو خوشی کنه،

و باشنده های صَهیون دَ حُضُورِ پادشاهِ خُو خوشحال

بَشه.

۳ بیلید که رَقص و بازی کده نامِ ازُو ره سِتایش کنه

و قد دیره و بَرِبط بَلدِه ازُو سُرُودِ بَخانه،

۴ چراکه خُداوند از قَوْمِ خُو راضی اَسْتِه؛

او آدمای ستمدیده ره قد تاجِ نجات آرایش مونه.

^۵ بیلید که مومنین دَ امزی افتخار خوشی کنه

و دَ بِلَه جاگه های خُو قد خوشی سرود بخانه.

^۶ بیلید که ستایشِ خُدا دَ دانِ ازوا

و شمشیرِ دُودَم دَ دستای ازوا بَشه

^۷ تا از مِلَّتِ ها اِنْتِقَامِ بگیره،

و قومِ ها ره دَ جَزایِ شیِ بَرَسَنه،

^۸ تا پادشایونِ ازوا ره دَ زنجیرِ بسته کنه

و کتله‌کلونای ازوا ره قد زولانه های آینی،

^۹ تا حُکْمِ نَوِشْتَه شُدِه ره دَ بِلَه ازوا اجرا کنه.

ای بَلَدِه پگِ مومنینِ اَزو یگِ اِفْتخارِ اَسْتِه.

حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

هر جاندار خُداوند ره ستایش کُنه

۱۵۰ حمد-و- ثنا دَ خُداوند!

خُدا ره دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ شیِ ستایش کُنید.

أُو رِه دَ آسْمونِ پُرْقُدْرَتِ شَي سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه بَخاطِرِ كارايِ پُرْقُدْرَتِ شَي سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه دَ مُطابِقِ بُزْرُگيِ بِي اندازِه شَي سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه قَد آوازِ شَيپُورِ سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه قَد چَنگِ و بَرِبطِ سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه قَد دَيرِه و رَقصِ سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه قَد سَازِ هَای تاردارِ و تُولِه سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه قَد صَدایِ سَنجِ هَا سِتَائِش كُنِيد.

أُو رِه قَد سَنجِ هَای پُرْصَدَا سِتَائِش كُنِيد.

بِیلیدِ هَرچِیزِی كِه نَفَسِ مِیکشِه

خُداوندِ رِه سِتَائِش كُنِه.

حَمْدِ-و-تَناءِ خُداوند!